นิตยสาร ดีเด็ด 12*106

ลุย! บาร์เบียร์ เมืองพัทยา...มึน

จัดทำโดยทีมงาน

ราคา 18 บาท

นวลนาง

อกทลายโลก
ยกแทบไม่ไหว

ย้อนศร
ประกวดน.ส.ไทย
ชมกันให้เพลิน

ใช้ซอกคอ

วัยอลเวง

(ต่อหน้า 71)

สวรรค์หน้ากลาง
'พรยุพิน
เฟื่องภมร'
อรชรจังเลย

18.

เรื่องควรรู้
'ผู้หญิงก็ชอบ
ความแปลกใหม่'

พลิกหน้า34

ร้อยลีลา

เส้นทาง คนสวย

เส้นทางของคนสวย เป็นเส้นทางที่ผู้หญิงซึ่งเพียบพร้อมด้วยความสวย ด้วยความน่ารัก ต่างก็หวังที่จะก้าวขึ้นเดินบนเส้นทางสายนี้ หลายคนก้าวขึ้นไปเดินแต่ยังไม่ทันถึงจุดหมายปลายทางก็ต้องพลาดหวังร่วงหล่นลงมาจากเส้นทางอย่างน่าสงสารหลายคนก้าวขึ้นไปเดิน..เดิน..เธอเดินจนถึงจุดหมายปลายทาง ด้วยความงดงามของเธอ

ไม่มีใครกำหนดแน่ชัดลงไปว่าเส้นทางของคนสวยนั้นจะคงสภาพอยู่อีกนานสักเท่าใดในสังคมยุคปัจจุบัน แต่ทุกคนก็มั่นใจว่าเส้นทางสายนี้ยังคงมีผู้หญิงอีกมากมายนักที่หวังจะก้าวขึ้นมาเดินบนเส้นทางสายนี้ ด้วยปรารถนาและมุ่งหวังแตกต่างกันไป

มีความงามจึงย่อม
บ้างก็งามสุดโต
งามเล็กบ่อยากโชว์
หญิงชายไปดูน่อง

อยากโชว์
น่าจ้อง
เขินแล อายนา
ของเจ้า คนงาม

การประกวดนางสาวไทยที่พึ่งผ่านไปเมื่อไม่กี่ทิวาราตรีมานี้มีคนทั้งผิดหวัง ทั้งสมหวังหลายหลาก ในวันนั้นบางคนก็ทำใจได้ บางคนก็ทำใจไม่ได้ รอยยิ้มและหยาดน้ำตาสลับคละเคล้าปะปนกันไปทั่วบริเวณการประกวด

บรรยากาศของการประกวดและผลของการประกวด นวลนางจะไม่นำมาฟื้นฝอยหาตะเข็บให้เป็นเงื่อนไขทางจิตใจของคนบางคน

นวลนางเพียงแต่ต้องการบันทึกเอาไว้ว่า เส้นทางของคนสวยนั้นได้สิ้นสุดลงไปอีกครั้งหนึ่งแล้ว และอีกไม่นานหรอกก็จะมีเส้นทางสายนี้ทอดตัวลงมาหาผู้หญิงสวยทั้งหลายให้ต้องหลงใหลอีกครั้งหนึ่ง

คือใคร เธอเป็นใคร เราไม่รู้
จะอยู่ เธอจะไป เราไม่สน
ให้เธอ รักศักดิ์ศรี ความเป็นคน
ค่าล้น ความงาม ความเป็นเธอ

นิตยสารดีเด็ดจัดทำโดยทีมงาน

นวลนาง

ปีที่ 1 ฉบับที่ 12 (106) ราคา 18 บาท

ปก : พรยุพิน เฟื่องภมร

ทักทายปราศรัย

นวลนางฉบับนี้วางตลาดช่วงสงกรานต์พอดีคะรับ ก็คงจะเล่นน้ำชุ่มฉ่ำเย็นสบายกันทั่วหน้า แล้วหลังจากนั้นก็ร้อนต่อไปตามปกติ....ก็หน้าร้อนนี่นา

การปรับปรุงเนื้อหาสาระของนวลนางคงจะสร้างความพึงใจให้กับแฟน ๆ พอสมควรนะคะรับ เร็ว ๆ นี้ก็จะมีการเพิ่มเติมคอลัมน์แจ๋ว ๆ กันอีก โปรดติดตามอย่าให้ขาดตอน...แล้วก็จ้องภาพชุดหน้ากลางฉบับนี้ให้ดี ๆ สิคะรับ...วู้ยย....ไม่อยากบรรยายเลยจริง ๆ

ห้าว หาญศึก เริ่มนิยายเรื่องใหม่ของเขาแล้วใน **แค้น ! วิญญาณสาว** ชื่อเรื่องก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นนิยายผี ๆ แต่รับรองมันส์คะรับ เพราะไม่ใช่ผีธรรมดาที่เอาแต่แลบลิ้นปลิ้นตา แหกอกหลอกหลอนผู้คนตะพืดตะพือ เป็นนิยายพิศวาสอาฆาตแค้นที่แฝงความบันเทิงไว้ครบทุกรสตามสไตล์ห้าว หาญศึก นั่นแหละคะรับ แต่เปลี่ยนบรรยากาศให้สยองขวัญบ้างจะได้ไม่เซ็ง-จริงมั้ยล่ะ....ระวังอย่านอนอ่านคนเดียวตอนดึก ๆ เด้อ หาใครมาอ่านเป็นเพื่อน จะได้ไม่เสียว

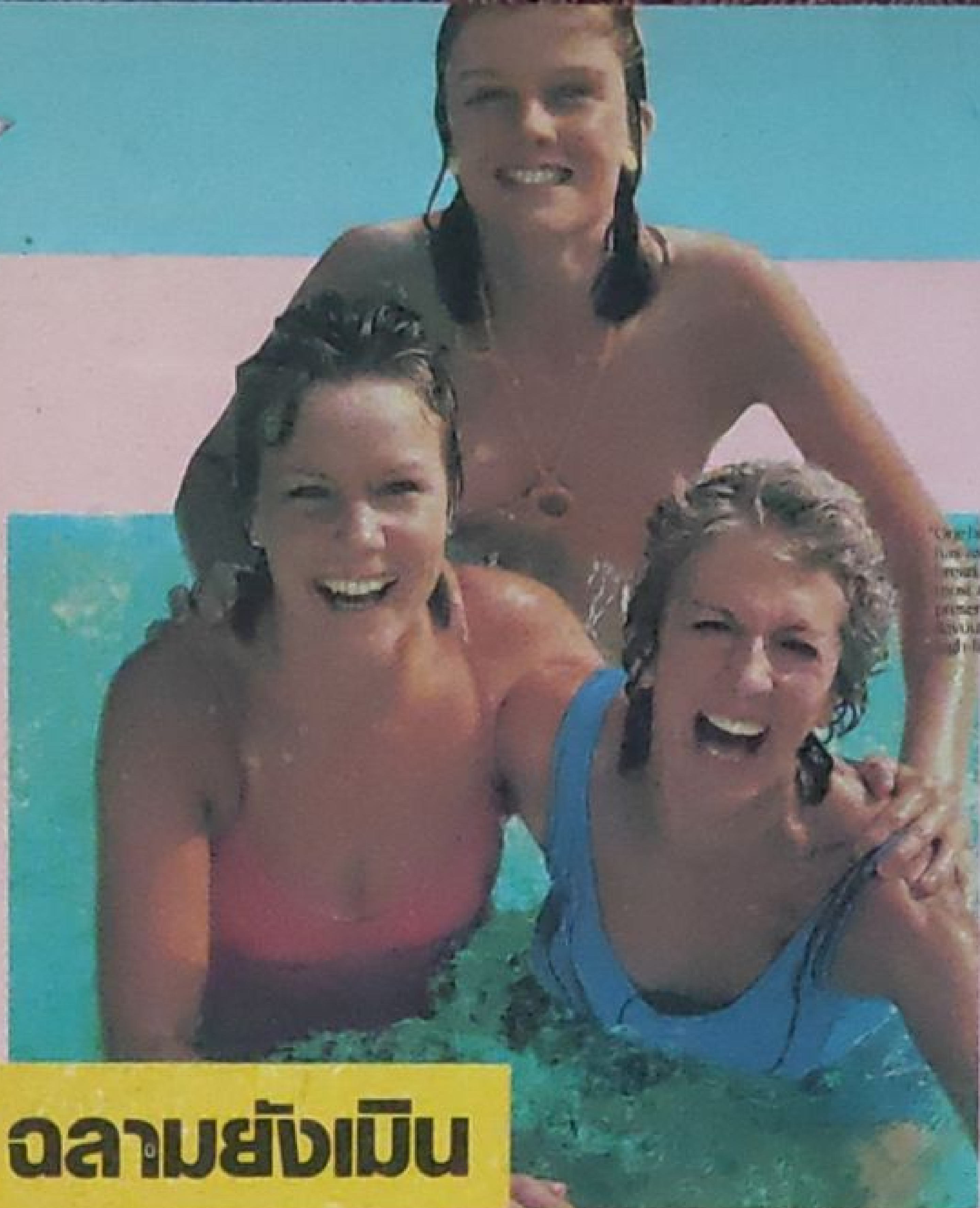
ลอยลม รุ่งนภา

ในฉบับ

TEAM WORK

บรรณาธิการอำนวยการ ชไมพร ก
บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษ
ไพฑูรย์ ศิริวัฒน์
บรรณาธิการบริหาร วิทยา ว
หัวหน้ากองบรรณาธิการ ลอยลม
กองบรรณาธิการ รังสรรค์ ร
อำไพ จำปาหอม–วรรณี รักษ
พยัคฆ์ เกียรติก้อง–คมกริช กุ
กมล ศิริทรัพย์
ฝ่ายศิลป์ PANTHER GROU

ดีเด็

ฉลามยังเมิน

ผู้หญิงก็เหมือนดอกไม้... เขาว่ากันยังงั้น

ก็เห็นจะจริง เพราะมี 3 วัย 3 ระยะเหมือนกัน คือ ตูมเต่ง เบ่งบาน แล้วก็ราโรย

ตอนตูม ๆ เต่ง ๆ คนก็เริ่มจะเมียงมองจ้องเอาไว้

พอเบ่งบานล่ะก็รี่เข้าหาเลยล่ะ เพราะกลีบก็สวยสีก็สด กลิ่นก็หอม น่าชื่นชิดเชยชม

ครั้นร่วงโรยเหี่ยวเฉา ไม่มีใครแลหรอก ปล่อยหล่นไปตามลมสุดแท้แต่ยถากรรม

คุณน้าทั้ง 3 คนนี่ก็เช่นนั้นแล ขนาดแต่งชุดอาบน้ำลงไปวี้ดว้ายกระดู้วู้อยู่ชายหาด ยังไม่มีหนุ่มสนใจจะมองซ้ำเลย

ปลาฉลามว่ายโฉบเข้ามายังเอาครีบสะกิดกันบอกว่า

"ว่ายหลบเถอะพรรคเพียก แก่ยังงี้อั๊วเคยงาบแล้ว ว่ะ...เหนียวเขี้ยวแทบโยกแน่ะ"

ระโยงระยาง

หนุ่มสยามอย่างเราเจอสาวไทยแลนด์มันแสนสะดวก เพราะส่วนมากไม่ว่าจะนุ่งผ้าถุง ใส่กุงเกง เธอะว่าสวมกระโปรง แม่นางก็จะมีชับในตัวเดียว

เผลอ ๆ ก็ไม่ใส่ อ้างว่าประหยัดตามรัฐนิยม แน่ะ...เป็นพลเมืองดีซะด้วย !

แต่ถ้าใครมีโอกาสไปซดซุปชามโตกับพวกแหม่มที่มีเกรดหน่อยล่ะก็เวียนหัวเชียวล่ะครับ เพราะแม่เจ้าประคุณเดาะสุมเข้าไปไม่รู้ว่ากี่ชั้นต่อกี่ชั้น พอถึงชั้นในสุดยังระโยงระยางเต็มไปหมด กว่าจะเปลื้องออกหมดก็หืดขึ้นคอเชียวล่ะ

คงยุ่งยากนักล่ะมั้ง พวกฝรั่งเขาเลยคิด ก.ภ.น.แบบไม่มีเป้าขึ้นมาใช้ เออ...ค่อยง่ายขึ้นมาหน่อย!?!

ไม่ใช่ของเด็กเล่นว้อย

การออกแบบรถยนต์อาจจะทำได้หลายวิธีการ

แต่ที่เห็นอยู่ในภาพนี้เป็นประดิษฐกรรมมือเอ้ของบริษัทผู้ผลิตรถยี่ห้อ "ว้อกซ์ฮอลล์" ซึ่งโด่งดังพอสมควรในตลาดยุโรป แต่ในบ้านเราไม่ค่อยนิยมใช้กัน เขาว่ามันดีเกินไปน่ะ ไม่เหมือนรถไอ้ยุ่นที่ซื้อง่ายขายคล่องและล่องหนสบาย

ลุงหนวดคนนี้แกมีหน้าที่แกะสลักหุ่นรถเพื่อการทดลองหารูปทรงพอได้เหมาะใจแล้วก็ต้องผ่านฝ่ายวิเคราะห์วิจัยหาข้อดีข้อเสียอีกหลายกระบวนการล่ะกว่าจะได้ผลสรุป ซึ่งเราอย่าไปสนใจมันเลย

อยากให้ดูแค่ว่า จุดเริ่มต้นของรถแต่ละรุ่นน่ะเขาแกะหุ่นเหมือนทำของเด็กเล่นยังงั้นแหละ

เพราะฉะนั้นถ้าลูกหลานท่านชอบแกะ ๆ ปั้น ๆ ล่ะก็อย่าว่ามันเลย โตขึ้นอาจจะเป็นศิลปิน "มือทอง" ก็ได้ ...หรือถ้าซวยหนักต้องเข้าคุกก็จะได้เป็นนายช่างผลิตสินค้าราชทัณฑ์ รวยจนไม่อยากพ้นโทษหลายคนแล้ว จะบอกให้

งัดกันหน่อยมั้ยเพ่?

ชูกำปั้น เกร็งท่อนแขน แอ่นสะดือ ทำท่าขึงขังชวนให้สยิว เอ๊ย สยบ

สาวสวยคนนี้ดึกคักไม่เบา เห็นผู้ชายมองตาวาว ๆ ชักจะยั้วะ เลยท้างัดข้อ

โถ...แม่คุณ ไม่ได้เจียมสังขารเลย แขนเรียว ๆ ยังงี้พี่งัดวิดเดียวก็แตะพื้นโต๊ะแล้วล่ะจ้ะ

พูดแล้วจะว่าคุยใหญ่คุยโต อย่างน้องนี่น่ะพี่ไม่ต้องเอาท่อนแขนงัดหรอก...แค่ลิ้นสองแฉก เอ๊ย สองนิ้วพลิ้วประเดี๋ยวเดียวก็งัดน้องเด้งดึ๋งไปทั้งตัวแล้วล่ะจะบอกให้

เธอะว่าจะลองจ๊ะ ?

รอบจักรวาล

ดูข้างหลังไปก่อน

อย่างภาพนี้ไงล่ะ อีสาวของเรานั่งเอ๋าเค้าพาดราวสะพานแถมกางศอกอย่างสบายใจเฉิบ นั่งห้อยขาเหมือนกับราน้ำเล่นให้เย็นปลายตีน

เห็นแผ่นหลังเว้าชะเวิกไร้ผ้าแล้วมันน่าใช้ตั้งแต่ซอกคอต่อลงมาระเรื่อยถึงก้นกบ

เห็นแค่ด้านหลังยังแจ๋วยังงี้ พี่น้าอาวีลุงเลยชักอยากจะดูข้างหน้ามั่งแล้ว ใช่มั้ยล่ะ

แต่ช้าก่อน อีสาวยังหันมาไม่ได้หรอก

"ก็ขาหนูยังหนีบหัวแฟนอยู่น่ะซีคะ !" อีหนูเอี้ยวหน้ามาตอบเสียงกระเส่า

เอ้า...รอหน่อยน่ะ ใจเย็น ๆ

เข้าหน้าร้อนยังงี้มีภาพดี ๆ จากหาดทรายชายทะเลมาให้ดูกันเยอะเชียวล่ะ...โปรดอย่าลืมล้างตาเอาไว้ให้ใส ๆ ตลอดเวลา

หมอนเสน่หา

เป็นผลิตภัณฑ์ของบริษัทบิ๊กของประเทศญี่ปุ่นที่ทำให้สำหรับหนุ่มสาวโดยเฉพาะ ประโยชน์ของมันก็อย่างที่เห็นในภาพ แค่เป่าลมให้พองมันก็สามารถทำให้ประกอบกิจกรรมได้อย่างราบรื่นและแสนสุข เรียกได้ว่าให้แฟนสาวนอนบนเบาะนี้ฉลุย ๆ ทุกอย่างก็ราบรื่น สนน ราคาก็ 11,800 เยน (ประมาณ 1,880 บาท) ราคาสุดโหด แต่ถ้าไทยผลิตเอง 200-300 บาทก็คุ้มแล้วสำหรับสวรรค์ที่รออยู่แค่เอื้อม

ผ้าเตี่ยวฮอลิเดย์

วันเบา ๆ ย่อมมีความหมายมากสำหรับคนหนุ่มคนสาวที่หัวใจยังสดชื่นกับรูปรสกลิ่นเสียงและสีสัน

บรรยากาศของการอยู่ร่วมกันในวันที่หยุดพักผ่อนจากงานอันหนักสมอง ควรจะทำให้ระรื่นและมีกลิ่นไอเซ็กซี่หน่อย ๆ

การแต่งตัวนอกจากจะต้องสะอาดสะอ้านแล้วยังควรจะให้โฉบเฉี่ยว เปรี้ยวนิด ๆ หวานหน่อย ๆ ชวนอร่อยในอารมณ์

อย่างแม่สาวผิวสีแทนคนนี้ไงล่ะคุณ วันหยุดอยู่กับบ้านแต่งตัวไฉไลอยู่ในชุดผ้าเตี่ยวคาดสะโพก อวดท่อนขาอวบเสลา เชื่อเถอะน่ะว่าคู่เคียงจะต้องกระชุ่มกระชวย สะกิดเพิ่มดีกรีแห่งความรักยิก ๆ เลยล่ะ

แต่ถ้าสาวไหนรู้ตัวว่าหุ่นแย่ล่ะก็เจียมสังขารหน่อยนะจ๊ะ

มันจะทุเรศลูกกะตามากกว่าเซ็กซี่น่ะซีเจ๊

คิดว่าเก๋

ในแม็กกาซีนชั้นนำของมะริกาเมื่อไม่นานมานี้ ตีพิมพ์แฟชั่นจากไอ้ยุ่นชะหลายหน้าต่อกัน... ก็มันซื้อหน้าโฆษณาน่ะซีครับ ไม่ใช่ลงให้ฟรี ๆ ด้วยความพิศวาสเรอะว่าเลื่อมใสหรอก

นัยะว่าไอ้ยุ่นจะตีแทกแหวกตลาดแฟชั่นสตรีเข้าไปในอเมริกาและยุโรป ก็เลยยอมทุ่มเทค่าโฆษณา หวังว่าจะได้ผลแบบทุ่มให้ด้านรถเก๋งและมอเตอร์ไซค์มาแล้ว

แต่เห็นทีจะปิ๋วคะร้าบ เพราะแต่ละชุดที่โชว์ไว้ดูแล้วมันพิลึกพิลั่นเหลือทน

อย่างชุดที่เห็นอยู่นี่น่ะ แหม่มที่ไหนจะกล้าใส่เดินถนนล่ะยุ่นเอ๋ย

เอามาโชว์เมืองไทยยังพอจะขายออก...เทศกาลเข้าพรรษาจะซื้อแจกคณะกะตั้วแทงเสือซักชุด โฮก ๆๆ!

แมว มอง

นวลวรรณ ศรีสุรักษ์

คมเข้ม...เต็มอิ่ม

เห็นยิ้มพิมพ์ใจของเธอเข้าแล้ว ราวกับว่าโลกทั้งใบแทบจะแหลกสลายลงไป (ว่าเข้านั่น)

มันช่างแสนหวาน มีเสน่ห์ชวนมอง จนใคร ๆ ที่ได้เห็นต้องเผลอเผยริมฝีปากตามไปด้วยอย่างช่วยไม่ได้

"นวลวรรณ" คือชื่อของเธอ ที่ตรงกันข้ามกับลักษณะผิวพรรณของเธออย่างเหลือเกิน เพราะมันไม่ได้นวลผ่องเป็นยองใยตามชื่อนั้นไปด้วย กลับเป็นสีแทน-น้ำตาลเข้ม มีเสน่ห์ชวนมองไปอีกแบบตามสมัยนิยม

ด้วยวัยที่ผ่านฤดูหนาวมากกว่า 20 ฤดู ทำให้เธอรู้อะไรต่อมิอะไรในชีวิตของลูกผู้หญิงดีขึ้นมากทีเดียว ประกอบกับงานที่เธอทำอยู่ในช่วงเวลานี้ เป็นงานที่ต้องพบปะผู้คนอยู่มากหน้าหลายตา

เพราะเธอประจำทำงานอยู่ที่สวนอาหารแห่งหนึ่ง แถบย่านถนนเพชรเกษม ตรงกิโลเมตรที่สิบกว่า ๆ ทั้งทำหน้าที่ต้อนรับขับสู้ลูกค้าที่เข้ามาทานอาหาร ทั้งเป็นเพื่อนคุยหรือแม้แต่ในบางครั้งเมื่อนึกสนุกขึ้นมาเธอก็ก้าวขึ้นไปบนเวทีคลอเสียงเพลงขับกล่อมแขกที่เข้ามาทานอาหารได้โดยไม่อายใครเหมือนกัน

นับว่าเป็นคนที่มีความสามารถรอบตัวคนหนึ่งเลยก็ว่าได้ เธอให้คำอรรถาธิบายในเรื่องนี้ว่า

"อาจจะเป็นเพราะวรรณทำงานคลุกคลีอยู่กับแวดวงการบริการแบบนี้มานาน แล้วก็หลายที่แล้ว มันเป็นไปเองโดยอัตโนมัติน่ะค่ะ ก็ถือว่าช่วย ๆ กันไป เรากินเงินเดือนเขาจ้างเราแล้วก็คิดแต่เพียงว่า ทำให้คุ้มกับที่เขาจ้างเราเท่านั้นเอง สบายใจแล้ว"

แหมช่างน่ารักซะจริง ๆ แม่คุณเอ๊ย...แบบนี้จะไปหาที่ไหนได้อีก เธอยังเล่าต่อให้เราฟังอีกด้วยว่าเป็นคนราศีสิงห์...แต่จริง ๆ แล้วไม่ดุเลย สาบานให้ก็ได้

ใครจะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่...ไม่ห้ามกัน

กับคำถามที่ว่า รายได้ และความมั่นคงในงานที่ทำอยู่นี่เป็นอย่างไรบ้าง เธอก็ฝากแนวคิดมาอย่างคมคายด้วย

"วรรณว่า รายได้มันก็ดีพอควรจะให้มันได้มาก ๆ น่ะ เป็นไปไม่ได้หรอก อาชีพอย่างนี้ ยิ่งเป็นคนรักศักดิ์ศรีของตัวเองด้วยแล้วก็พอกินพอใช้เท่านั้น แก่ตัวลงไปมันก็ต้องหาอาชีพอื่นมาทดแทน จะมานั่งทำอย่างนี้ตลอดไปไม่ได้หรอก วรรณเองก็มีฝีมือการตัดเย็บเสื้อผ้าอยู่บ้าง ไม่นานคงทำอย่างที่ถนัดนี่ดีกว่า สบายใจดี เป็นตัวของตัวเองดีด้วย"

แล้วเมื่อไหร่จะได้ฤกษ์เสียที ต้องอาศัยปัจจัยอะไรเป็นสำคัญหรือเปล่า

"ดูความเหมาะสมของตัวเองน่ะ หรือไม่ถ้าบุญวาสนาส่งเจอใครที่เขาเข้าใจเราสักคนก็คงจะไปเป็นแม่ศรีเรือนให้เขาดีกว่า"

เธอตอบออกมาอย่างฉะฉานด้วยความมั่นใจในตัวเอง

แล้วไอ้ที่ว่าถูกใจน่ะต้องมีคุณสมบัติยังไงมั่งล่ะคะรับ...

"ก็ชอบผู้ชายแบบใจเย็นนะ ใจดีหน่อยมีเหตุผล ไม่ใช่เอาแต่ความหลอกลวงเข้ามาใส่กัน แบบนั้นไม่เอาแน่"

แหมเล่นตอบแบบนี้ แฟน ๆ นวลนางก็คิดหนักกันหน่อยล่ะ

ถามถึงเรื่องรูปร่าง และทรวดทรงองค์เอว วรรณก็ยิ้มอาย ๆ ก่อนจะตอบออกมาให้เรารู้ว่า "วรรณน่ะหุ่นไม่ดีหรอกค่ะ แค่ 35-24-35 เท่านั้นเอง เป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ถึงไม่มีใครมาสะดุดสายตา สานสายใจต่อวรรณสักที"

เอ้า...แฟน ๆ ของเราพิจารณากันเอาเองก็แล้วกันว่า โค้ชลับเลข 3 ชุดที่เธอบอกใบ้มานั่น มันเข้าล็อคความนิยมของใครเข้าพอดีหรือเปล่า

เผื่อโป๊ะเชะ...เข้าพอดี วรรณจะได้ไปตัดเสื้อผ้า สมใจอยากเสียที...จริงมั้ยจ๊ะ

บาร์เบียร์พัทยา สวรรค์...สำหรับใคร?

โดย...ต้อยติ๋วด...

"พัทยา" ซื่อนี้มีความหมายในตัวเองอยู่แล้ว ไม่ต้องอธิบายกันให้เสียเวลาว่ามันหมายถึงอะไร

ไม่เพียงแต่คนไทยอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ เท่านั้นที่รู้จักพัทยา

นักท่องเที่ยวต่างชาติทั่วโลกล้วนแล้วแต่ทราบซึ้งถึงกิตติศัพท์สถานที่ท่องเที่ยวของเมืองไทยแห่งนี้กันดีและนับเป็นจำนวนหลายแสนคนแล้วที่ได้มีโอกาสมาสัมผัสกับพัทยา

เมืองเล็ก ๆ ที่มีระบบการปกครองท้องถิ่นที่แปลกประหลาดเมืองเดียวในประเทศไทยและเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วในช่วงเวลาไม่กี่ปีที่ผ่านมา

ทั้งโรงแรม, บังกาโล, บ้านพัก, เกสท์เฮ้าส์, ภัตตาคาร, ร้านอาหาร ตั้งแต่อันดับ 1,2,3 พัทยามีบรรจุไว้อย่างครบครัน

และอีกนานัปการสำหรับทุกสรรพสิ่งในการท่องเที่ยวเพื่อความเบิกบานสำราญใจ

ยิ่งปีนี้เป็นปีที่อนุโลมให้เป็นปีของการเยี่ยมเยียนและท่องเที่ยวไทยด้วยแล้ว ไหนเลยพัทยาจะเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว

พัทยาต้องทำงานหนักขึ้นอีกหลายสิบเท่าตัวเพื่อรองรับจำนวนคนและเงินตราที่จะไหลมาเทมาจากนักท่องเที่ยวเหล่านั้นที่แห่กันเข้ามาอย่างมากมาย

บนถนนสายเลียบชายหาดพัทยา ซึ่งเปรียบเสมือนเส้นเลือดใหญ่สายสำคัญของสถานที่แห่งนี้ทุกวันจะคลาคล่ำไปด้วยผู้คน ยวดยานพาหนะแน่นขนัดตลอดทั้ง 24 ชั่วโมง

กิจการอย่างหนึ่งที่ขึ้นหน้าขึ้นตาและมีผุดขึ้นยังกับดอกเห็ดตามป่าในฤดูฝน คงหนีไม่พ้นกิจการที่มีชื่อเรียกขานกันตามแบบสากลว่า..."**บาร์เบียร์**" ไปได้

ก็ไอ้คอกสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดกว้าง 5 เมตร ยาว 5 เมตรล้อมคอกด้วยไม้ไผ่ มีหลังคามุงด้วยใบจากอย่างดีนั่นล่ะ

ภายในมีสารพัดที่เกี่ยวข้องกับของเหลวที่ใช้ขายใช้ดื่ม แถมยังมีสาว ๆ หน้าแฉล้ม สวยบ้างไม่สวยบ้าง นั่งอวดโฉมกันอยู่คอกละไม่ต่ำกว่า 10 คน

"บาร์เบียร์" ที่นี่เป็นบาร์เบียร์ที่แปลกที่สุดในโลก

เพราะมองดูแล้ว นอกจากจะไม่ได้ขายแต่เบียร์เพียงอย่างเดียวตามชื่อแล้ว ยังมีเครื่องดื่มอย่างอื่นผสมปนเปม่าขายอย่างมากมายอีกด้วย ตั้งแต่น้ำหวานสีฉูดฉาดหวานเจี๊ยบไปจนถึงสุราดีกรีแรง ๆ จากต่างประเทศทุกยี่ห้อ ที่แม้แต่ฝรั่งเองมาเห็นแล้วยังงงว่าทำไมถึงมีขายอย่างมากมายราวกับพิพิธภัณฑ์เหล้าก็ไม่ปาน ซ้ำราคาเหล้าใหม่เหล่านั้นก็แพงเหมือนของเก่าในพิพิธภัณฑ์ตามไปด้วย

และที่สำคัญที่สุด กับแกล้มของบรรดานักนิยมนั่งบาร์เบียร์นี่ก็คือ...

"เนื้อสด"...

ที่พร้อมจะให้ลูกค้า "ออฟ" ได้เสมอตลอด 24 ชั่วโมง

น่าสนใจไม่หยอกเลย...ใช่มั้ยล่ะครับ...

เราลองมาดูประวัติความเป็นมา และรายละเอียดของเจ้า "บาร์เบียร์" ที่ว่านี้ดูหน่อยดีมั้ยครับ

เรื่องมันเกิดขึ้นเมื่อสักประมาณ 8-9 ปีที่แล้วนี่เอง

เมื่อฝรั่งเดินทางเข้ามาพัทยามากขึ้น ไอ้เรื่องเล่นน้ำอาบแดดอะไรนั่นมันก็เป็นธรรมดาอยู่แล้ว... คราวนี้ก็มีปัญหาเรื่องความสะดวกในการดื่มระหว่างการพักผ่อนนั่นแหละ กำลังนอนริมหาดผึ่งแดดเพลินอุราตาปรอยอยู่ดี ๆ จะให้เดินไปซื้อหาอะไรมาดื่มเป็นระยะทางไกล ๆ มันก็ยังไง ๆ อยู่จริงมั้ยครับ

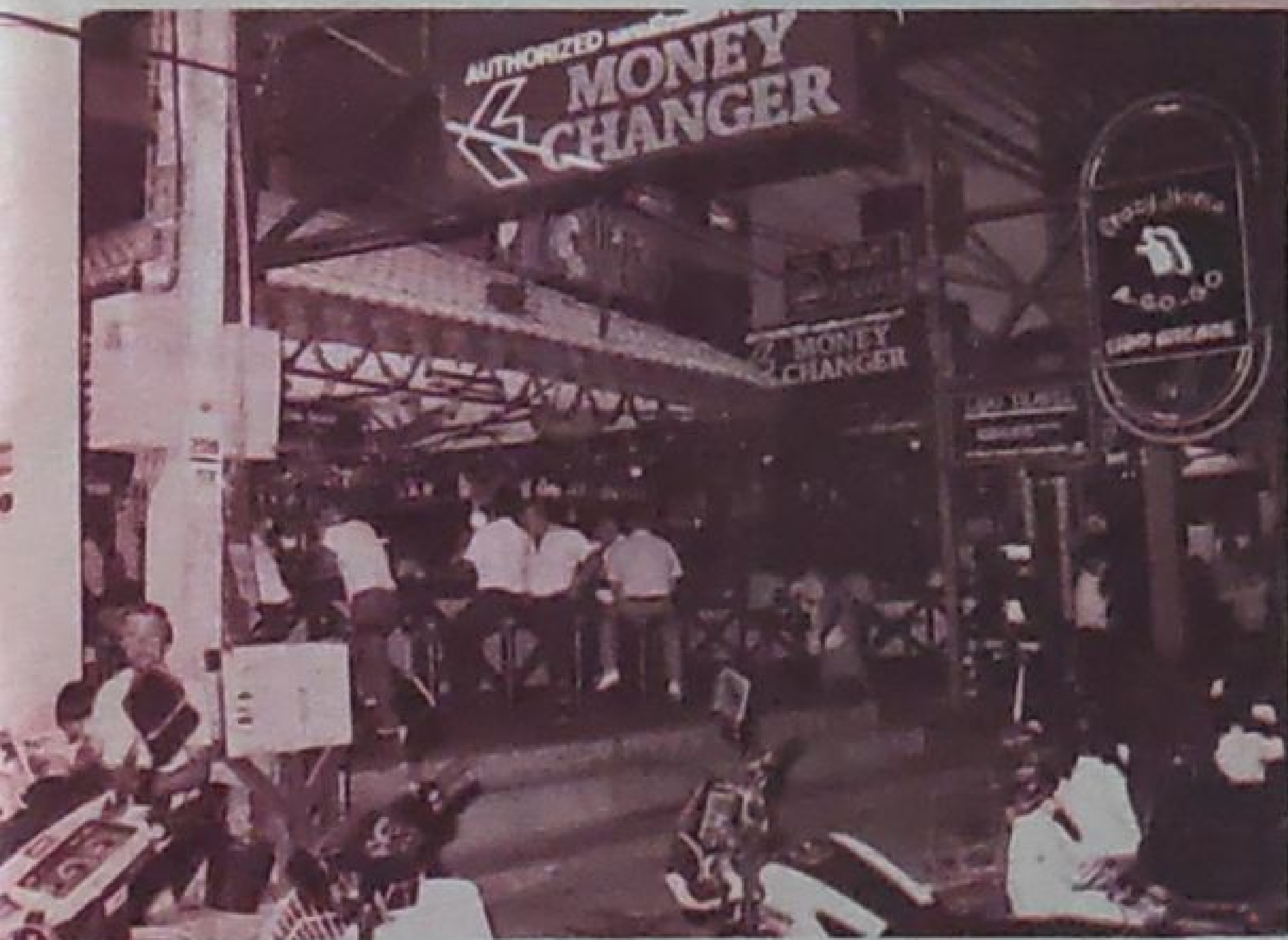
ก็เลยมีคนไทยหัวใสเอาเจ้าเครื่องดื่มนานาชนิดต่าง ๆ เหล่านั้นมาตั้งเป็นแผงลอยขายมันตรงถนนริมหาดนั่นเสียเลย

จากจ้าวเดียว...ก็เป็น 2,3,4...ฯลฯ อย่างที่เห็น และจากแผงลอยที่ว่า ก็มีนายทุนหัวใสเจ้าของที่ดินย่านนั้นลงทุนสร้างร้านแบบง่าย ๆ ให้คนขายเข้าไปเช่ากัน

สถานที่ ๆ ว่านี้ก็ตรงหมู่บาร์เบียร์ข้างวิลล่าซีฟู้ด หัวถนนพัทยาใต้ ใกล้กับสถานีรถทัวร์จากกรุงเทพ ฯ เวลานี้นั่นล่ะครับ

แล้วกาลเวลาก็เป็นตัวสานต่อวิวัฒนาการของบาร์เบียร์ให้มีรูปแบบกันอย่างที่เราได้เห็นกันในทุกวันนี้ รวมทั้งการขยับขยาย และการเจริญแพร่กระจายของบาร์เบียร์ไปตามถนนสายต่าง ๆ จนทั่วทั้งพัทยาเหนือ, กลาง, และใต้...ประมาณการกันว่าตอนนี้มีอยู่ไม่ต่ำกว่า 250 บาร์

ค่าเช่าสถานที่คอกสี่เหลี่ยมแต่ละคอกนี่ คุณลองทายกันดูเล่น ๆ ซิครับว่ามีอัตราเท่าไหร่ ?

ถ้าหายว่าเป็นจำนวนพัน ๆ บาทต่อ 1 เดือน ก็รู้สึกจะห่างไปหน่อย **ซึ่งความจริงแล้ว จะตกตายตัวเดือนละ 30,000 บาทครับ**

ค่าเช่าล่วงหน้านั่นก็ไม่ต้องพูดถึง รับรองว่าไม่มีต่ำกว่า 3 เดือน

ใครขี้เกียจเช่า จะเซ้งก็ได้ แต่เวลานี้คงต้องเอาเงินหลาย ๆ แสนบาทมาวางพูดกัน หนทางการเจรจาค้าขายในที่ไม่กี่ตารางวานั้นจะได้มีชีวิตชีวามากขึ้น

ใครคิดจะไปลงทุนกิจการบาร์เบียร์ที่พัทยา ก็ลองตรองกันดูเองก็แล้วกันนะครับ ว่าต้องขายได้วันละเท่าไหร่ถึงจะคุ้มค่าเช่า

อีกประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับบาร์เบียร์ของที่นี่ คือ "ผู้หญิง"...

มันเป็นสัจจธรรมของผู้ชายทั่วโลกตรงที่ว่า "กินเหล้าต้องเคล้านารี" กลั้วคอเพื่อความเอ็นจอยตามไปด้วย

ฝรั่งมังค่าไม่ว่าจะเป็น ผมทอง ผมแดง ผมหงอก ลองได้ตัดสินใจมาเมืองไทยแล้ว มีใครบ้างที่ไม่นึกถึงเรื่องพรรค์อย่างว่าที่มีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ในบ้านเรา

นอกจากแหล่งขึ้นหน้าขึ้นตาในกรุงเทพคือที่พัฒนพงษ์นั่นแล้ว

รองลงมาก็มีที่พัทยานี่เอง โดยเฉพาะที่ "บาร์เบียร์"

เด็กสาวอายุ 10 กว่า ๆ พวกนี้มาจากที่ใดบ้างนั้นก็อย่างที่รู้ ๆ กัน

มาสิงสถิตประจำบาร์เบียร์แห่งไหน ก็จะได้รับค่าจ้างเป็นเงินเดือนส่วนหนึ่ง คือประมาณคนละ 700-900 บาทต่อคน เจ้าของบาร์เบียร์จะจัดเช่าบ้านให้อยู่อาศัยเสร็จสรรพ รวมทั้งอาหารบางมื้อในแต่ละวันด้วย

บาร์เบียร์บางบาร์จะเปิดบริการตลอด 24 ชั่วโมง โดยเฉพาะวันศุกร์เสาร์ด้วยแล้ว ปิดยากส์มาก เด็ก ๆ พวก.นี้ก็จะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนนั่งสลอนกันในคอกเหล่านั้น รอบ ๆ หนึ่งหรือเวรหนึ่ง ๆ ก็ไม่ต่ำกว่า 10 คนอย่างที่เห็น

เป็นทั้งพนักงานเสิร์ฟ, รีเซ็พชั่น ...รวมทั้ง..."เด็กออฟ" ด้วยเบ็ดเสร็จในคนเดียวกัน

เรื่องภาษาอังกฤษนั้นไม่ต้องพูดถึง แม่สปีคได้คล่องกว่าภาษาไทยเสียด้วยซ้ำ เพราะมันเป็นภาษาการทำมาหากินน่ะซีครับ ใครไม่พยายามหัดสโปคไว้ ก็มีหวังอดตายแน่

คุยไปคุยมา ฝรั่งหรือแขกคนไหนเกิดความสนใจพิศวาสบาดจิต จะเรียกออกไปเที่ยวกันข้างนอก 2 ต่อ 2 ก็ได้ไม่ผิดกติกา

มาตรฐานในการนี้ บาร์เบียร์ทั่วพัทยารู้สึกจะตั้งไว้แบบเดียวกันหมด คือการออฟออกไปนั้นคนออฟจะต้องจ่ายให้ทางบาร์ ฯ 1 เชือกแดงคือ 100 บาทขาดตัว เสร็จแล้วก็พาออกไปได้อย่างสบายใจเฉิบ เงิน 100 บาทที่ว่านี่น่ะ 10 บาทจะเป็นส่วนที่เป็นรายได้ของเด็กสาวพวกนั้นนะครับ ส่วนที่เหลืออีก 90 เจ้าของบาร์ ถือเป็นรายได้ค่าเสียเวลาที่จ้างเด็กมาแล้ว ดันออกไปเที่ยวเสียเวลาทำงาน

ส่วนเรื่องรายได้อื่น ๆ ของเด็กเมื่อโดนออฟออกไปแล้ว จะเป็นอย่างไร

นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเจ้าของบาร์ไม่เกี่ยวข้องด้วยแล้ว...(ไปตกลงกันเอาเอง)

แล้วการนี้ชายไทยอย่างเราก็อย่าไปหวังเสียให้ยากเลย แม่คุณไม่สนใจเสียด้วย สู้ฝรั่งไม่ได้ ด้วยความประทับใจที่ว่า มัน "เมคมันนี่" ได้ดีกว่าคนไทยเยอะนั่นเอง

บางบาร์เบียร์ก็มีเทคนิคการเอาใจลูกค้าฝรั่งอย่างชนิดที่เรียกว่าสุดเหวี่ยงทีเดียวมีวิดีโอเด็ด ๆ มาให้ดูตอนดึก ๆ มีการเปิดบาร์รำวงฟรีสำหรับชาวต่างชาติที่สนใจ ศิลปะไทย ๆ มีนางรำแสดงเป็นตัวอย่างอยู่ในคอก พวกนี้ก็รำเลียนแบบตามอยู่นอกคอกสนุกกันไปอีกแบบ

นี่ล่ะครับ...กิจการบาร์เบียร์ที่ขึ้นชื่อลือชา...ของพัทยา...

อย่างเมื่อเร็ว ๆ นี้ ที่มีเรือรบของอเมริกัน มาจอดพักที่พัทยาในคราวเดียวกันถึง 3 ลำ เจ้าแม่ ลูก หลานบาร์เบียร์พวกนี้ก็เฮละโลไปรอรับ เหล่านาวิกโยธินอเมริกันอย่างพร้อมเพรียง บาร์เบียร์แทบกลายเป็นบาร์ร้าง ไปโดยปริยาย

มีเหตุการณ์อย่างที่ว่านี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่...ดอลล่าร์ก็สะพัดเต็มหาดพัทยาเมื่อนั้น

คงไม่มีใครคาดเดาเหตุการณ์ได้อย่างถูกต้องนักหรอกน่า ว่าพัทยาหรือบาร์เบียร์รวมทั้งกิจการต่าง ๆ ของที่นี่จะเป็นอย่างไร ในอนาคตข้างหน้า

พัทยาเติบโตทางด้านวัตถุ และบริการเร็วเกินไป เหมือนคนโตเร็วก็ตายเร็ว

ขอย้อนเวลากลับไปหาอดีต...ที่บางท่านยังไม่รู้เกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้

ภาพหาดทรายขาวโค้งยาวสุดสายตาทอดตัววาววับ รับกับน้ำทะเลสีครามเข้มเต็มปริมาณของเวิ้งอ่าวแห่งนั้น ช่างสงบ เยือกเย็น และเงียบเหงาเหลือเกิน

หมู่บ้านชาวเลไม่กี่หลังคาเรือนที่ประดับหาดแห่งนั้น มีแต่ความสุขสงบ เรือหาปลาลำน้อยของพวกเขาทอดสมอนิ่งสงบในเวลากลางวัน

เมื่อราตรีกาลมาเยือน มันอ้าแขนโอบอุ้มหาดแห่งนั้นไว้อย่างเข้มแข็ง และเชื่อมั่น บนท้องฟ้าสีดำทะมึน มีเพียงแค่เกร็ดประกายที่ทอแสงกรีดกรายโปรยปรายอยู่เป็นหย่อม ๆ

แสงจากตะเกียงลานในกระท่อมของชาวประมงค่อย ๆ หรี่ริบ จนดับสนิทเมื่อเรือหาปลาลำสุดท้ายได้เร่งเครื่องออกไป

เมียรอคอยการกลับของผัวจากขอบน้ำสุดสายตา ลูกรอของฝากจากพ่อที่มาจากใต้ท้องทะเล...มันจะเป็นสัตว์แปลก ๆ ชนิดใดอีกหนอ...?

พอแสงสีทองจับขอบฟ้า

หลายคนจำได้ว่า วันนั้น คือวันที่ 29 เมษายน 2504

26 ปีที่ผ่านไปแล้ว บนชายหาดที่เงียบสงบ รถบัส 4-5 คันที่แล่นตะบึงมาจากโคราชมาจอดลง ณ หาดทรายแห่งนั้น จีไอ.อเมริกัน หลายร้อยคนตบเท้าพรึบ กระโจนลงทะเลหลังจากตระเวณหาที่พักผ่อนเช่นนี้มาตลอดทาง จากนั้นก็ผลัดเปลี่ยนแวะเวียนกันมายังหาดแห่งนี้กันเรื่อย ๆ และในเดือนเมษายนนี้พัทยาก็จะมีอายุครบ 27 ปีแล้ว

จากคนแรกของจีไอที่กระโดดลงไปยังท้องทะเลแห่งนี้ ทั้งคอมแบตทั้งชุดทหาร ในวันนั้น

เมื่อโผล่ขึ้นมาให้เรามองเห็นภาพในวันนี้เราจะพบว่ามีทั้งชุดบิกินี่ ทั้งสกู๊ตเตอร์ เรือลากร่ม...ฯลฯ และความจอแจของทุกสรรพสิ่ง...

ไม่มีวันนั้นอีกแล้ว...สำหรับพัทยา วันนี้...

สัปดนคนดัง

วันเบา ๆ ของเหล่าคนดัง

โรเจอร์ มัวร์

จอห์น ทราโวลต้า

โบ ดีเรค

ฟาร์ร่า ฟอว์เซ็ท

เป็นความจริงอย่างหนึ่งที่ว่า คนจะดังได้นั้นต้องทำงานหนัก ถึงไม่หนักแรงแบบแบกกระสอบถ่านหรือว่าอุ้มช้างอาบน้ำก็ต้องเหนื่อยสมองล่ะ

ไม่งั้นยากส์ที่จะเด่นจะดังได้

ขนาดบางคนพยายามแทบม้ามปลิ้นยังไม่มีโอกาสดังเลยครับ

บางคนก็ดัง ๆ ดับ ๆ แล้วแต่วาสนา ว่ายังงั้นเถอะ

ทีนี้พอดังแล้วก็ยุ่งอีกนั่นแหละคุณเอ๋ย จะกระดิกตัวทำอะไรมันก็เป็นเป้าความสนใจหรือว่าเป็นข่าวไปหมด

ไม่ว่าจะเป็นนักการเมือง ผู้นำประเทศ นักร้องเพลงยอดนิยม ศิลปินหรือแม้แต่นักกีฬาเหรียญทอง...ทำอะไรซักอย่างก็เกรียวกราว ยิ่งถ้าเรื่องห่วย ๆ ล่ะก็ บ๊ะ ดังระเบิดเถิดเปิดเปิงไปเลย

อย่างเช่นพวกดารานักแสดงตัวเอก ๆ ไงล่ะครับ มีข่าวคราวความเคลื่อนไหวอยู่ในรายงานข่าวเสมอว่าใครแสดงหนังเรื่องใหม่กับใครหรือว่าแสดงเจ๋งหรือไม่เป็นสรรพรสขลุ่ยนักข่าวเอามาตีแผ่หมด

แม้แต่ดาราคนไหนตกงานก็ยังเป็นข่าว เรียกว่า "คนดัง" ซะอย่าง จะทำหรือไม่มีอะไรทำเป็น "ดัง" ทั้งนั้น

อย่างเช่นพวกดาราดัง ๆ เขาหยุดพักผ่อนกันยังไงนักข่าวก็ยังอุตส่าห์สาระแนไปขุดคุ้ยมาแฉโพยกันจนได้

ก็น่ารู้ดีเหมือนกัน ผมจะขยับเอามาสาระแนต่อเห็นทีจะเข้าท่า

คุณน้า **รอเจอร์ มัวร์** พระเอกเรื่อง "เจมส์ บอนด์ 007" ที่รับช่วงต่อมาจากคุณลุงชีน คอนเนอรี่ นั่นก็บอกว่า "วันเบา ๆ ของน้าน่ะไม่มีอะไรจะมันไปกว่าเล่นเมีย เอ๊ย เล่นน้ำว่ะ ต้องว่ายน้ำทุกวัน มันแก้เครียดและเป็นการฟิตร่างกายให้กระฉับกระเฉงได้ดีที่สุด...ยิ่งว่ายสระเดียวกับสาว ๆ ที่นุ่งบิกินี่ล่ะก็ยิ่งวิเศษ"

ส่วนแม่อกตู้ม **โบ ดีเรค** ที่ดังสนั่นจอมาจากเรื่อง "10" เมื่อไม่กี่ปีก่อนนั่นน่ะก็ชอบน้ำเหมือนกัน หล่อนบอกว่าถ้าว่างเมื่อไหร่เป็นต้องลงทะเลเล่นเรือใบกับผัว แต่ไม่ได้บอกว่าเวลาอยู่ในเรือใบแล้วเล่นอะไรกัน คงจะเล่นหมากหนีบล่ะมั้งผมว่า

ฝ่ายไอ้หนุ่มหล่อลากดิน **จอห์น ทราโวลต้า** นั่นเล่นของสูง ไม่ใช่ว่าวหรอกครับ...หมอชอบขับเครื่องบินร่อนลอยไปในอากาศ บอกว่ามันส์เหลือหลาย...ก็ขอให้โชคดีเถอะพรรคพวก อย่าหล่นลงมาใส่หลังคาชาวบ้านก็แล้วกัน

แต่คุณพี่ **ไมเคิล เคน** ดาราเลือดอังกฤษที่เล่นหนังไม่มากแต่มักจะเป็นหนังดี ๆ มีเกรด มาแปลกบอกว่า "เฮียชอบอยู่ในครัว ไม่ได้ตีท้ายครัวใครนะ แต่ชอบทำอาหารสไตล์อังกฤษแจกให้ลูกเมียกิน ของหวานก็ทำเก่งนะ" อ๊ะ ใช้ชีวิตสมถะน่ารักดี วันหลังจะส่งตำราทำ "ถั่วดำสาคูเปียก" ไปให้...แฮ่

ทางคุณลุง **เจมส์ การ์ด-เนอร์** พระเอกโด่งดังจากเรื่อง "มาเวอริค" สมัยที่ทีวีสียังไม่ฮิตโน่น บอกว่าวันเบา ๆ นอกจากนั่งถอนหนวดแล้วก็ชอบฟังเพลงพื้นเมืองอเมริกัน...รสนิยมลูกทุ่ง ก็สมครับเพราะหน้าตาของหมอเซย์สมบูรณ์แบบเลิกเล่นหนังเมื่อไหร่ไปเป็นโคบาลต้อนวัวได้สบาย ๆ

ส่วนแม่สาวทรงสล้าง **ซูซาน ซอมเม่อร์** ก็ชอบเข้าครัว ทำอาหารกินเอง ชอบขนาดเคยไปเรียนทำกับข้าวมาแล้วนะ...แต่ฝีมือคงเหลือฝืน เลยต้องทำเองกินเองจนเบื่อไปเอง อุตริไม่เข้าเรื่องนี่จ๊ะ สาว ๆ สวย ๆ ยังงี้มีเรื่อง

(อ่านต่อหน้า 54)

อีตัว ผู้พัฒนา มาเป็น อาจารย์ สอนเซ็กซ์

ผู้หญิงที่เข้าเรียนจะต้องฝึกฝนด้วยตนเองในห้องสอน ที่เห็นข้างหลังนั่นคือ ตารางแสดงจุดกระสันในร่างกาย

ผู้หญิงส่วนใหญ่มาเรียนเพื่อนำไปเสริมรสชาติกับคู่จริงของตน

"ความรู้อาจเรียนทันกันหมด...และอาจจะเก่งกว่าคนอื่นด้วย ถ้าได้รับการสอนและฝึกฝนที่ดี" สาวใหญ่ท่าทางเก๋าส์เอ่ยอย่างมั่นอกมั่นใจ "รวมทั้งเรื่องเซ็กซ์ด้วยค่ะ ย่อมสอนและเรียนรู้ได้"

หล่อนเป็นเจ้าของโรงเรียนที่เปิดสอน **"พิศวาสวิทยา"** ให้แก่ผู้หญิงที่ต้องการมีความเจ๋งและแจ๋วในด้านการแจวการถ่อเรือสวาท อดีตที่งดงามของหล่อนย่อมเป็นประจักษ์พยานได้ดีว่าทำไม "หลักสูตร" การเรียนการสอนของโรงเรียน (เถื่อน) แห่งนี้จึงประสบความสำเร็จ

"อ๋อ...อดีตความเป็นมาหรือคะ ฉันใจแตกตั้งแต่อายุ 13 แล้วล่ะ ตอนนั้นก็ไม่ได้มีความสุขอะไรนักหนาหรอก อยากลองอยากรู้มากกว่า..." อาจารย์ใหญ่แห่งพิศวาสวิทยาลัยเปิดเผยอย่างแจ่มใสในน้ำเสียง ดูดซะหนึ่งที เอ้อ บุหรี่น่ะ แล้วหล่อนก็เล่าต่อไปว่า "จากนั้นอีก 2-3 ปีหรอก ฉันถึงจะได้รับรสชาติของความเป็นชายอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะร่างกายของฉันสมบูรณ์ขึ้น และเพื่อนชายคู่เล่นก็เป็นมวยมากขึ้น แปลกนะคะ...ฉันล่ะชอบซะจริง ๆ เรื่องพรรค์ยังงี้"

"ผมก็ชอบ..." ผู้สื่อข่าวพิเศษของ "นวลนาง" ครางออกมาเสียงเครือ ๆ แล้วสงบท่าทีฟังต่อ

"ฉันน่ะเกิดและเติบโตอยู่ในเมืองเล็ก ๆ ผู้ชายมันก็มีน้อยใช่มั้ยล่ะ บางคนก็สุดหล่อ แต่ระยำจริง ๆ ดันกลัวเมียซะยิ่งกว่าผีกลัวกระเทียม ขนาดฉันให้ท่า มันยังไม่กล้าแหย็ม ฉันคิดแล้วว่าอยู่ไปก็ไม่ได้เรื่อง เตลิดเข้านิวยอร์คมันซะเลย เสยกับผู้ชายซะชุ่ม อ้อ...ได้เงินด้วยนะคะ เพราะฉันยึดอาชีพ "คอลล์เกิร์ล" ไปด้วย ช่วยค่ากินอยู่ไงล่ะ...ฉันซ่าอยู่ในวงการสาวชั้นสูงหลายปีเหมือนกันนะ จนต่อ ๆ มาชักโทรมและมีเด็กใหม่ ๆ ก้าวขึ้นมาแทนที่อีกนับไม่ถ้วน ฉันเลยเลี่ยงไปทำตัวเป็น "แม่เล้า" ซะเลย ก็ดีค่ะ ได้เงินค่าเปอร์เซ็นต์ แล้วยังได้รู้จักผู้ชายอีกมากมายก่ายกอง นอกจากนั้นฉันยังหาลำไพ่พิเศษด้วย เพราะผู้ชายบางคนเขาก็ชอบผู้หญิงรุ่นเดอะอย่างฉันค่ะ"

เมื่อปักหลักตั้งเล้าได้มั่นคงแล้ว หล่อนก็เกิดความคิดขึ้นมาว่าผู้หญิงจำนวนไม่น้อยยังไม่มีความรู้ความสามารถที่แท้จริงในการหาและให้ความสุขทางเพศ

"ผู้หญิงพวกนั้นน่ะน่าเห็นใจค่ะ..." หล่อนพูดเสียงอารียังกะแม่พระ "ใจจริง ๆ น่ะอยากมีความสุขกับผู้ชาย และอยากจะปรนเปรอให้ผู้ชายมีความสุข แต่ขาดประสบการณ์จึงทำไม่ได้ ตอนแรก ๆ ฉันก็สอนตัวต่อตัวกับเด็ก ๆ ที่อยากจะเข้ามาหากินทางเป็นสาวโทรศัพท์บ้าง อีตัวในเล้าบ้าง ต่อมาจึงได้ขยับขยายตั้งเป็นโรงเรียนขึ้นมา เรียกว่าพิศวาสสถาบัน"

ว่าเข้านั่น เจ๊ผมแดง !

โรงเรียนสอนสวาทแบบนี้ นัยว่ามีไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันแห่งทั่วอเมริกา ส่วนใหญ่จะเปิดสอนลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ในห้องมิดชิดของอพาร์ตเม้นท์ตามถนนที่ไม่จอแจ ผู้มาเรียนมีทั้งสาวรักสนุกและแม่บ้านที่กลัวผัวจะเบื่อ เพราะรู้ดีว่าตัวเองไม่เอาอ่าวในเรื่องเซ็กซ์

"เราจะสอนให้รู้ถึงสรีระของผู้ชายและผู้หญิงก่อน จากนั้นก็แนะถึงจุดกระสันในร่างกายของทั้งสองฝ่าย..." อาจารย์จอมเก๋าส์บรรยาย

(อ่านต่อหน้า 54)

ตะลุยดงเซ็กซ์

ช่องคลาสสิค ที่...ฝรั่งเศส

พวกทัวริสท์ต่างแดนที่ไปย่ำมหานครปารีสของประเทศฝรั่งเศสนั้นน่ะร้อยทั้งร้อยไปเยี่ยม ๆ มอง ๆ แต่โรงระบำจ้ำบ๊ะ แล้วก็ท่อม ๆ ล่าอีแหม่มปาริเซียงตามหัวมุมถนน

เรื่องจะเจาะลึกเข้าถึงกิ่นดงนักเที่ยวนั้นน่ะยากส์คะร้าบ เพราะใครล่ะจะพาไป...นอกเสียจากมีไกด์ฝรั่งเศสที่ซี้ ๆ กัน

แต่ยี่ห้อ "นวลนาง" ซะอย่าง 18 บาท พาตะลุยเลาะม้ามปารีสแดนสวรรค์กันเลยล่ะ

ตามผมมาซิครับ

ในเขตแขวงที่ 16 ของมหานครปารีสนั่นแหละ ไปกันตรงที่เรียกว่าจตุรัสเคลเบอร์ (Kléber) เป็นแหล่งโรงแรมชั้นดีที่มีอีแหม่มปาริเซียงรออยู่ โรงแรมแบบนี้ในฝรั่งเศสเขาเรียกว่าโบรเทล (Brothel) คือโรงแรมประเภทที่มีผู้หญิงรับแขกพร้อมสรรพ ความจริงการตั้ง "ช่องโสเภณี" น่ะผิดกฎหมายของฝรั่งเศส เขาจึงเลี่ยงไปเรียกชื่อเป็นโบรเทล (ฟังคล้าย ๆ กับโฮเทลดีแฮะ ?)

โรงแรมที่อยู่ใกล้ ๆ จตุรัสเคลเบอร์ที่พูดถึงนี่น่ะโอ่อ่ามาก และรับลูกค้าชั้นสูงทั้งนั้น ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นบุคคลระดับนักธุรกิจ นักบริหาร นักการทูต รวมทั้งบุคคลระดับเบิ้ม ๆ ทางการเงิน การค้า อุตสาหกรรม ฯลฯ มีทั้งพวกชาวต่างชาติและชาวฝรั่งเศสเองแวะไปอุดหนุนกันมากมาย และส่วนมากก็เป็น "ขาประจำ" กันด้วย

สวรรค์บนดินแห่งนี้ตั้งอยู่ในตัวอาคารที่เป็นหินอ่อน หลังโอ่อ่าตระการตา แต่บรรยากาศเงียบสงบดีมาก การตกแต่งภายในหายห่วง ไม่งั้นก็ไม่ "คลาสสิค" น่ะซี้

แต่ที่สำคัญก็คืออีหนูแต่ละนางชั้นหนึ่งทั้งนั้น เรื่องเข้าไปแล้วไม่ใจอ่อน (แต่ตัวแข็ง) น่ะยากคะร้าบ

ทุกคนที่ย่างเท้าก้าวเข้าไป (แต่งตัวโก้ ๆ ทั้งนั้นแหละ) จะได้รับการต้อนรับอย่างสุภาพจากมาดามเจ้าเนื้อซึ่งเป็น "รีเซฟชั่นวัยดึก" ถ้าใครแต่งตัวปานกลางก็จะได้รับการเชื้อเชิญให้นั่งในห้องบาร์ ซึ่งก็หรูหราพอสมควร แต่ใครแต่งองค์ทรงเครื่องยังกะขุนนางศักดินาล่ะก็หล่อนโค้งนำไปห้องรับรองชั้นหนึ่งที่เรียกว่า "ห้องพระเจ้าหลุยส์" เลยล่ะ ซึ่งแน่นอนว่าการตกแต่งประดับประดาต้องอยู่ในสไตล์ราชา

พอเอากันแตะโซฟาหนานุ่มแล้วก็ต้องมีการย้อมอารมณ์กันหน่อยด้วยวิสกี้ ไม่ใช่ดวดฟรีนะครับ แก้วละ 10 ฟรังค์หรือกว่านั้นนิดหน่อย แชมเปญก็มี ราคาไล่ ๆ กัน...อย่าเผลอปากไปสั่ง "โกลเด้น สะวอน" (หงส์ทอง) เข้าล่ะ เขาจะเรียกแมงดามาหิ้วปีกไปทันที อดฟาดแหม่มเลยล่ะ จะเตือนไว้

หลังจากนั่งจิบเครื่องดื่มอุ่นอารมณ์ดีแล้วก็จะมี "มาม่าซัง" พาสาว ๆ หน้าแฉล้มออกมาให้เลือก อายุอานามในราว 20 ทั้งนั้นแหละ เรื่องความสวยไม่ต้องเช็ด แต่ละนางมาดร้ายราวกับลูกสาวขุนน้ำขุนนางฝรั่งเศสแน่ะ

ถ้าท่านต้องตาต้องใจคนไหนก็เรียกมานั่งคุยด้วยได้ สั่งเครื่องดื่มให้เป็นของกำนัลซะแก้ว ไม่แชมเปญกับเหล้าค็อกเทลสีสวย ๆ นั่นแล แก้วละ 10 ฟรังค์...สบายมาก ขนหน้าแข้งไม่มีร่วง

ถ้าท่านพูดฝรั่งหรืออังกฤษเป็นก็เชิญฉลุยกับหล่อนได้ แต่ถ้าไม่เป็นก็อย่าเสือกแอ่ว เพราะทั้งคืนก็ไม่รู้เรื่อง ควรจะให้ไกด์เขาเป็นล่ามในการเจรจาพาที แล้วบอกความประสงค์ว่าต้องการจะชมวิมานปารีส

เท่านั้นล่ะ รับรองสมประสงค์

ชั่วคราว ทีเดียว อัตรา 300 ฟรังค์ครับ (5 ฟรังค์ก็ประมาณ 1 ดอลล่าร์) จะเป็นเงินไทยเท่าไหร่ก็คิดเอาเองเถอะ คิดไม่ออกก็โทร.ไปถามแม่อีหนูให้ช่วยคิดให้

ครับ ที่นี่เขาสุภาพ นิ่มนวล คัดลูกค้าพอสมควร ประเภทสามล้อถูกหวยล่ะก็เมินเสียเถอะ ไม่ได้ผ่านประตูเข้าไปหรอกครับ

แต่ถ้าเป็นนักท่องเที่ยวจากไทยแลนด์ล่ะก็ได้รับการต้อนรับดีมาก แฮ่ม

โรงแรมประเภทโบรเทลนี่เขาเปิดบริการตั้งแต่บ่าย ๆ ไปจนถึงประมาณตี 2 แล้วมีการหยุดวันอาทิตย์ด้วย

ไม่เหมือนแถวบางขุนพรหมของเราหรอกครับ เปิดยันป้าย 25 น. เลย

ชุดชั้นใน วัยหวาม
THAT'S LINGERIE

ดาราเอ็กซ์

สึกิตะ คาโอริ

ดาราสาววัย 22 ปี เกิด เมื่อ 8 กันยายน 2508 ผู้ซึ่งประสบความสำเร็จจากวงการ วิ.ดี.โอ X เป็นอย่างมาก ส่วนสัด $33\frac{1}{2}$-23-$34\frac{1}{2}$ เหลือกินเหลือใช้มากกว่าสาวญี่ปุ่นขนาดมาตรฐานโดยทั่วไป วิ.ดี.โอ. X เรื่องแรกของเธอคือ "Bottom Love Affairs" (น่าจะตั้งชื่อให้ว่า **"ความรัก...มักมาจากข้างหลัง"**) ทำให้เธอเป็นที่กล่าวขวัญกันทั่วไป ไม่ใช่ **"บั้นท้าย"** ของเธอนะครับ...แต่เป็นทรวงอกอันอวบอิ่มของเธอที่เคลื่อนไหวอย่างมีชีวิตชีวา ตามลีลาและท่าทางการแสดงออกของเธอต่างหาก ที่ผลักดันให้ **"นิคัทซึ"** ตัดสินใจนำเธอเข้าสู่วงการภาพยนตร์ X ตามคำเรียกร้องของแฟนที่ต้องการเห็นเรือนร่างของเธอบนจอยักษ์มากกว่าทนอึดอัดอยู่กับ วิ.ดี.โอ.

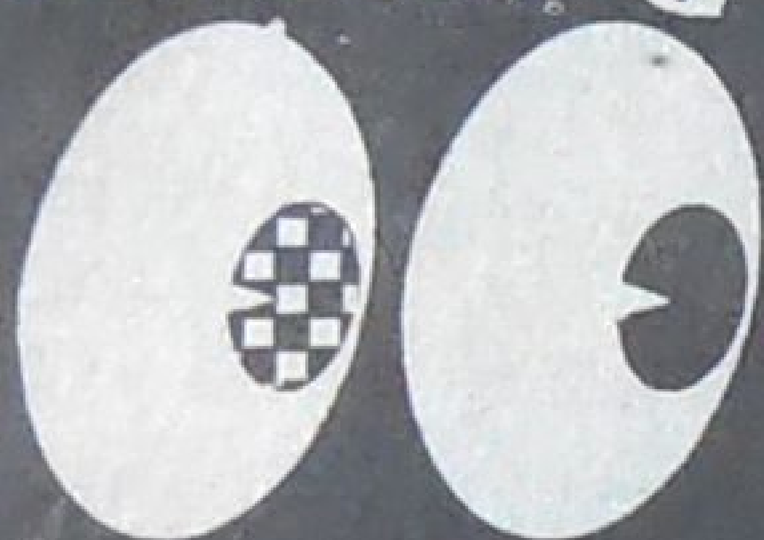
ภาพยนตร์เรื่องแรกของเธอคือ "Deep In" (สุดห้วงของความลึกล้ำ) เรื่องราวชีวิตของนักแสดง "life Show" สาวผู้ต้องยอมแสดงทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อการเลี้ยงตนเอง เธอยอมทนแม้แต่การถูกขว้างปาเมื่อไม่สามารถแสดงได้อย่างเต็มที่ ในเวลาที่เธอเจ็บป่วย

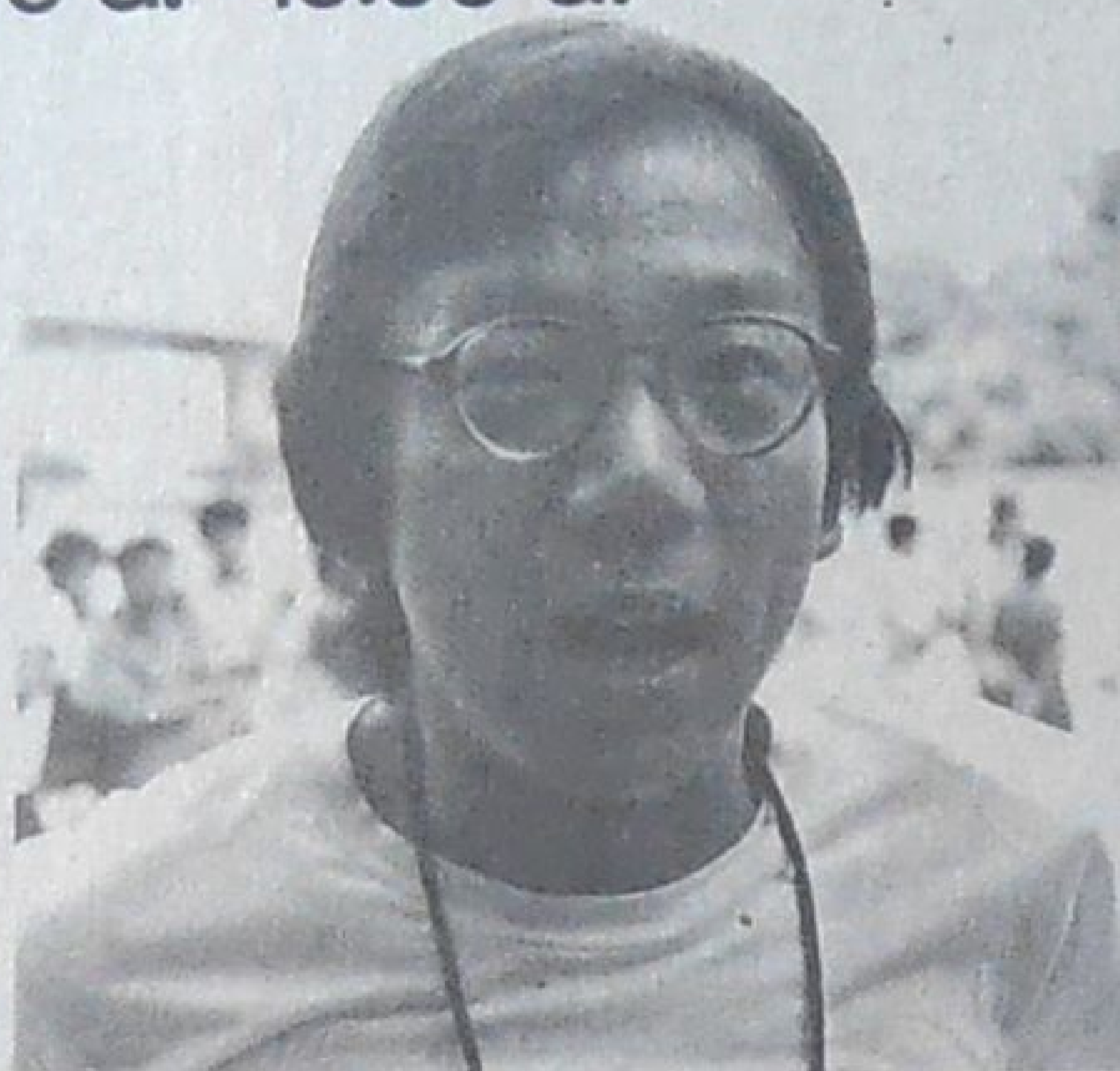
"สึกิตะ คาโอริ" แสดงให้สมจริงสมจังมาก จนได้รับการยกย่องจากนิตยสาร Focus ว่าเป็น **"ปีศาจแสนสวยของจอภาพ"** (Screen's Devil) ซึ่งเป็นการยกย่องและให้เกียรติเธอมากที่ทำให้วงการภาพยนตร์หวั่นไหว อย่างกับโดนภูตผีปีศาจหลอกเอา คุณรู้ไหมว่า เธอมีคารมเยาะเย้ยผู้ชายให้เจ็บแสบไม่เบา ซึ่งขัดกับใบหน้าเศร้า ๆ ขรึม ๆ ของเธอ เธอบอกว่า "การที่ผู้ชายจะทำให้ใคร ๆ (ผู้หญิง) รู้จักเขานั้น ขั้นเริ่มแรกเขาจะต้อง **"ยืนตรง"** ได้เสมอ ถึงจะเรียกได้ว่าเป็นผู้ชาย...แต่ยังไม่หมดนะ...ยังขึ้นกับว่า...คุณ **"ยืนตรง"** ได้นานแค่ไหนอีกด้วย"

ถ้าคุณสนใจคารมของเธอ... อยากจะบอกเธอว่า **"คุณยืนตรงได้ดีและนานแค่ไหน"** *ลองเขียนจดหมายไปคุยกับเธอสิครับ...ที่...1-2-804 ชินจูกุคุ ชินจูกุ โตเกียว..รหัสไปรษณีย์ 180 วงเล็บมุมซองว่า* "Party" *ซึ่งเธอบอกว่าเธอยินดีจะส่งภาพเต็มตัวของเธอมาเพื่อให้คุณซ้อมการ* **"ยืนตรง"** *ไปพลาง ๆ ก่อน ที่จะมีโอกาสได้ชมโฉมจริงของเธอ*

ความสามารถของ **"คาโอริ"** นั้น เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป การแสดงออกซึ่งอารมณ์ที่เป็นไปตามธรรมชาติ การเคลื่อนไหวของร่างกายที่สวยงามของเธอ สัมพันธ์ไปกับการแสดงออกของอารมณ์ โดยไม่มีการขัดเขิน หรือชะงักงันเลย ทุกสิ่งทุกอย่างเป็น **"เสน่ห์"** ที่ไม่มีใครทัดเทียม **"คาโอริ"** ได้เลย...*ทุก ๆ คนยินยอมที่จะ* **"ถูกล่า"** *ถ้า* **"ผู้ล่า"** *นั้น เป็น* **"คาโอริ"** *แล้ว...คุณล่ะ*

ทุกวันอาทิตย์ ช่อง 9 อสมท.
เวลา 14.00 น.-15.00 น.

ร่วมสังเกตการณ์ โดย... "สุนทรียา"

...ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ไหน...ไม่ว่าของสิ่งนั้นจะเป็นของใคร...

...ไม่ว่าของสิ่งไหนจะเป็นของคุณ...

ถ้าหากเรารู้...เราจะ..."ตามไปดู"...

รอบสัปดาห์ที่ผ่านไป แหม...มันช่างร้อนสะใจดีเหลือเกินจริงมั้ยคะ

ทำไงได้ ร้อนยังไงก็ต้องทน เพราะเกิดมาเป็นคนไทยเมืองร้อนแล้วนี่นา

ถ้าอยู่ว่าง ๆ ไม่จำเป็นก็อย่าออกไปไหนเลย นั่งอยู่กับบ้านตอนเช้าวิ่งไปหา **"นวลนาง"** มาอ่าน รับรองได้ว่าสบายอุราไปได้ทั้งวันเลยล่ะค่ะ

อ่านนวลนางเสร็จ บ่าย ๆ วันอาทิตย์ก็เปิดช่อง 9 ดู รับรองได้ความสำราญใจเพิ่มขึ้นอีก เพราะรายการ **"ตามไปดู"** จะมาช่วยทำให้คุณเพลินอารมณ์จนหายร้อน

พักผ่อนกันด้วยเรื่องน่ารู้ และเรื่องราวมันส์ ๆ ที่ไม่มีรายการไหนให้คุณดูกันไม่ทัน พลาดไปอาทิตย์ไหน ในนวลนางนี่ก็รอรับใช้คุณอยู่แล้วเช่นเดียวกัน

คราวนี้มีเรื่องอะไรที่ต้องตามไปดูกัน ลองเหลือบตาไปมองดูซิคะ

เสาโทรเลข... ถูกดำเนินคดี

แหมได้ยินแล้วก็อยากจะหัวเราะให้กลิ้งไปเลย จริงมั้ยคะ

มีอย่างที่ไหน **เป็นเสาโทรเลข** ยังต้องโดนคดีความตามคนอื่นไปด้วย

มันน่าขำกึ่งเหลือเชื่อหยอกอยู่เมื่อไหร่

แต่มันก็เกิดขึ้นแล้วจริง ๆ นะคะ ในเมืองไทยเรานี่ล่ะ

แฟน ๆ นวลนางเห็นเสาโทรเลขต้นที่ **"หมอชิ้ง"** กำลังจับอยู่นั่นมั้ย

คะ บนป้ายเหนือหัวป้ายสีขาวเล็ก ๆ เขาเขียนติดหราเอาไว้ลยว่า **"เสาโทรเลขอยู่ในระหว่างดำเนินคดี"**

มันเป็นยังไง มายังไงกันแน่ เสาโทรเลขถึงได้ตกเป็นผู้ต้องหาไปได้

เรื่องนี้เกิดขึ้นใน**จังหวัดสมุทรสาคร**ค่ะ ตามแถวถนนธนบุรี-ปากท่อ ตลอดแถวในบางช่วงจะปรากฏว่ามีเสาโทรเลขที่อยู่ในระหว่างดำเนินคดีนี้ตั้งอยู่ ไม่ใช่ต้นเดียวนะคะ แต่เป็นสิบเป็นร้อยต้นตลอดแนว

เหตุครั้งนี้เกิดเพราะการไปรษณีย์โทรเลข เจ้าของโครงการตีตะแล็ปแก๊ปตามสายออกมาเป็นตัวหนังสือนั่นล่ะค่ะ

เมื่อถึงเวลาที่เขาจะขยายงานมาทางจังหวัดสมุทรสาคร ก็ต้องมีการปักเสาโทรเลขก่อนจริงมั้ยคะ ก่อนจะเดินสายมาถึง

โดยปกติที่นิยมปฏิบัติกันมาสำหรับโครงการ ๆ สื่อสารประเภทนี้

เสาโทรเลขต่าง ๆ ก็ต้องอาศัยการประมูลจากคนที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องทางด้านนี้ล่ะค่ะ

ที่นี่ก็เช่นเดียวกัน...ทางกรมไปรษณีย์ ฯ ก็เปิดการประมูลการสร้างและวางเสาโทรเลขขึ้น...ผลก็ปรากฏว่ามีเอกชนบางรายชนะ และได้สิทธิ์ไปแต่เพียงผู้เดียว สำหรับการหล่อเสาและติดตั้งเสาโทรเลขลงในเขตต้นเหตุนี้

ปักเสาจำนวนมากมายเหล่านั้นเสร็จเรียบร้อยก่อนจะรับทรัพย์จำนวนมหึมานั่น ก็เป็นธรรมเนียมอยู่เองที่ต้องมีการตรวจรับมอบ

ทีนี้เรื่องมันก็เกิดตอนตรวจรับมอบนี่ล่ะค่ะ...เพราะพอตรวจไปตรวจมาไอ้เสาสูงชะลูดนี่ก็ก่อเรื่อง เพราะเจ้าหน้าที่ทางกรมและทางจังหวัดพบว่า ผู้รับเหมา **"แหกตา"** เข้าให้แล้ว

วัสดุที่ใช้ในการหล่อเสา **ผิดตามความต้องการไปอย่างมากมาย** ทรายเยอะ เหล็กน้อย ปูนที่หล่อด้อยคุณภาพ เป็นต้น แล้วไม่ใช่เสาเดียวนะคะ **ทั้งหมดเลย**

ความยุ่งยากต่าง ๆ ก็ตามมา เกิดการฟ้องร้องต่อศาล **เรียกค่าเสียหายกันเป็นการใหญ่** เมื่อเรื่องถึงศาล เจ้าเสาโทรเลขนี่ก็เป็นหลักฐานสำคัญ **ทางการต้องอายัดไว้** จึงต้องนำป้ายไปติดไว้ว่าเป็นเสาที่อยู่ในระหว่างการดำเนินคดีอย่างที่เห็นกัน

เรื่องแปลก ๆ เรื่องนี้จึงเกิดขึ้นมาให้เราได้เห็น

ไอ้เรื่องกินเหล็ก กินทราย คอรัปชั่นกันแบบหน้าด้าน ๆ นี่ เมืองไทยเรามีชื่อเสียงมากนะคะ เรื่องนี้เจอคนกินเสาโทรเลขแน่ะ ไม่รู้กินเข้าไปได้ยังไง ยาวปรี๊ดออกอย่างนั้น

ก็น่าขอบคุณเจ้าหน้าที่ ๆ ตรวจรับมอบเสาชุดนี้นะคะ **ที่ไม่ยอมกินเสาที่ว่านี้เข้าไปด้วย** ไม่งั้นเราคงไม่ได้เห็นเรื่องราวแปลก ๆ เรื่องนี้

เกิดใช้เสาที่ไม่ได้มาตรฐานนี่จริง ๆ **ถึงเวลามันหักมันโค่น** ล้มลงมาก็ตัวใครตัวมันดีกว่า จริงมั้ยคะ

โรตี...โอ่ง

แฟน ๆ นวลนางอาจจะสะดุ้งโหยงแล้วบอกว่า จะบ้ารึไง มีที่ไหน โรตีโอ่ง

ขึ้นชื่อว่าโรตี มันก็ต้อง **ทอดดังนี้** ๆ ในกะทะแบน ๆ ใบใหญ่ให้แป้งมันสุกน้ำมันนั่นล่ะถึงจะกินได้ ชิมลิ้มลองแล้วกรอบฤทัย หวานมันนั่นเลย

แต่โรตีที่ใช้โอ่งนี่ มีแล้วจริง ๆ นะคะ-ไม่ต้องเฮ้ย-ไม่ต้องหาว่าเราโม้หรอกค่ะ

แถมยังไม่ต้องเอาโรตีไปทอดน้ำมันในโอ่งนั้นด้วย **น่าแปลกที่สู๊ดดดเลย**

คนขายโรตีโอ่งเจ้านี้ เขาจะเอาโอ่งน้ำจริง ๆ นี่ล่ะค่ะ มาวางไว้บนรถเข็นของเขา เอาวางนอนนะคะ ส่วนล่างนั้นจะก่อปูนพอกขึ้นมาครึ่งโอ่ง เพื่อใช้สำหรับเป็นเตาไฟให้ความร้อน

ใช้ถ่านไม้ธรรมดา ๆ นี่ล่ะใส่ลงไปเกือบครึ่งโอ่ง

เพื่อให้ความร้อนจากถ่าน

กลาง อีสาน และใต้ ตอนนี้ก็มีสาขาอยู่มากพอสมควร

เจ้าตัวเองตอนนี้ก็ขายปักหลักอยู่ที่นนทบุรี ตรงหน้าธนาคารกรุงเทพพาณิชยการสาขานนทบุรีนั่นล่ะค่ะ ซึ่งเป็นจุดรวมของรถเมล์หลายสาย

ต้องเรียกได้ว่าขายดีเป็นเทน้ำเทท่า

แค่ช่วงเย็นถึงช่วงหัวค่ำเท่านั้น โรตีกว่า 1,000 แผ่น **หมดเกลี้ยงไม่มีเหลือ** แถมบางวันยอดขายอาจพุ่งเลยขึ้นไปถึง 2,000 แผ่นด้วยซ้ำ

ราคาขายแผ่นละ 3 บาท คำนวณกันดูเองก็แล้วกันนะคะว่ารายได้เขาวันหนึ่ง ๆ นั้นเท่าไหร่ หักทุนแล้วเหลือกำไรเท่าไหร่

โรตี 12 รสเจ้านี้พิเศษอยู่ตรงที่ว่า นอกจากความหอมหวานมันจากแป้งโรตี นม เนย ตามธรรมดาทั่วไปแล้ว

รส 12 รสที่เพิ่มเข้ามานั้น ช่วยทำให้คนกินอร่อยลิ้นแบบแปลก ๆ อย่างที่ไม่เคยลิ้มลองที่ไหนมาก่อนด้วย

ไม่ว่าจะเป็นรสช็อกโกแล็ต...โกโก้...ส้ม...สับปะรด...สตรอเบอรี่...ฯลฯ

ที่คุณจะไม่ได้ลิ้มลองที่ไหนมาก่อนเลยนอกจากที่นี่เพียงแห่งเดียว รวมทั้งลูกศิษย์ของเขาโดยตรงเท่านั้น

วิธีการทำเขาก็ไม่ได้เอาเพียงแค่รสต่าง ๆ มาทาลงไปบนเนื้อโรตีเท่านั้นนะคะ แต่เป็นการเอารสต่าง ๆ ทั้ง 12 รสใส่ผสมลงไปในแป้ง

เวลาทอดรสต่าง ๆ เหล่านั้นมันจึงละลายแทรกซึมเข้าไปในเนื้อแป้งอย่างเต็มอิ่ม **คนกินถึงติดใจ** อย่างเอ็นจอยปากไปเลย

เดี๋ยวนี้ก็มีกันเกลื่อนกลาดไปหมด เฉพาะในกรุงเทพนี่ก็ไม่รู้กี่สิบเจ้า แถมยังมี 15 รสขึ้นป้ายเสียหรูหราด้วยว่า โรตี 15 รสจากรายการตามไปดูโน่นแน่ะ

บ้านนี้สงเคราะห์แต่สัตว์พิการ

ไม่ว่าจะเป็นบ้านเมตตา บ้านกรุณา หรือแม้แต่บ้านพักคนชรา...ฯลฯ

ลองได้มาเห็นได้รู้จักบ้านแห่งนี้เข้าล่ะก็ รับรองว่า**เป็นงง** ไปได้เหมือนกัน

เพราะบ้านหลังที่ว่านี้ มีทั้งความเมตตา กรุณา ความห่วงใยเอื้ออาทรกับทุกชีวิตที่ลำบากยากเข็ญแถมเกิดมาพิการ

แต่ทุกชีวิตที่ว่านั้นหาใช่มนุษย์ไม่

กลับกลายเป็น**สัตว์**...ที่พิกลพิการต่าง ๆ ไปซะนี่

ผู้เป็นบุคคลตัวอย่างซึ่งเป็นเจ้าของบ้านแห่งนี้ถึงกับขึ้นป้ายไว้หน้าบ้านอย่างหรูหราเลยว่า **"บ้านสงเคราะห์สัตว์พิการ"**

บ้านหลังนี้ตั้งอยู่ที่ 36 หมู่ 2 ตำบลคูคต อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี

เจ้าของบ้านคือ **คุณจุลพงษ์และเรณู จุลสุคนธ์** 2 สามีภรรยาที่มีใจรักสัตว์อย่างล้นเหลือ

เชื่อมั๊ยคะว่าในบ้านแห่งนี้จะมีกรงสัตว์ต่าง ๆ มากมายหลายสิบกรง สัตว์ที่อยู่ ณ.บ้านแห่งนี้จะเป็นสัตว์ปีกจำพวกนกต่าง ๆ เป็นส่วนมากเสียด้วยซิคะ

แล้วทำไมจึงต้องเอาเจ้าสัตว์พวกนี้มาสงเคราะห์กันด้วย

สัตว์พวกนี้ส่วนมากเป็นสัตว์ที่พิการนะคะ ขาหักบ้าง ปีกเสียบ้าง หรือไม่ก็เป็นโรคแทรกซ้อนบ้าง ซึ่งต้องอาศัยการดูแลรักษาเยียวยาด้วยมันถึงจะหายเป็นปกติได้

2 สามีภรรยาคู่นี้จะตื่นตั้งแต่ตี 4 ออกมาให้อาหาร ให้ยาเจ้าสัตว์พวกนี้ ตกสาย ๆ ก็บึ่งรถเข้าไปทำงานในกรุงเทพ เย็นเลิกงานก็บึ่งกลับมาให้อาหารและยากับสัตว์พวกนั้นอีกรอบ กว่าจะได้นอนก็ปาเข้าไป 4-5 ทุ่มนั่นล่ะค่ะ

ชีวิตของผู้เสียสละทั้ง 2 คนเป็นวงจรแห่งความสุขเช่นนี้มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว บางทีก็ขาดแคลนปัจจัยสำคัญเหมือนกัน นั่นก็คือเรื่องเงินสำหรับซื้อยาและอาหารมาให้สัตว์

เชื่อมั๊ยคะว่าเขาเคยรักษาอีกามาตัวหนึ่ง จนมันหายดีแล้วมันก็ไม่ยอมไปจากบ้านนี้เลย

สัตว์ต่าง ๆ บางครั้งถ้าไปเจอมันโดยบังเอิญเห็นมันบาดเจ็บอยู่ คุณจุลพงษ์ก็จะเก็บมารักษา บางทีไปเจอตามสถานที่ขายสัตว์ต่าง ๆ เห็นเข้าก็สงสาร ขอซื้อมันมารักษาให้หาย **ดีกว่าปล่อยมันตายไปตามบุญตามกรรม**

นี่ล่ะค่ะความเป็นมาของบ้านสงเคราะห์สัตว์พิการที่มีแห่งเดียวในเมืองไทยและอาจเป็นแห่งเดียวในโลกด้วยซ้ำไป **ใครสนใจอยากจะช่วยเหลือสัตว์พิการเหล่านั้นก็ติดต่อไปได้นะคะ** ตามที่อยู่ข้างบนหรือจะแวะไปเลยก็ได้ **รับรองได้กุศลอย่างมากมายเลยล่ะค่ะ**

แดง ๆ เหล่านั้นส่งผ่านไปยังผนังโอ่งข้างบน ร้อนระอุตลอดตัวโอ่งเลย ด้านหน้าก็เป็นฝาปิดเปิดโอ่งตามธรรมดาโดยทั่วไป

วิธีทำโรตีมหัศจรรย์ที่ว่านี้ก็คือ เขาไม่ต้องใช้น้ำมันอะไรให้เปลืองเลย

เวลาที่ลูกค้าสั่งเข้ามา เขาก็จะเปิดฝาโอ่งเอาแป้งที่ทำโรตีแบบทั่วไปนี่ล่ะตีและนวดให้เป็นแผ่นบาง ๆ ประกบไปบนผ้าที่ทำเป็นลูกประคบขนาดใหญ่เท่าแผ่นโรตี

พอเปิดฝาปั๊บ ก็ใช้เจ้าผ้าลูกประคบนี่โยนแป้งโรตีที่เตรียมไว้แล้วเข้าไปยังผนังโอ่งด้านบนโดยรวดเร็ว แหม...ก็ในโอ่งมันร้อนจะตาย ขืนทำอ้อยสร้อยก็มีหวังมือไม้ไหม้พองกันพอดี

แป้งโรตีมันเหนียวออกจะตาย พอโยนไปก็เกาะผนังโอ่งปั๊บ

ชั่วประเดี๋ยวเดียวมันก็สุก ได้ไม่แพ้การทอดในกระทะด้วยน้ำมันเหมือนกัน

รีบเอาออกมาตบ ๆๆ ...หย่อนน้ำตาลลงไปนิด หยอดนมเนยลงไปอีกหน่อย

ห่อลงในกระดาษ ม้วนเป็นแท่ง ...ก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว สำหรับโรตีโอ่ง 1 แผ่นราคา 3 บาท

อ๊ะ...เล่นไม่ยากเหมือนกันนะคะ สำหรับต้นตำหรับโรตีแบบพิสดารของเมืองไทยเจ้านี้

ใครอยากลิ้มรสเจ้าโรตีโอ่งจ้านี้ว่าอร่อยหรือจะแตกต่างกับโรตีธรรมดามากน้อยแค่ไหน

ก็แวะไปได้นะคะ เจ้านี้เขาตระเวณขายอยู่แถว ๆ **หมู่บ้านเคหะร่มเกล้า** แถบคลองกุ่ม บางกะปิ ใน กทม.นี่เอง

จะชิมก็อันไม่ว่ากัน ที่สำคัญอย่าเผลอไปทำโอ่งเขาแตกเข้าเชียว **หน้าคุณจะเขียวโดยไม่รู้ตัว**

โรตี 12 รส... ของแท้

แหม...มาเรื่องโรตีอีกแล้ว อย่าเพิ่งอิ่มซะก่อนนะคะ

โรตีเจ้านี้แปลกจริง ๆ ไม่งั้นไม่ตามไปดูกันให้เสียเวลาหรอกค่ะ เพราะว่าเป็น

"โรตี 12 รส" เจ้าเดียวดั้งเดิมแห่งประเทศไทย

คนที่เป็นเจ้าของสูตรการทำมาหากินแบบแปลกกว่าชาวบ้านเขาเจ้านี้ **คือคุณวิชาญ ปิ่นสินชัย** ซึ่งเป็นคนแรกที่คิดค้นรสอันหลากหลายของโรตีแป้งทอดธรรมดา ๆ นั้นก่อนใคร

เขาคนนี้สอนไปทั่วประเทศจริง ๆ เลยนะคะ ทั้งภาคเหนือ ภาค

แดง ๆ เหล่านั้นส่งผ่านไปยังผนังโอ่งข้างบน ร้อนระอุตลอดตัวโอ่งเลย ด้านหน้าก็เป็นฝาปิดเปิดโอ่งตามธรรมดาโดยทั่วไป

วิธีทำโรตีมหัศจรรย์ที่ว่านี้ก็คือ เขาไม่ต้องใช้น้ำมันอะไรให้เปลืองเลย

เวลาที่ลูกค้าสั่งเข้ามา เขาก็จะเปิดฝาโอ่งเอาแป้งที่ทำโรตีแบบทั่วไปนี่ล่ะตีและนวดให้เป็นแผ่นบาง ๆ ประกบไปบนผ้าที่ทำเป็นลูกประคบขนาดใหญ่เท่าแผ่นโรตี

พอเปิดฝาปั๊บ ก็ใช้เจ้าผ้าลูกประคบนี่โยนแป้งโรตีที่เตรียมไว้แล้วเข้าไปยังผนังโอ่งด้านบนโดยรวดเร็ว แหม...ก็ในโอ่งมันร้อนจะตาย ขืนทำอ้อยสร้อยก็มีหวังมือไม่ไหม้พองกันพอดี

แป้งโรตีมันเหนียวออกจะตาย พอโยนไปก็เกาะผนังโอ่งปั๊บ

ชั่วประเดี๋ยวเดียวมันก็สุก ได้ไม่แพ้การทอดในกะทะด้วยน้ำมันเหมือนกัน

ริบเอาออกมาตบ ๆๆ ...หย่อนน้ำตาลลงไปนิด หยอดนมเนยลงไปอีกหน่อย

ห่อลงในกระดาษ ม้วนเป็นแท่ง ...ก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว สำหรับโรตีโอ่ง 1 แผ่นราคา 3 บาท

อ๊ะ...เล่นไม่ยากเหมือนกันนะคะ สำหรับต้นตำหรับโรตีแบบพิสดารของเมืองไทยเจ้านี้

ใครอยากลิ้มรสเจ้าโรตีโอ่งเจ้านี้ว่าอร่อยหรือจะแตกต่างกับโรตีธรรมดามากน้อยแค่ไหน

ก็แวะไปได้นะคะ เจ้านี้เขาตระเวณขายอยู่แถว ๆ **หมู่บ้านเคหะร่มเกล้า** แถบคลองกุ่ม บางกะปิ ในกทม.นี่เอง

จะชิมก็อันไม่ว่ากัน ที่สำคัญอย่าเผลอไปทำโอ่งเขาแตกเข้าเชียว **หน้าคุณจะเขียวโดยไม่รู้ตัว**

โรตี 12 รส... ของแท้

แหม...มาเรื่องโรตีอีกแล้ว อย่าเพิ่งอิ่มซะก่อนนะคะ

โรตีเจ้านี้แปลกจริง ๆ ไม่งั้นไม่ตามไปดูกันให้เสียเวลาหรอกค่ะ เพราะว่าเป็น

"โรตี 12 รส" เจ้าเดียวดั้งเดิมแห่งประเทศไทย

คนที่เป็นเจ้าของสูตรการทำมาหากินแบบแปลกกว่าชาวบ้านเขาเจ้านี้ **คือคุณวิชาญ ปิ่นสินชัย** ซึ่งเป็นคนแรกที่คิดค้นรสอันหลากหลายของโรตีแป้งทอดธรรมดา ๆ นั้นก่อนใคร

เขาคนนี้สอนไปทั่วประเทศจริง ๆ เลยนะคะ ทั้งภาคเหนือ ภาค

กลาง อีสาน และใต้ ตอนนี้ก็มีสาขาอยู่มากพอสมควร

เจ้าตัวเองตอนนี้ก็ขายปักหลักอยู่ที่นนทบุรี ตรงหน้าธนาคารกรุงเทพ พาณิชยการสาขานนทบุรีนั่นล่ะค่ะ ซึ่งเป็นจุดรวมของรถเมล์หลายสาย

ต้องเรียกได้ว่าขายดีเป็นเทน้ำเทท่า

แค่ช่วงเย็นถึงช่วงหัวค่ำเท่านั้น โรตีกว่า 1,000 แผ่น **หมดเกลี้ยงไม่มีเหลือ** แถมบางวันยอดขายอาจพุ่งเลยขึ้นไปถึง 2,000 แผ่นด้วยซ้ำ

ราคาขายแผ่นละ 3 บาท คำนวณกันดูเองก็แล้วกันนะคะว่ารายได้เขาวันหนึ่ง ๆ นั้นเท่าไหร่ หักทุนแล้วเหลือกำไรเท่าไหร่

โรตี 12 รสเจ้านี้พิเศษอยู่ตรงที่ว่า นอกจากความหอมหวานมันจากแป้งโรตี นม เนย ตามธรรมดาทั่วไปแล้ว

รส 12 รสที่เพิ่มเข้ามานั้น ช่วยทำให้คนกินอร่อยลิ้นแบบแปลก ๆ อย่างที่ไม่เคยลิ้มลองที่ไหนมาก่อนด้วย

ไม่ว่าจะเป็นรสช็อกโกแล็ต...โกโก้...ส้ม...สับปะรด...สตรอเบอรี่...ฯลฯ

ที่คุณจะไม่ได้ลิ้มลองที่ไหนมาก่อนเลยนอกจากที่นี่เพียงแห่งเดียว รวมทั้งลูกศิษย์ของเขาโดยตรงเท่านั้น

วิธีการทำเขาก็ไม่ได้เอาเพียงแค่รสต่าง ๆ มาทาลงไปบนเนื้อโรตีเท่านั้นนะคะ แต่เป็นการเอารสต่าง ๆ ทั้ง 12 รสใส่ผสมลงไปในแป้ง

เวลาทอดรสต่าง ๆ เหล่านั้นมันจึงละลายแทรกซึมเข้าไปในเนื้อแป้งอย่างเต็มอิ่ม **คนกินถึงติดใจ** อย่างอื่นจอยปากไปเลย

เดี๋ยวนี้ก็มีกันเกลื่อนกลาดไปหมด เฉพาะในกรุงเทพนี่ก็ไม่รู้กี่สิบเจ้า แถมยังมี 15 รสขึ้นป้ายเสียหรูหราด้วยว่า โรตี 15 รสจากรายการตามไปดูไน่นแน่ะ

บ้านนี้สงเคราะห์แต่สัตว์พิการ

ไม่ว่าจะเป็นบ้านเมตตา บ้านกรุณา หรือแม้แต่บ้านพักคนชรา...ฯลฯ

ลองได้มาเห็นได้รู้จักบ้านแห่งนี้เข้าล่ะก็ รับรองว่าเป็นงง ไปได้เหมือนกัน

เพราะบ้านหลังที่ว่านี้ มีทั้งความเมตตา กรุณา ความห่วงใย เอื้ออาทรกับทุกชีวิตที่ลำบากยากเข็ญแถมเกิดมาพิการ

แต่ทุกชีวิตที่ว่านั้นหาใช่มนุษย์ไม่

กลับกลายเป็นสัตว์...ที่พิกลพิการต่าง ๆ ไปซะนี่

ผู้เป็นบุคคลตัวอย่างซึ่งเป็นเจ้าของบ้านแห่งนี้ถึงกับขึ้นป้ายไว้หน้าบ้านอย่างหรูหราเลยว่า **"บ้านสงเคราะห์สัตว์พิการ"**

บ้านหลังนี้ตั้งอยู่ที่ 36 หมู่ 2 ตำบลคูคต อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี

เจ้าของบ้านคือ **คุณจุลพงษ์และเรณู จุลสุคนธ์** 2 สามีภรรยาที่มีใจรักสัตว์อย่างล้นเหลือ

เชื่อมั้ยคะว่าในบ้านแห่งนี้จะมีกรงสัตว์ต่าง ๆ มากมายหลายสิบกรง สัตว์ที่อยู่ ณ.บ้านแห่งนี้จะเป็นสัตว์ปีกจำพวกนกต่าง ๆ เป็นส่วนมากเสียด้วยซิคะ

แล้วทำไมจึงต้องเอาเจ้าสัตว์พวกนี้มาสงเคราะห์กันด้วย

สัตว์พวกนี้ส่วนมากเป็นสัตว์ที่พิการนะคะ ขาหักบ้าง ปีกเสียบ้าง หรือไม่ก็เป็นโรคแทรกซ้อนบ้าง ซึ่งต้องอาศัยการดูแลรักษาเยียวยาด้วยมันถึงจะหายเป็นปกติได้

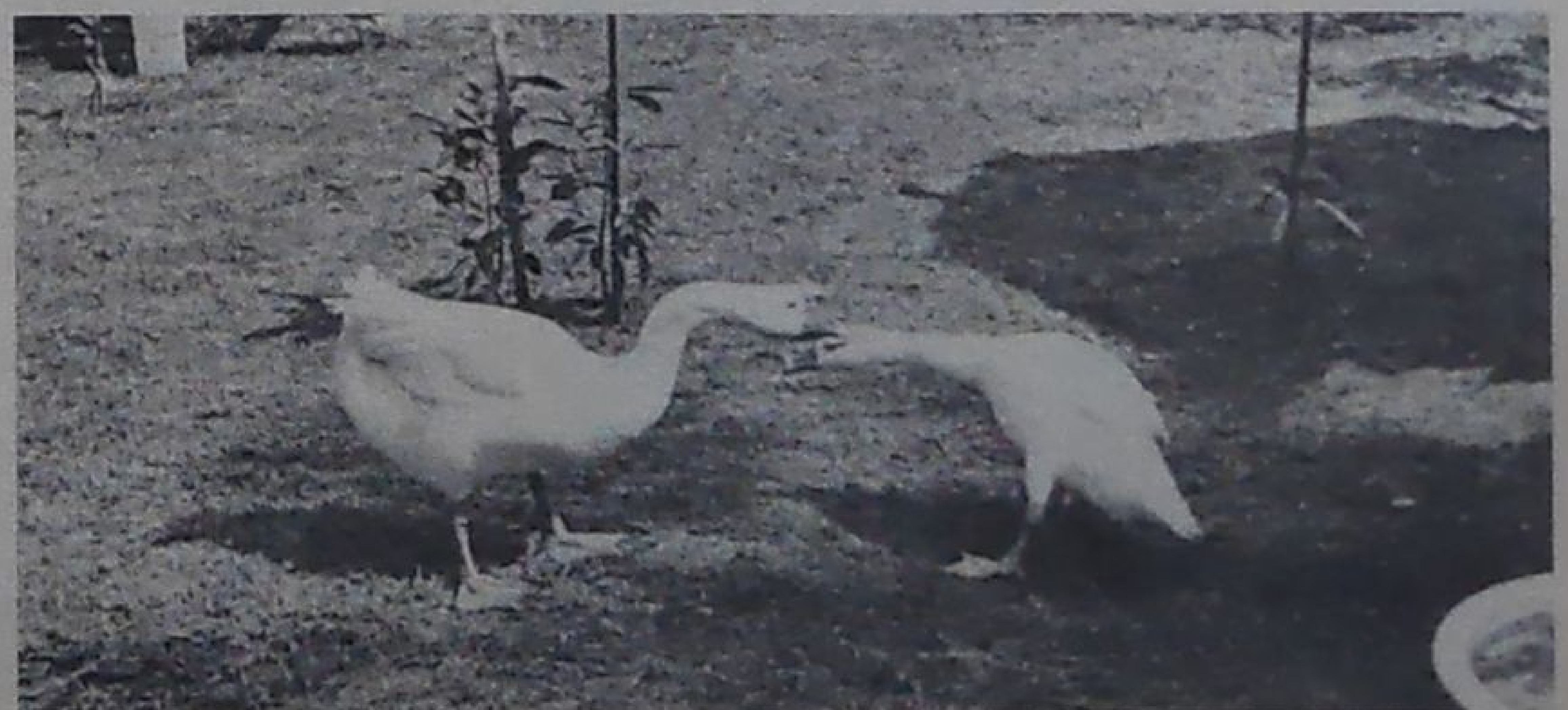
2 สามีภรรยาคู่นี้จะตื่นตั้งแต่ตี 4 ออกมาให้อาหาร ให้ยาเจ้าสัตว์พวกนี้ตกสาย ๆ ก็บึ่งรถเข้าไปทำงานในกรุงเทพ เย็นเลิกงานก็บึ่งกลับมาให้อาหารและยากับสัตว์พวกนั้นอีกรอบ กว่าจะได้นอนก็ปาเข้าไป 4-5 ทุ่มนั่นล่ะค่ะ

ชีวิตของผู้เสียสละทั้ง 2 คนเป็นวงจรแห่งความสุขเช่นนี้มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว บางทีก็ขาดแคลนปัจจัยสำคัญเหมือนกัน นั่นก็คือเรื่องเงินสำหรับซื้อยาและอาหารมาให้สัตว์

เชื่อมั้ยคะว่าเขาเคยรักษาอีกามาตัวหนึ่ง จนมันหายดีแล้วมันก็ไม่ยอมไปจากบ้านนี้เลย

สัตว์ต่าง ๆ บางครั้งถ้าไปเจอมันโดยบังเอิญเห็นมันบาดเจ็บอยู่ คุณจุลพงษ์ก็จะเก็บมารักษา บางทีไปเจอตามสถานที่ขายสัตว์ต่าง ๆ เห็นเข้าก็สงสาร ขอซื้อมันมารักษาให้หาย **ดีกว่าปล่อยมันตายไปตามบุญตามกรรม**

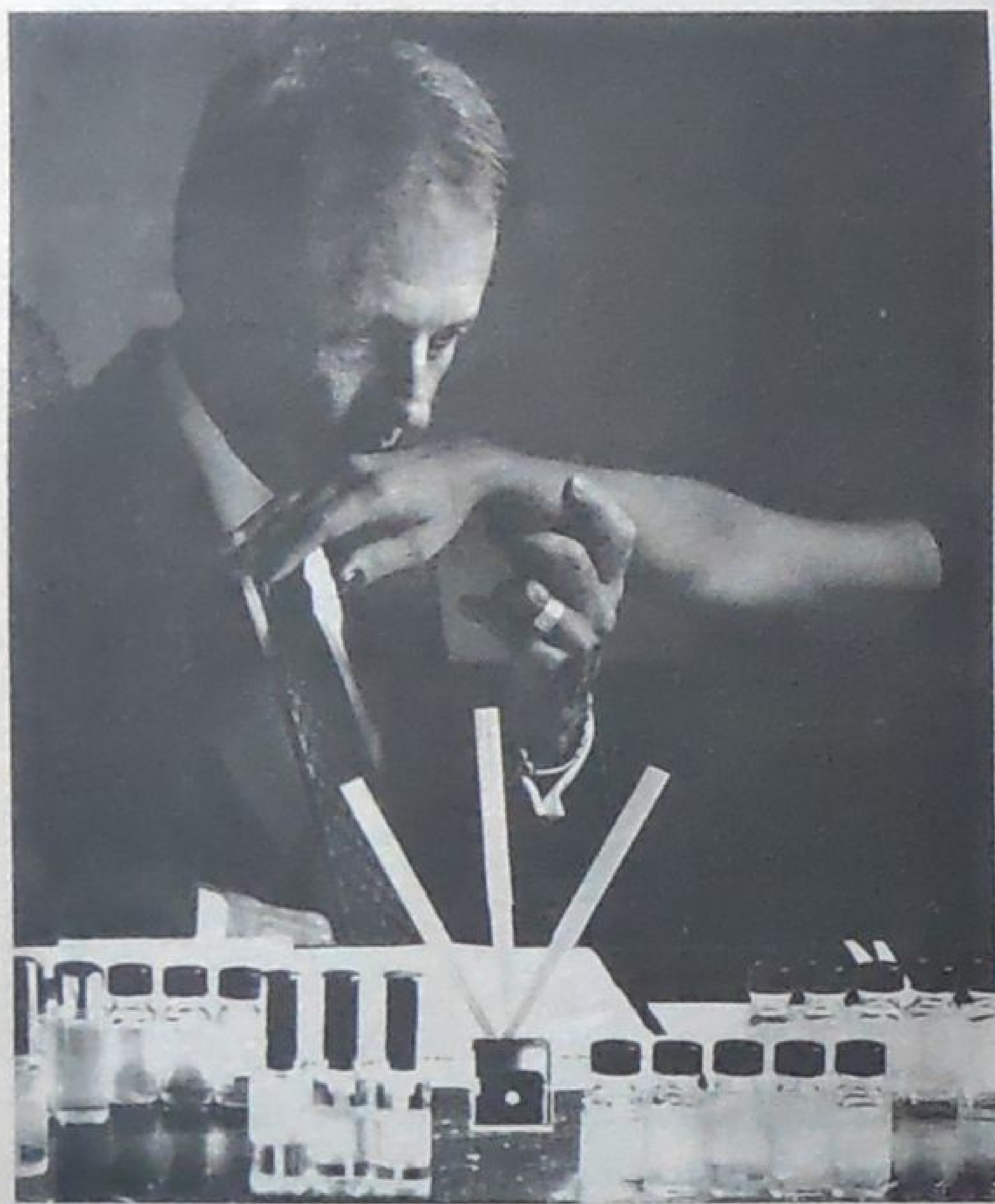
นี่ล่ะค่ะความเป็นมาของบ้านสงเคราะห์สัตว์พิการที่มีแห่งเดียวในเมืองไทยและอาจเป็นแห่งเดียวในโลกด้วยซ้ำไป **ใครสนใจอยากจะช่วยเหลือสัตว์พิการเหล่านั้นก็ติดต่อไปได้นะคะ** ตามที่อยู่ข้างบนหรือจะแวะไปเลยก็ได้ **รับรองได้กุศลอย่างมากมายเลยล่ะค่ะ**

กลิ่น กับความมหัศจรรย์

โดย.บอย กิบบอนส์

แปลและเรียบเรียงโดย อุเทน เจนสระคู

กลิ่นให้ความแน่ใจแก่เรายิ่งกว่าเสียงหรือภาพ ถ้าเราได้ยินเสียงกริ่งประตูอาจจะคิดว่าเป็นเรื่องกวนใจ และไม่อยากลุกไปเปิดอาจปล่อยให้มันดังอยู่อย่างนั้นได้ แต่ถ้าเราได้กลิ่นควันไฟที่ผิดปกติ เราจะตื่นเต้น ตกใจและรีบออกไปเปิดประตูทันทีโดยไม่ลังเล กลิ่นสามารถกระตุ้นให้เรากลัว โศกเศร้า รังเกียจ รักหรือเกิดอารมณ์เพศมันซ่อนตัวอยู่เงียบ ๆ ภายใต้จิตสำนึกคน รอคอยที่จะกระตุ้นเรา ให้เกิดความรู้สึกเหล่านี้เมื่อจมูกได้รับกลิ่นต่าง ๆ เข้าไป

ตอน 1. อิทธิพลลึกลับของกลิ่น

ที่ฝาผนังห้องบ้านผม มีภาพถ่ายเก่า ๆ ของปู่และพ่อแขวนอยู่ พ่อกับปู่สวมหมวกปีกสีน้ำตาล มีผมตอนเป็นเด็กยืนอยู่ตรงกลาง ปู่ของผมท่านเสียไปนานแล้ว เท่าที่ผมจำได้ปู่สอนผมให้รู้จักล่าสัตว์ ตกปลา สิ่งเหล่านี้ผมยังจำได้ตลอดเวลาแม้เวลาจะผ่านมาแล้วหลายปี

เมื่อเร็ว ๆ นี้ผมเอาเสื้อกั๊กหนังกวางเก่า ๆ ของปู่ซึ่งผมเก็บสะสมไว้ออกมาจากตู้เก็บของ กลิ่นของหนังกวางกระตุ้นให้ผมนึกไปถึงบรรยากาศเมื่อครั้งปู่ยังมีชีวิตอยู่ทันที เหมือนผมได้กลับไปเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ อีกครั้งหนึ่ง แม้จะไม่มีตัวปู่มาให้เห็น แต่ก็เหมือนอยู่ในเหตุการณ์ที่ปู่กำลังสอนให้บรรจุลูกปืน คล้ายกับได้กลิ่นเหล้าอ่อน ๆ จากลมหายใจของปู่ ทำให้ผมเดินไปรอบ ๆ ห้อง ดูเขาสัตว์ที่แขวนไว้อย่างเพลิดเพลินและลืมตัว นึกถึงแต่ความสุขสดชื่นในวัยเด็กขึ้นมาได้อย่างประหลาด

หนังสือชื่อ ริ เมมบรานซ์ ออฟ ธิงส์ พาสต์ โดย มาเซล เพร้าท์ เขียนไว้ว่า *"เมื่อเวลาผ่านไปนาน ๆ ไม่มีอะไรจีรังยั่งยืน หลังจากคนผู้นั้นตายแล้ว จะมีเฉพาะกลิ่นเท่านั้นที่จะยังคงอยู่ที่นั่นตลอดไปจนกว่าจะระเหยไปหมด กลิ่นเหมือนกับวิญญาณที่จะคอยเตือนความจำ ทำให้มีการรอคอยและมีความหวัง..."*

ในหนังสือเรียนทางจิตวิทยาได้มีการเขียนถึงเรื่องกลิ่นอยู่ประมาณ 2-3 หน้า โดยวิเคราะห์แบบวิทยาศาสตร์ว่ามันไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรนัก เพราะกลิ่นอาจจะจางหายไปได้ และไม่ทนทาน แต่กอร์ดอน เชฟเฟิร์ด นักวิทยาศาสตร์ทางประสาทของมหาวิทยาลัยเยล ได้กล่าวถึงเรื่องกลิ่นว่า "เราอาจจะคิดว่าชีวิตของเราจะถูกครอบงำโดยประสาทในส่วนที่เรามองเห็น แต่เมื่อลองเปรียบเทียบว่า ขณะที่คุณกำลังจะรับประทานอาหารเย็น สิ่งที่จะบอกเราได้ว่าอาหารมื้อนี้จะอร่อยถูกใจเราขนาดไหนขึ้นอยู่กับประสาทของการรับกลิ่น เพราะมันแทรกเข้าไปในความนึกคิดทุกอย่าง มันสร้างรูปแบบทางพฤติกรรมขึ้นมา สร้างให้คนเกิดความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจได้"

อาหารทุกอย่างที่บริโภคจะมีความแตกต่างกันไม่มากนัก ในด้านรสชาติ อะไรทำให้เกิดการแตกต่างระหว่างเป็ดปักกิ่งกับนกนางนวล หรือเหล้าบอร์ดอกซ์ชั้นดีกับน้ำองุ่นอย่างมากมาย สิ่งนั้นก็คือ กลิ่นที่เราได้รับเข้าไป รสชาติจะเกิดขึ้นเมื่อลิ้นและปากเราไปสัมผัสความเค็ม ความหวาน ความขมหรือความเปรี้ยวเท่านั้น ถ้าท่านปิดจมูก ท่านจะลำบากที่จะบอกได้ทันทีว่า ท่านกำลังกินมะเขือเทศดิบหรือแอปเปิ้ล

กลิ่นสามารถเข้าไปถึงก้นบึ้งอารมณ์ของชีวิตได้อย่างประหลาด มันอาจมาจากไกลแสนไกล ในป่าลึก แต่มันเข้าไปในจิตใจของเราได้ กลิ่นทำให้เราเกิดตื่นเต้น ตกใจ หรือถูกเร่งเร้า อิทธิพลของกลิ่นเหมือนกับมันซ่อนอยู่ภายใต้จิตสำนึก เหมือนโคลงของบูเดอแลร์ ส่วนหนึ่งที่เขียนไว้ว่า

เส้นผมดกของเธอที่สยายบน
เตียงเหมือนชีวิต
เหมือนแหล่งกำเนิดทั้งหอม
ได้เผยกลิ่นของมันออกมา
และจากเสื้อผ้าที่เธอเปลื้อง
ออกมานั้น
มันยังอบอวลไปด้วยกลิ่น
เนื้อนางของเธอ

ผู้ชายอาจจะบอกกับผู้หญิงแปลกหน้าได้ว่า เขาชอบกลิ่นน้ำหอมของเธอ เพียงเธอใส่น้ำหอมบางอย่างมา แต่จะไม่สามารถบรรยายกลิ่นที่ได้รับมาให้ละเอียดละออได้เหมือน บอร์เดอร์แลร์ กวีคน

◁ *ในประเพณีการเลี้ยงรับรองแบบเก่าแก่ของโรมัน จะมีการโปรยกลิ่นหอมไปในอากาศ โดยจะมีนกพิราบที่ถูกชะโลมด้วยน้ำหอมบินไปรอบ ๆ ห้อง เพื่อให้กลิ่นหอมโปรยปรายไปทั่วห้องและให้แขกที่อยู่เบื้องล่าง*

น้ำกุหลาบที่ใช้ในการอาบน้ำก็เป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของการอาบน้ำแบบโรมัน เหมือนอ่างอาบน้ำที่ออสเตรีย แอนติกา ใกล้ ๆ กรุงโรม ซึ่งยังเหลือเป็นหลักฐานให้เราได้เห็น

△ *ภาพวาดแสดงให้เห็นศิลปะในการทำน้ำหอม ซึ่งเริ่มมาตั้งแต่โลกเริ่มมีอารยะธรรมโดยชาวอียิปต์โบราณ ซึ่งเริ่มรู้จักการเผากำยาน ซึ่งเป็นพืชทะเลทราย และให้กลิ่นหอมมาตามควัน องค์ฟาโรห์เผาสิ่งเหล่านี้เพื่อบูชาเทพเจ้า เหมือนดังภาพที่พบในโบสถ์ที่คาร์นัค*

นั้น ทั้งนี้เพราะเขาได้รับการกระตุ้นโดยกลิ่นหอม ๆ ที่เขาชอบและหลงใหลจริง ๆ

ที่มนุษย์เราขาดอยู่ไม่ใช่ความรู้สึกเกี่ยวกับการได้รับกลิ่นหรอก แต่เราขาดรายละเอียดในคำที่จะบรรยายคุณลักษณะของกลิ่นที่ได้รับ นั้นคำบรรยายส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะของเสียงที่ได้ยินและลักษณะของสิ่งที่เราเห็นด้วยสายตาจึงทำให้ไม่สามารถจะแยกความแตกต่างของกลิ่นที่คล้าย ๆ กันได้โดยละเอียด ว่าเป็นกลิ่นอะไรแน่

สำหรับกลิ่นเหม็นเรายิ่งมีความยากที่จะแยกแยะได้ ความเหม็นของหนูภายในโรงหนัง โรงละคร อาจทำให้คนเดินออกจากโรงได้พอ ๆ กับมีมีเสียงกริ่งสัญญาณบอกว่าไฟไหม้ ความเหม็นอย่างรุนแรงส่วนใหญ่จะเตือนให้รู้ว่ามีอันตรายเกิดขึ้น ก๊าซไฮโดรเยนซัลไฟด์ (ก๊าซไข่เน่า) จะทำให้ผู้สูดก๊าซนี้เข้าไปเต็มปอดตายได้ แต่เราไม่ค่อยตายเพราะก๊าซนี้ เพราะมันมีกลิ่นเหม็นแบบไข่เน่าอย่างรุนแรงจนทนสูดอยู่ไม่ได้

ผู้หญิงจะมีความสามารถแยกแยะกลิ่นได้ดีกว่าผู้ชาย บางทีอาจเป็นเพราะว่า พวกเธอเอาใจใส่กับเรื่องกลิ่นมากกว่าผู้ชาย กลิ่นทำกับข้าว กลิ่นเนื้อกำลังเริ่มจะเสีย กลิ่นการใส่เครื่องเทศและกลิ่นน้ำหอม เด็ก ๆ จะดมทุกกลิ่นและลองลิ้มรสธรรมดา จนคุ้นเคย เวลาใส่เครื่องเทศในอาหารจึงต้องใส่ให้มากเข้าไว้ จึงจะได้รับกลิ่นและรสชาติจากเครื่องเทศนั้นเท่ากับคนหนุ่มสาว

ทริกก์ เอนแกน นักจิตวิทยาเกี่ยวกับกลิ่นของมหาวิทยาลัย บราวน์ ยูนิเวอร์ซิตี้ ในโรด ไอแลนด์ บอกผมว่า *"กลิ่นจะกระตุ้นคนเรา จะมากน้อยพอใจหรือไม่พอใจขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่คน ๆ นั้นมีอยู่ ความจดจำเกี่ยวกับกลิ่นจะบอกให้เรารู้ว่าสิ่งนั้นดีหรือไม่ดี"*

เมื่อผมเป็นเด็ก ๆ ผมเคยถูกแยกออกมาจากพ่อแม่ ซึ่งอยู่ที่พิพิธภัณฑ์โอลด์ เวสท์ ผมยังจดจำกลิ่นเครื่องหนังเก่า ๆ และเสื้อผ้าเก่าสมัยวิคตอเรียได้เป็นอย่างดี เมื่อผมได้กลิ่นสิ่งของพวกนี้ทำให้นึกถึงและอยากเห็นหน้าพ่อแม่ขึ้นมาทันที แต่ในปัจจุบันความรู้สึกเช่นนี้ได้หมดไปแล้ว

พวกกลิ่นอาหารต่าง ๆ ก็มีอิทธิพลต่อร่างกายคนเราเป็นอย่างมาก "ภรรยาผมเคยป่วยหลังจากรับประทานหอยแครงเข้าไป" เอนเกนเล่าให้ผมฟัง "อาการป่วยของเธอเป็นแบบบังเอิญไม่ได้เกิดจากหอยแครงเป็นพิษหรอก แต่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ เธอก็ยังรับประทานหอยแครงไม่ได้ พวกอาหารนี้มีอิทธิพลทางกลิ่นที่รุนแรงมากและตลอดไป คนจะเข็ดกับมันเหมือนกับหนูเข็ดกับกลิ่นยาเบื่อทีเดียว ทำให้คุณไม่คิดที่จะลองลิ้มมันอีกเลยตลอดไป"

หนูเวลากินอาหารอะไรใหม่ ๆ เข้าไปจะต้องลองชิม ๆ แคะ ๆ อย่างระมัดระวัง หลังจากนั้นก็จะนั่งรอเวลาดูว่าจะเกิดอะไรกับตัวมันเสียก่อน ก่อนจะลงมือกินใหม่ สัตว์ต่าง ๆ จะต้องระมัดระวังตัวเองจากการถูกวางยา และไม่ค่อยจะกล้าแตะต้องอาหารที่มีกลิ่นเหมือนกับที่เคยกินแล้วทำให้มันไม่สบาย

กลิ่นช่วยทำให้เกิดความผูกพันระหว่างผู้เป็นแม่กับลูกที่เกิดใหม่ แม่จะสามารถแยกแยะลูกตนเองได้จากการได้กลิ่นเส้นผมที่เธอจำได้และจะทำได้ดีกว่าการได้ยินเสียงร้องเสียอีก แม่หนูจะเลียหัวนมตัวเองบ่อย ๆ เพื่อให้ลูกหนูซึ่งยังไม่ลืมตาตามกลิ่นน้ำลายมาดูดนมแม่ได้ถูก ถ้ามีการล้างหัวนมแม่หนู ลูกหนูจะหาหัวนมไม่พบทันที เมื่อแม่แกะคลอดลูกออกมา จะมีขบวนการทางเคมีในสมองของลูกแกะว่า "จำกลิ่นนี้ให้ดี กลิ่นนี้มีความสำคัญมากต้องจำให้ได้"

แม้กลิ่นดอก แจสมิน (คล้ายดอกมะลิ) ดูเหมือนจะแตกต่างจากกลิ่นไฮโดรเยนซัลไฟด์มาก แต่ก็ขึ้นอยู่กับผู้ดมว่ามีความรู้สึกแบบไหนเป็นส่วนตัว เมื่อผมเป็นเด็กไม่ค่อยอยากจะเข้าไปในบ้านเพื่อนคนหนึ่งเพราะมีกลิ่นแปลก ๆ แต่เพื่อนผมซึ่งเป็นเจ้าของบ้าน

(อ่านต่อหน้า 54)

ครั้งแรก ของหนุ่ม·สาว

ท่านที่มีประสบการณ์ประทับใจ
เกี่ยวกับชีวิตพิศวาสของท่านในครั้งแรก....
สุขซ่านหรือแสนเศร้าอย่างไร
ขอเชิญเล่ามาลงในหน้านี้เพื่อความบันเทิงร่วมกัน
ทุกเรื่องที่นำลงมีค่าตอบแทนเรื่องละ 100บาท

ชมไร่พริก

สวัสดีครับ บก.นวลนาง

ผมติดตามนวลนางมาหลายฉบับแล้ว อ่านครั้งแรกของหนุ่มสาวอื่น ๆ รู้สึกมันส์...ในอารมณ์ จึงเขียนเรื่องของตัวเองมาให้เพื่อน ๆ เราชาวนวลนางได้มันส์บ้าง และอนุญาตให้ขัดเกลาสำนวนได้ตามสบาย เด็กบ้านนอกก็สำนวนเชย ๆ อย่างนี้แหละครับ

เมื่อปี 2517 ผมอายุได้ 17 ปีกว่านิดหน่อย ได้ไปเที่ยวบ้านอา ซึ่งเป็นเพื่อนของพ่อ อยู่จังหวัดหนึ่งในภาคกลาง อามีอาชีพเป็นเกษตรกร ทำไร่ล้มลุก เช่น ข้าวโพด ถั่วเขียว และพืชปีเดียวทั่วไป

อาผมมีลูกสาวอยู่ 3 คน คนโตมีสามีแล้ว มีลูกสองคน คนโตอายุ 16 ปี คนน้องอายุ 14 ปี เป็นหญิงทั้งคู่ คนกลางและคนสุดท้องยังโสด

ผมสนใจเรื่องเพศตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ได้ จำได้ว่าเมื่อตอนเรียนอยู่ชั้น ป.4 เคยร่วมมือกับเพื่อนหญิงร่วมชั้นปฏิบัติการจองเวรอันสุนทรกันบนโต๊ะปิงปอง ครั้งนั้นผมไม่สามารถที่จะแทงดำลงหลุมได้ ทั้งที่คู่ต่อสู้ไม่ได้วางสนุ้ก มิแต่จะช่วยเหลือเสียด้วยซ้ำไป มันกระทบปากหลุมซ้ายขวา อยู่สักพักก็มีน้ำอะไรไม่รู้มันมาจากลูกดำของผมพุ่งออกมากระทบขอบหลุม สีมันออกขาว ๆ ใส ๆ และลื่นด้วย เราสองคนตกใจมาก เพราะไม่รู้ว่าเป็นอะไรแน่ โดยเฉพาะผมไม่ยอมจับลูกดำเล่นโดยไม่จำเป็นไปเสียนาน

ย้อนกลับมาที่บ้านอาดีกว่านะครับ เพราะการเสียพรหมจรรย์อันสุดแสนจะดีใจของผม มันเกิดขึ้นที่นี่

วันนั้นเมื่อถึงบ้านอา หลังจากทักทายปราศรัยกันพอสมควร น้องอ้อยลูกสาวคนโตของพี่เขาก็ชวนผมไปเดินชมไร่พริกกันสองคน เมื่อเดินเมื่อยก็นั่งพักโดยผมนั่งกับพื้น น้องอ้อยนั่งบนตักตลอดเวลา ที่เดินมานั่งที่นี่ น้องอ้อยชวนผมพูดคุยไม่หยุดปาก ผมก็อือออไปตามเรื่อง มาตกใจก็ตอนน้องอ้อยจูบผมเข้าให้

ผมไม่เคยคิดอกุศลกับน้องอ้อยมาก่อนเลยจริง ๆ แต่วิธีการที่น้องอ้อยจูบผมนี่สิ มันไม่ใช่เอาจมูกมาชนที่แก้ม แต่เธอเอาปากมาชนปากผมแล้วดูด ผมตกใจเลยกอดเธอเสียแน่น รู้สึกซ่าน ๆ ซ่า ๆ ในปากเลยดูดไปมั่ง จนลงนอนคลุกฝุ่นกันเมื่อไรไม่รู้ตัว เราเสียดสีกันทั้งเสื้อผ้าจนผมรู้สึกเสียวลยิวตรงกึ่งกลางตัว ต้องเอามือรั้งสะโพกน้องอ้อยขึ้นมาบดขยี้อย่างรุนแรง

ผมขาสั่นนอนทับเธออยู่นาน เมื่อลุกขึ้นจึงรู้ว่ากางเกงเปียก รีบถอดกางเกงดูว่าเป็นอะไรกันแน่ คราวนี้มันมีสีขาวข้น แต่ลักษณะคงเดิม ผมชักจะรู้ว่ามันมาได้ยังไง แต่เพื่อให้หายสงสัย ผมเลยชวนน้องอ้อยลองกันอีกที เธอตกลง พาผมไปริมลำธารที่ไม่มีคนผ่านไปมา ที่นี่เธอนุ่งชุดอาบแดด แต่ผมก็ไม่มีปัญญาจะล่วงล้ำถ้ำทองของเธอได้ ได้แต่เสียดสีภายนอกจนค้นพบสิ่งที่เคยสงสัย จนหายสงสัยว่า สิ่งนั้น...มันมาจากไหน

ผมกับน้องอ้อยติดใจการเล่นแบบนี้ จึงหาโอกาสแอบเล่นกันบ่อย ๆ แต่ถึงจะบ่อยอย่างไร ผมก็ยังไม่ได้พังเกาะสวาทหาดสวรรค์ของเธอสักทีเหตุก็เพราะว่าทั้งผมและเธอทำไม่เป็นด้วยกันทั้งคู่

และแล้ว วันที่ผมจะต้องเสียตัวจริง ๆ ก็มาถึง อ่านมาถึงบรรทัดนี้ เพื่อน ๆ คงนึกว่าผมคงเสียให้น้องอ้อยแน่นอน และคงสงสัยว่า ผมทำด้วยวิธีไหน อย่างไร ผมก็ขอเฉลยก่อนโดยไม่รอคำถามว่า ไม่ใช่น้องอ้อยหรอกครับ แต่เป็นสาวรุ่นพี่ข้าง ๆ บ้านนั่นเอง แหม... เธอหลอกผมไปปล้นสวาทเสียสะใจ (ผม)

วันนั้นเวลาบ่ายแก่ ๆ ผมอยู่ว่าง ๆ ไม่รู้จะทำอะไรจึงเอาขลุ่ยมาหัดเป่าเล่น ไม่มีคนสอนก็เป่ามันไปงั้น ๆ พอดีพี่เดือนใจเดินผ่านมากับเพื่อนหญิงอีกคน ผมไม่รู้จักชื่อเขาหรอก พี่เดือนคงหมั่นไส้เสียงขลุ่ยจึงตะโกนว่า "เป่าไม่เป็นก็น่าจะบอกพี่จะสอนให้" ความที่อยากเป่าเป็นผมจึงรีบประจบพี่เดือนใจ หวังให้เธอสอนให้ ซึ่งเธอก็รับปากเสียดิบดีว่าจะมาสอนให้ตอนเย็น

เย็นนั้น พี่เดือนใจมาตามนัด พาผมเดินออกไปจากบ้าน โดยให้เหตุผลว่า ต้องสอนในที่ลับตาคนจึงจะเป็นเร็ว ผมเด็กซื่อ ถือขลุ่ยเดินตามต้อย ๆ จนถึงดงกล้วยของใครไม่รู้ห่างจากบ้านคนพอสมควร พอเข้าไปกลางดง พี่เดือนใจไม่พูดพร่ำทำเพลง โดดกอดผมทันที

ตอนนั้นผมกลัวมาก ตกใจจนร้องไม่ออก ลืมสิ้นเรื่องหัดเป่าขลุ่ย กลัวเขาจะฆ่า จึงดิ้นรนสุดเหวี่ยงเพื่อแสวงหาอิสรภาพสุดชีวิต แต่พี่เดือนตัวใหญ่กว่าผม ผมสู้แรงไม่ไหวจึงถูกกดลงกับดิน พี่เดือนปล้ำถอดเสื้อผ้าผมจนหมด แล้วเอามือซ้ายจับขลุ่ยประจำตัวของผมบีบเบา ๆ ผมนอนนิ่ง ไม่กล้าดิ้นเพราะกลัวเขาบีบแรง เขาเล่นมันอยู่สักพักก็ถลกผ้านุ่งพันเอวแล้วนั่งคร่อมผม ใช้มือประคองขลุ่ยของผมเข้าสู่ปากที่เปียกชื้น ค่อยขยับทีละนิด ๆ อย่างเป็นงาน ผมรู้สึกอึดอัดไปหมดเหมือนจะหายใจไม่ออก มีอยู่จังหวะหนึ่งพี่เดือนทิ้งตัวแรงไปหน่อย ผมรู้สึกเหมือนมีดโกนบาด มันเจ็บแปลบ ผมสะดุ้ง พี่เดือนก็หยุด แล้วค่อย ๆ ทำต่อไป ผมเจ็บมั่งเสียวมั่ง บางทีจั๊กกะจี้ บางทีก็คัน จนขลุ่ยเริ่มอ่อนตัว พี่เดือนจึงหยุดขย่ม นั่งแช่อยู่พักหนึ่งแล้วจึงลุกบอกให้ผมใส่เสื้อผ้า

ผมลุกขึ้นสำรวจตัวเอง โอ้โฮ เลือดเปรอะไปทั้งลำขลุ่ยเลย ผมสงสัยว่าเลือดอะไร มาจากไหนลองตรวจดูดี ๆ ก็พบบาดแผลที่ใต้คางนี หมายความว่าเส้นครึ่งบาทของผมพังยับไปแล้วแน่ ๆ

แต่งตัวเรียบร้อย คว้าขลุ่ยแยกจากพี่เดือนใจเดินกลับบ้าน พยายามเดินให้เป็นปกติ ทั้ง ๆ ที่เสียวหัวใจ นึกว่าไม่เสียแรงที่มาหัด ถึงเป่าขลุ่ยไม่เป็น แต่ก็เล่นขลุ่ยได้

ค่ำแล้ว ผมนั่งนึกทบทวนเหตุการณ์อยู่ที่นอกชาน น้องอ้อยมาสะกิดกระซิบว่า "ไปเล่นนั่นกันอีกเถอะพี่" "ไม่ล่ะวันนี้พี่ขี้เกียจเล่น" ผมปฏิเสธแล้วรีบเดินไปมุดมุ้งนอนเลย และนับจากวันนั้น ผมไม่เคยเล่นอะไรกับน้องอ้อยอีกเลย

เป้ง

ค่อย ๆ ย่องเข้าไป

ผมเป็นหนุ่มชาวชนบทซึ่งอยู่ในพื้นที่ไม่เจริญมากนัก ตอนนั้นผมอายุเพียง 20 ปี บ้านของผมอยู่ไม่ไกลจากบ้านของษาเลย ษาคนที่เธอรู้จักกับผมมาได้เพียงปีเดียว เธออายุเพียง 15 ปี แต่หน้าตาเธอสวยมาก สวยกว่าดาราบางคนเสียอีก ผิวขาวรูปร่างอวบอัด วันหนึ่ง ๆ ผมและษาจะมีเวลาพูดคุยกันไม่มากนักเพราะต่างคนต่างทำงาน ที่บ้านของษามีสมาชิกอยู่เพียงสามคน คือ พ่อ แม่และษา เธอเป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ หลังจากเลิกงานกินข้าวอาบน้ำเสร็จ ผมจะรีบไปเที่ยวที่บ้านของษาทันที

และเย็นวันนี้ก็เช่นกัน หลังจากเลิกงานผมก็ไปเที่ยวบ้านษาเหมือนเคย ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ผมและษาได้มีโอกาสอยู่กันสองต่อสอง เพราะพ่อและแม่ของเธอไปงานบ้านญาติต่างจังหวัด คืนนั้นผมคุยกับษาจนดึกพอสมควร

พอผมจะกลับบ้านษาก็พูดขอร้องให้ผมนอนเป็นเพื่อน เพราะพ่อแม่เธอคงไม่กลับแน่ เธอคงกลัวผีนั่นเอง ผมตอบตกลงทันที จากนั้นษาก็จัดแจงกางมุ้งปูเสื่อให้ผมนอนห้องนอก ซึ่งติดกับห้องของเธอ แต่ละห้องยังไม่มีประตูปิดเปิดเลย คืนนั้นฝนตกปรอย ๆ บรรยากาศค่อนข้างจะหนาว จากนั้นษาเองก็แยกไปนอนห้องเธอและเวลาก็ล่วงเลยมาจนถึงตี 1 แล้วผมก็นอนไม่หลับ ส่วนษาคงหลับแล้วเพราะเธอเปิดวิทยุจนปิดสถานีก็ยังไม่ปิด ผมคิดในใจว่า ๆ คืนนี้ต้องจัดการเปิดบริสุทธิ์เธอให้ได้ นาน ๆ จะมีโอกาสทองซักที

ว่าแล้วผมก็ค่อย ๆ ย่องเข้าไปในมุ้งของเธอ พอผมเข้าไปก็เห็นษานอนหลับในท่านอนหงายอยู่ คืนนั้นเธอใส่ผ้าถุงสีแดงใส่เสื้อแขนสั้นติดกระดุมธรรมดา ผมค่อย ๆ ปลดกระดุมเสื้อของเธอด้วยความนิ่มนวลและใจเย็น เธอนอนนิ่งราชมัด ผมแกะมา

จนถึงกระดุมเม็ดสุดท้าย แล้วบรรจงจับชายเสื้อซ้ายขวาไปวางไว้ข้าง ๆ

ผมต้องตะลึงงันกับทรวดทรงของษา เพราะเนื้ออิ่มเอิบที่อยู่ในยกทรงมันช่างงามและยั่วยวนจริง ๆ ดูเธอจะรู้สึกเล็กน้อย เธอจึงเปลี่ยนท่านอนตะแคง เป็นโอกาสของผม ๆ รีบปลดตะขอชั้นในเธอออกเบา ๆ ทันที และแล้วสองเต้าขาวงามที่ถูกรัดมาเสียนานก็พุ่งผงาดออกมาอย่างอิสระ นมของษาช่างงามจริง ๆ

ผมอดใจไว้ยังไม่ทำอะไรให้เธอรู้ตัว ปล่อยเธอนอนหลับสนิทอีกชั่วครู่ ผมก็ค่อย ๆ เปลี่ยนมาจับชายผ้าถุงเลิกขึ้นทีละนิดเบา ๆ ด้วยผ้าถุงด้านข้างมันเลิกเองขึ้นสูงอยู่ก่อนแล้ว จึงไม่ยากเลยที่จะเลิกด้านบนให้สูงขึ้น

ในที่สุดผ้าถุงก็ถลกมาอยู่เหนือสะเอวจนได้ ผมก้มมองดูไม่ค่อยถนัด เพราะเธอยังนอนตะแคงอยู่ ผมจึงค่อย ๆ จับไหล่และสะโพกเธอให้พลิกกลับมานอนหงายโดยง่ายดาย

ผมก้มมองดูอย่างใกล้ ๆ จนผมอดใจไม่ไหว ผมรีบขึ้นคร่อมษาทันที เธอตกใจมากตื่นขึ้นมา พูดว่าอะไรกันเนี่ย เท่านั้นเองแหละผมก็ระดมจู่โจมเธอด้วยการจูบปากเธอเพื่อกันเธอร้อง เธอทั้งดิ้นทั้งหยิกทุบผมเป็นการใหญ่ แต่ผมไม่ลดละความพยายาม ผมจูบเธอไปทั่วซอกคอ หลังหูต่ำลงมา ๆ ดูเธอดิ้นช้าลง พูดได้คำเดียวว่าอย่า ๆ ผมไม่อย่าด้วยเสียแล้ว

คราวนี้เธอกลับไม่ดิ้นแต่ส่ายหน้าฮึดฮัดหายใจแรง เจ้าน้องม้ามันค่อย ๆ กระดึบ ๆๆ เข้าไปจนได้ ผมเริ่มเร่งจังหวะเมื่อทุกอย่างได้ที่มือนุ่มของเธอโอบกอดคอผมไว้แน่น

ผมขยับจังหวะเร็วเข้าไปอีก เธอครางบอกโอ๊ยไม่ไหวแล้วพร้อมกับมีการดูดหนีบ ๆ ภายในผมเองก็ไม่ไหวเช่นกันปล่อยทีเด็ดเสียจนล้น คืนนั้นผมปล่อยทีเด็ดไป 2 ครั้ง นี่แหละคือความประทับใจของผม

จาก บ. ใบไม้

สุขนี้ฉันไม่ลืม

ในวันขึ้นปีใหม่ พ.ศ. 2529 ผมได้นัดแฟนชื่อเก๋ไปเที่ยวบ้านของผมซึ่งอยู่ในจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผมกับเก๋ก็รู้จักกันในตอนต้นปี 28 นี้เอง ผมพบเก๋ที่สวนสาธารณะในเมืองโคราชนั่นแหละ จากนั้นเราก็ติดต่อกันมาเรื่อย ๆ จากการพูดคุยธรรมดาและก็เริ่มชวนไปดูหนังไปเที่ยวในงานต่าง ๆ จนเราคบกันได้เดือนกว่าเก๋ก็เริ่มไว้ใจผมบ้าง ตอนพบกันใหม่ ๆ เก๋เล่นตัวมาก ผมเลยเอาจริงจัง จนเธอต้องอ่อนข้อให้ผม เก๋ก็ชวนผมไปไหว้พ่อแม่ของเธอซึ่งอยู่ในจังหวัดเดียวกัน

บ้านของเก๋อยู่ในฐานะปานกลางเท่ากับผม พ่อแม่และพี่น้องของเธอใจดี จากวันที่ผมไปไหว้พ่อแม่เขา เพื่อนผมก็เริ่มล้อผมกับเก๋ต่าง ๆ นานา เก๋นั้นเป็นคนสวยมาก อายุ 18 ปีกว่า ส่วนผมนั้นก็อายุ 19 ปี เราทั้งสองจึงไปได้ดี

มาตอนกลางปี 28 ผมกับเก๋ได้พากันจัดคณะกับเพื่อนไปทัศนาจรที่พัทยา ไปถึงที่นั่นตอนบ่ายสองโมงกว่า เพื่อน ๆ พากันไปกันเป็นคู่ ๆ เหมือนผมกับเก๋ ทุกคนมีคู่กัน และเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนานมากในวันนั้น เก๋ใส่ชุดอาบน้ำ ผมเห็นหุ่นของเธอชัด ๆ ในวันนั้นเอง หุ่นของเธอสวยมาก ผมกับเก๋เล่นน้ำสนุกมาก และผมก็ได้จับได้อุ้มเธอในวันนั้น เวลาผมอุ้มเก๋รู้สึกว่าอุ่นใจ ส่วนเก๋นั้นหน้าแดงขึ้นมาทันที

เราเล่นน้ำจนถึงบ่าย 4 โมง ก็ขึ้นมาอาบน้ำจืดและพากันไปซื้ออาหารที่ตลาดมาทำกินกันเอง และจากนั้นก็มากางเต้นท์ไว้ประมาณทุ่มครึ่งพวกเราก็มารวมกันที่กองไฟทำอาหาร เพื่อนผมเขาเอากีต้าร์มาด้วยและเขาก็เล่นเพราะมาก

ประมาณสัก 5 ทุ่มทุกคนก็เริ่มทยอยกันเข้านอน ส่วนผม เก๋ก็ชวนกันออกไปเดินเล่นที่ชายทะเล และผมได้บอกว่า ผมรักเก๋ ส่วนเก๋นั้นก็เฉยไม่รู้หน้าแดงหรือเปล่าในตอนนั้นเพราะมันมืด และเราก็เดินกลับที่พัก

ในคืนนั้นผมได้เข้าไปในเต้นท์ของเก๋ ผมเห็นเก๋นอนหลับน่ารักมาก ผมก็ก้มลงหอมแก้ม แก้มของเก๋หอมมาก

เมื่อจมูกผมชนกับแก้มเธอ เธอก็รู้สึกตัวทันที จากนั้นผมก็นอนลงข้างตัวเก๋ มือผมเอาไปกอดไว้ที่เอวของเก๋ เธอก็ไม่ว่าอะไร จากนั้นผมเริ่มจูบปากของเก๋ เธอก็อ้าเผยอรับกับริมฝีปากของผม ผมใช้ลิ้นดันเข้าไปในปากเก๋ เธอก็ตอบสนองอย่างทันทีทันควัน เราเล่นลิ้นกันสักครู่ผมก็เลื่อนมาที่ซอกคอ เท่านั้นเก๋ก็ร้องว่า อย่าค่ะ อย่ารังแกซิคะ เก๋ใช้มือดันอกผมออกและผมก็ปล่อยเธอ

จากวันนั้นมาผมก็กอดเธอบ้างจูบเธอบ้าง เธอก็ไม่ว่าอะไร จนมาถึงวันขึ้นปีใหม่ 2529 เก๋ก็มาบ้านผมและพ่อแม่ผมก็ไปบ้านญาติพี่น้องซึ่งท่านก็ชวนผม แต่ผมไม่ไป เก๋มาหาผมถึงตอนเย็น ก็ซื้ออาหารมากินกัน 2 คน ทุ่มกว่าก็เปิดทีวีดู ส่วนผมนั้นจิตใจอยู่ที่เก๋อย่างเดียว เธอนั้นสนใจทีวีอย่างเดียว

ในที่สุดผมก็ทนไม่ไหว ผมเข้าจูบปากเก๋อย่างตั้งตัวไม่ติด ทำให้เธออ่อนระทวยทันทีเหมือนกัน จากนั้นก็จูบลงมา ใช้ที่ซอกคอของเก๋ ผมรู้สึกว่าเธอจะสยิวอยู่เหมือนกัน ส่วนมือของผมข้างหนึ่งไปลูบคลำที่ต้นขาอ่อนของเก๋ ค่อย ๆ ลูบเข้าไปในกระโปรงของเก๋ ทำให้เก๋ถึงกับผวา "อย่าค่ะ" ส่วนผมไม่สนใจรูดกางเกงในเก๋ลงอย่างรวดเร็ว

สน ไหม ?

ขอเชิญร่วมครึกครื้น ส่งข้อเขียนยาวประมาณ 2 หน้ากระดาษ บรรยายความสามารถ-เทคนิค-ลูกเล่น-หรือวิธีการต่าง ๆ ร้อยแปด ของคุณผู้ชาย ในอันที่จะบรรลุความสำเร็จในการจีบผู้หญิง (ทุกประเภท)

วิธีสีสาว

เพื่อเป็นความรู้และวิทยาทานอันประมาณค่ามิได้ แก่ผู้ที่ยังไม่รู้

ทั้งนี้ทั้งนั้น กลเม็ดเด็ดพรายที่เขียนไปนั้น คุณต้องเคยใช้และทำสำเร็จมาแล้ว (จีบแล้วหงายเก๋งกลับมา ไม่ต้องเขียนไปนะครับ)

- ค่าตอบแทนเรื่องละ 100 บาท
- ครบ 3 เดือนจะมีการคัดเลือกวิธีการที่เด็ดที่สุด เพื่อรับรางวัลเพิ่มอีก 500 บาทเหนาะ ๆ

ส่งด่วน !!

ถึง.....

ชไมพร ศรีสำราญ
142/10 ถนนบางกอกน้อย-ตลิ่งชัน เขตบางกอกน้อย กรุงเทพ ฯ 10700

ลีลาเผด็จศึก

ลวดลายของแต่ละคนไม่เหมือนกัน
แต่ก็มันส์ตอนลุ้นนี่แหละท่านขุนเอ๋ย....
เรื่องที่ได้นำลง มีค่าตอบแทน 100 บาท

ไม่สำเร็จ

เรียน บก.ที่นับถือ

ผมคนหนึ่งที่ติดตามหนังสือนวลนางถึงจะไม่ทุกฉบับแต่ก็ชอบมาก ผมมีเรื่องส่งมาถ้าได้ลงหนังสือผมขอภาพนางแบบ ชุด 79-81 ก็ได้ "นิ่มเป็นสาวสวยหุ่นดี" ถึงเป็นสาวบ้านนอกแต่กลิ่นสาบสาวของเธอทำให้หนุ่มน้อยใหญ่หมายปองเธอ แต่ไม่มีใครได้ชิมรสรักจากเธอเลย ผมอีกหนึ่งที่นึกชอบเธอแต่อยู่ในใจและไม่แสดงออกให้ใครสงสัย ตอนนั้นผมอายุได้ 19 ปี นิ่มเป็นสาวอายุแค่ 15 ปี นิ่มและผมรู้จักกันตามประสาหนุ่มสาวชาวบ้านไม่ไกลกันนัก เรารู้จักกันมาตั้งแต่เล็ก ๆ แต่ไม่ได้จีบคุยกันแบบประสาหนุ่มสาว เพียงแค่สบตากันเท่านั้น แต่ก็เหมือนได้รู้ความในใจกัน แต่เราทั้งสองก็ไม่มีโอกาสได้ฟาดกันสักที

อยู่มาวันหนึ่ง ญาติของเธอได้ตาย จึงได้มีงานศพเกิดขึ้น คืนที่ 1-2 ก็ผ่านไปก็ไม่เป็นไร แต่พอคืนที่ 3 นี่สิ เรื่องจึงเกิดขึ้น คืนนี้ก็มีคนเฒ่าคนแก่ และหนุ่มสาวก็เต็มบริเวณบ้านงานศพ แม้แต่บนบ้านหรือลานบ้านมีการเล่นต่าง ๆ หยอกล้อกันนั่งคุยกันเป็นกลุ่ม ๆ พอเวลาล่วงเลยไปประมาณ 5-6 ทุ่มก็มีคนทยอยกันกลับบ้านไปหลับไปนอน จะเหลือเพียงหมู่ญาติที่สนิทกันหรือบ้านใกล้เคียงกันเท่านั้นที่อยู่เป็นเพื่อนงานศพ กับพวกหนุ่มสาวประมาณ 20-30 คน เท่านั้น นั่งจีบคุยกันตามประสา

ส่วนผมก็ดื่มเหล้าพอประมาณ ซึ่งนั่งจ่อมอยู่กับหนุ่มสาวและมีนิ่มนั่งอยู่ในหมู่สาวนี้ด้วย ผมบังเอิญปวดฉี่ขึ้นมา ก็เลยขอตัวไปทำธุระในบริเวณงาน 10 กว่าวา แสงไฟตะเกียงเจ้าพายุพอสลัว ๆ ทำให้ที่บริเวณที่ผมยืนฉี่นั้นไม่มืดนักเท่าไหร่ ผมคล้าย ๆ กับว่ามีใครสักคนมายืนอยู่ข้างหลังของผม พอผมหันกลับ...ทีแรกนึกในใจว่าคงเป็นผี ! แต่แล้วก็เป็นน้องนิ่มนี่เอง ผมเลยถามเธอว่า "มาทำไมที่นี่มืดออก" นิ่มตอบผมว่าจะกลับบ้านไปส่งนิ่มได้ไหม ผมว่าเดินลัดหลังสวนไม่กลัวหรือมืดจะตาย

ถ้าพี่ไปส่งนิ่มไม่กลัวหรอก ไม่กลัวใครเห็นหรือ นิ่มแอบลงมาเพราะง่วงนอนขอให้พี่ไปส่งเถอะ จะบอกเพื่อน ๆ ก็กลัวเขาไม่ให้กลับ นิ่มก็เลยแอบลงมาอย่างที่ว่านี้แหละ พี่จะไปส่งไหมล่ะ ผมได้โอกาสก็เลยตกลงไปส่งนิ่ม พอเดินมาประมาณสัก 20 กว่าวา นิ่มก็ถามผมว่ากลัวผีไหม พอพูดเรื่องผีผมก็ขนลุกซ่าส์ ผมทำท่าจะวิ่งหนีผมนึกว่าเธอเจอผีหลอก เพราะผมเป็นคนกลัวผีอยู่แล้ว พอผมจะวิ่งเท่านั้น ซึ่งเธอเดินนำหน้าอยู่แล้วเธอก็ใช้แขนกางกั้นหน้าผม กลัวผมวิ่งนำหน้าเธอ ผมจึงใช้มือปัดแขนเธอออก แต่มือเจ้ากรรมของผมสิปัดไม่ถูกแขน แต่ไปถูกอกอวบนิ่ม ๆ ของเธอเข้า เธอจึงคว้ามือผมไว้ทั้ง ๆ มือผมกุมอยู่ที่อกของเธอ

หัวใจผมเต้นตุ๊บ ๆ เพราะผมไม่เคยได้คว้าอกใครเลย ความกลัวผีไม่รู้ว่ามันหายไปไหนหมด ความคิดว่ากลัวตอนนั้นกลับหายซะแล้ว พอผมดึงมือกลับ เธอกลับคว้ามือผมไว้แน่นและก็บอกผมว่า "นิ่มรักพี่" ผมตอบว่า "ไม่กลัวคนเห็นหรือ" "ไม่กลัวหรอกพี่" ผมได้ท่าแล้วนี่ สั้นก็สั้น ทำอะไรก็ไม่ถูก เคยได้ดูแต่ในหนัง ผมก็เลยหอมเธอหนึ่งฟอด คลำดูที่อกอวบอูมพองามของสาวรุ่นเต้นตุ๊บ ๆ ตั้บ ๆ แทบไม่เป็นจังหวะ ผมเองก็เหมือนกัน

เพราะยังไม่เคยนี่หว่า เราทั้งสองกอดรัดร่างกันและกันอยู่ตั้งนาน ผมจึงใช้มือวนไปมาที่บริเวณหน้าอกทั้งสองเต้าที่กำลังเบ่งบานไปมาอย่างสำราญใจ ส่วนปากต่อปากก็เกี่ยวกระหวัดฟัดลิ้นกันอย่างเมามัน ส่วนมือผมอีกข้างก็เลื่อนต่ำลงมาหน้าท้อง และมุ่งสู่ที่สุดของลำตัว จะเชื่อไหมครับว่าเธอไม่ได้ใส่กางเกงในเลย จูบกันกอดกันทั้ง ๆ ที่ยังยืนนะครับ ผมจึงดันร่างของนิ่มบอกให้เธอนอนกับดิน โดยใช้ผ้าถุงเธอปูแทนเสื่อ แต่เธอไม่ยอมนอนลง เพราะกลัวเสื้อด้านหลังเปื้อน

ผมบอกให้เธอโก้งโค้งทั้งยืน ผมจึงเข้าด้านหลัง แต่ท่ามันแสนจะยากเย็นเหลือเกิน จนเวลาล่วงเลยมาเท่าไหร่ไม่ทราบได้ ไก่ก็เริ่มขันบอกเวลาว่าอีกไม่กี่นาทีก็ท้องฟ้าก็คงสว่าง ผมจึงเปลี่ยนแผน บอกชวนเธอไปที่ครกมองที่ชาวบ้านใช้ตำข้าวทำขนม ซึ่งมีคันยาว มีที่ให้คนเหยียบด้ามคันครกเพื่อตำขนม

พอไปถึงผมก็ให้เธอนอนหงายบนคันด้ามครกซึ่งสูงประมาณเท่าขอบเตียง (แต่เป็นด้ามกลมขนาดขา) พอผมเร่งจะขยับตัวเสียงของนิ่มก็ร้องออกมาว่า "หยุดก่อนเจ็บ" พอดีครกเจ้ากรรมเกิดลั่นลงดัง โป๊ก สนั่นไปทั่วบริเวณนั้น หมาไอ้แดงซึ่งนอนอยู่ใต้ถุนยุ้งข้าวเห่าเราทั้งสองเป็นการใหญ่ หมาหมู่ไอ้แดง 5-6 ตัววิ่งมาใกล้เราทั้งเห่าทั้งหอน เราทั้งสองจึงได้เลิกจากกัน ทั้ง ๆ ที่สุดแสนจะเสียดาย เวลาก็สว่างพอดี

จากนั้นเราทั้งสองก็แอบไปหากันทุกบ่อย ๆ แต่มีอุปสรรคขวางกั้นทุกที จวบจนทุกวันนี้ก็ยังไม่ได้เลย ทั้ง ๆ ที่ใจยังจดจ่อ นี่คือเรื่องจริงที่ผ่านมาของผม

จาก "คนเชียงราย"

สองพี่น้อง

เรียน บก.นวลนางที่นับถือ

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผมโดนเผด็จศึก เริ่มเลยนะครับ

เมื่อสมัยรัฐบาลเปรม 4 ปัญหาการว่างงานยังเป็นปัญหายักษ์ที่แก้ไขไม่ตก ตอนนั้น ผมอยู่มหา'ลัยปี 3 คิดว่าจะหาลำไพ่พิเศษทำหลังเลิกเรียนแล้วจะได้ช่วยลดภาระทางบ้านลงบ้าง ผมจึงตระเวนไปตามสำนักงานจัดหางานต่าง ๆ ซึ่งตำแหน่งงานก็พอจะมีอยู่บ้าง เช่น งานพวกเสิร์ฟอาหาร พนักงานเปิดประตู งานรักษาความปลอดภัย ซึ่งงานเหล่านี้อยู่ไกลจากหอพักผมมาก ต้องนั่งรถเมล์ 2-3 ต่อ ผมคิดคำนวณแล้วไม่คุ้มค่าเหนื่อย จึงอยากได้ที่ใกล้ ๆ สักหน่อย

วันต่อมาผมเข้ามาในสำนักงานเอกชน เขตพญาไท ที่นี่แหละเหตุของเรื่องล่ะ คือว่า เจ้าของสำนักงานนี้เขาเป็นผู้หญิงวัยกลางคน ผิวขาวรูปร่างท้วม ค่อนข้างอ้วน ผมสังเกตดู แกจะเป็นคนอารมณ์ดี เห็นยิ้มแย้มแจ่มใส หลังจากผมบอกจุดประสงค์แล้ว แกพูดทำนองว่างานที่ผมต้องการนั้นมันตอนนี้ยังไม่มี แต่ฉันพอจะมีทาง "เอางี้ 5 โมงเย็น เธอมาพบฉันที่นี่ฉันจะพาไป"

"เอ๊ะ มันยังไงกัน ยัยคนนี้ ทำไมต้องเป็นธุระให้เราด้วย ทั้งที่ลูกน้องก็มี ดูสายตาเธอซิ เวลามองเรามันน่าจะเป็นสายตาของผู้ชายกระหายสวาทมากกว่า บ๊ะ เป็นไงเป็นกันซิวะ" ผมคิดในใจ

ผมได้นั่งรถเก๋งเป็นครั้งแรก ตลอดทางเธอชวนคุยเรื่องต่าง ๆ โดยที่ไม่ได้พูดเรื่องงานเลย รถเลี้ยวเข้าซอยสุขุมวิท 16 มาบ้านหลังหนึ่ง เธอเชื้อเชิญผมเข้าบ้าน เธอบอกว่าเป็นบ้านของเธอเอง อยู่กันสองคนกับน้องสาว ชีวิตเธอเป็นม่ายเลิกกับสามี หลังจากเอาน้ำเย็นมาให้ดื่ม เธอขอตัวไปอาบน้ำ บอกว่าให้รอก่อน ผมนั่งรอจนหงุดหงิด เกือบ 20 นาทีได้ เธอจึงเดินออกมาในชุดนอนสวมศีรษะ ยาวบาง ๆ มองเห็นหน้าอกใหญ่ยาน กระเพื่อม ตรงมานั่งข้าง ๆ ผม กลิ่นน้ำหอมโชยเข้าจมูกฉุนกึก

"เอ้อ...ผมอยากจะทราบ..."

"นี่ไงล่ะ งานที่จะให้เธอทำ" ว่าแล้วเธอก็ประชิดตัวผม โน้มคอผมไปประกบปาก มือข้างหนึ่งวางเหมะอยู่ตรงเป้ากางเกง หน้าอกหยุ่น ๆ ร่างกายอุ่น ๆ เบียดสีอยู่กับต้นแขนและลำตัว ผมถูกรุกกระทันหันจนตั้งตัวไม่ติด เจ้าหนูน้อยของผมเริ่มพองตัว เธอชวนผมไปที่เตียง แล้วจัดการถอดเสื้อถอดกางเกงให้ผมเสร็จ เธอจูบไซ้ทั้งคอหน้าอก หน้าท้อง และลงไปถึงที่นั่น ผมเสียวแปลบ เมื่อเจ้าหนูเข้าไปอยู่ในปากเธอเกือบหมด

ผมนอนเกร็งมือกางเท้ากาง สักพักเธอก็ถอดชุดนอนออกทางศีรษะ แล้วนั่งทับกดลงไปอย่างแรง ผมเจ็บมากจนหายเสียว เธอขย่มรุนแรงมาก หน้าอกย้อยยานแกว่งไปมา เธอจับสองมือผมไปทาบที่หน้าอก แล้วคลึงไปคลึงมา แหงนหน้าซี๊ดปากอย่างเมามัน ขณะที่ผมกำลังถูกไขยกอยู่นั้น

โอ๊ย ! อะไรกันนี่ นี่มันเป็นโชคลาภหรือเวรกรรมของผมกันแน่ มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินแก้ผ้าโทง ๆ เข้ามา คงจะเป็นน้องสาว อายุประมาณ 28 ปี ผมยาว ไม่สวย แต่รูปร่างดี ไม่ย้อยหย่อนยานเหมือนคนที่กำลังอึ๊บผมอยู่ คนน้องตรงเข้ามาไซ้และจูบปากผม จับมือผมไปที่ดอยเต่า ซึ่งเต็มไปด้วยหญ้ารก เธอคงเห็นผมเป็นเด็กจึงยัดเยียดเต้าให้ผมดูดดุน เวลานั้นยัยคนพี่ลงไปนอนแผ่หราอยู่ข้าง ๆ ผมแล้ว อารมณ์ผมกระเจิดกระเจิง จับยัยคนน้องนอนหงาย แล้วสอดใส่ความเป็นชายให้ เร่งสปีดเต็มที่ เกมส์นี้ทั้งรุกทั้งรับเผ็ดมัน เดี๋ยวเดียวก็ถึงเส้นชัย

สองพี่น้องผลัดกันขึ้น ผลัดกันลงจนผมระบมไปหมดทั้งร่าง กว่าผมจะได้กลับก็เข้าวันรุ่งขึ้น เรียกว่าท้องฟ้าเป็นสีเหลืองเลยครับ เธอยัดเงินให้ผม 1,200 บาท คุณคิดดูสิครับ ค่าตัวผมถูกกว่าคุณตัวเสียอีก ผมต้องนอนซมอยู่ 3 วัน กว่าผมจะเป็นปกติ

มัณฑนกูล

ความรัก ความหลัง

ทุกเรื่องที่ได้ลงมีค่าตอบแทน 100 บาท ครบ 3 เดือนตัดสินเรื่องที่เด่นที่สุด เพื่อรับรางวัล 1,000 บาท อีกครั้งหนึ่ง

" พี่นันต์ "

ผ้าถุงหนูก็ถูกพี่นันต์เขี่ยไปที่ปลายเท้าและตามติดด้วยลิงตัวน้อย พี่นันต์ถึงกับอ้าปากตาค้างกับเต่าตัวน้อยของหนูพร้อมกับพึมพำว่า อวบอั๋น โหนกนูนเต่งตึงดีจริง ๆ

จ้องดูอยู่นานก่อนจะฟุบหน้าลงไปสูดดมอย่างดูดดื่ม และใช้ลิ้นแหย่เข้าไปในหลืบเนื้อของหนู หนูยกสะโพกพร้อมกับส่ายอย่างช้า ๆ หนูเสียวและมีความสุขมากค่ะ ยิ่งลิ้นของเขาไปชนกับเสากระโดงเรือหนู ๆ แทบจะเผลอหวีดร้องออกมาด้วยความสุข จากนั้นเขาก็จับขาหนูยกขึ้นพาดไหล่เขา หนูมองดูด้วยความตื่นเต้นทั้งกลัว ทั้งหวาดเสียว เพราะรู้ว่าอะไรกำลังจะเกิดกับตัวเอง

ยังมิทันที่หนูจะระวังอะไร ก็มีเสียงดัง "พรวดด ด ด ด" และที่บริเวณเต่าหนูก็เกิดการเจ็บปวดเหลือจะพรรณนาจนน้ำตาไหลพราก กว่าจะรู้อะไรเป็นอะไรทุกอย่างก็เข้ารูปเข้ารอยเรียบร้อยแล้ว และยังมิทันที่หนูจะร้องหรือส่งเสียงอะไร ปากหนูก็ถูกปิดโดยปากพี่นันต์ ส่วนด้านล่างก็มีการขยับเขยื้อนอย่างช้า ๆ และค่อย ๆ เร็วขึ้นความเจ็บปวดค่อยคลายลงบ้างชักเริ่มมันแฮะ...!

หนูส่ายสะโพกรับจังหวะของพี่นันต์อย่างช้า ๆ แล้วนาทีแห่งความสุขก็มาถึง มือทั้งสองข้างของหนูเกาะกุมดึงต้นหญ้าบริเวณรอบข้างเสียจนกระจุยกระจายไปหมด ก่อนจะกำหมัดแน่นและยกสะโพกใช้ขาโอบกอดเอวพี่นันต์แน่น หวีดร้องออกมาด้วยความสุขซึ่งพร้อมกับพี่นันต์ที่ทิ่มแทงอย่างสุดแรงก่อนจะฟุบแน่นิ่งลงซบอกหนู

หลังจากที่พี่นันต์ผละออกจากร่างหนูก็พบว่าที่เต่าตัวน้อยของหนูมีเลือดไหลเยิ้มออกมา ซึ่งหนูก็พอจะรู้ว่าบัดนี้เยื่อพรหมจรรย์ของหนูถูกทำลายลง ด้วยน้ำมือไอ้หัวโตของพี่นันต์เอง แต่หนูก็ไม่เสียใจอะไรเลย เพราะความมันที่หนูได้รับมีค่าเกินกว่าเยื่อพรหมจรรย์ที่ขาดไป แต่บัดนี้หนูข้ามาพักอยู่กับพี่ชายก็ยังหาคนที่เก่ง ๆ ถูกใจไม่ได้ ไอ้ที่ว่าเก่งก็ไม่ถึงครึ่งของพี่นันต์เลย ซึ่งหนูเองไม่ชอบความจืดชืดพวกนี้เลย ซึ่งไม่เหมือนกับพี่นันต์ที่แต่ละครั้งเขามีท่าพลิกแพลงแปลก ๆ มาเล่นกับหนูประจำ

ต่าย ว.ค.

ขาอ่อน

เรียน บก.นวลนางที่นับถือ

ผมชอบมองผู้หญิงตรงขาอ่อน เวลาใส่กางเกงขาสั้น เพราะขาอ่อนผู้หญิงยั่วจิตใจให้ผมชอบมองขึ้นไปเรื่อย ๆ แล้วนึกภาพสวย ๆ จนอดใจแทบไม่ไหว

ขอแสดงความนับถือ TOY

ที่อยู่ สมพล ไพธิ์คาด 254 ถรรขยางกูร ต.สามแยก อ.เลิงนกทา จ.ยโสธร 35120

ชอบเวลาก้ม

เรียน คณะผู้จัดทำ

ตามที่นิตยสารนวลนางให้ผู้อ่านได้เขียนถึง "คุณชอบมองผู้หญิงตรงไหนมากที่สุด" นั่นแหละ ผมคนหนึ่งที่ชอบมองผู้หญิง**เวลาก้ม** ทำไม เพราะมองไปมันเห็นรอยกางเกงใน แล้วมันเกิดอารมณ์ ยิ่งคิดว่าถ้าเปิดเข้าไปแล้วจะเห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ เพราะเป็นสิ่งที่ผู้ชายอยากเห็นอยากลองเมื่อมีโอกาส

ขอแสดงความนับถือ

ที่อยู่ พุทธจักร รังษีสม หน่วยก่อสร้างคลองระบายน้ำหนองจิก

[redacted]

เรื่องสั้น

"หงส์ ปีกทอง"

ตาวิเศษ

ไหน ๆ ก็จะฉีกหน้ากากมันแล้ว ก็ให้มันดู "โชว์สด" เป็นครั้งสุดท้าย ให้ตาแฉะไปเลย.. จะได้จำไปบอกลูกหลานว่า ของดีของแม่บัวตูมน่ะ มันแจ๋วแค่ไหน

พระอาทิตย์ขักรถหดเข้าโค้งโลกทางทิศตะวันตกไปได้ครู่ใหญ่ ๆ แล้ว บรรยากาศทั่วตำบลหนองชามคว่ำก็ร่มรื่น ปราศจากความเร่าร้อนของแสงแดด ทั้งยังมีสายลมจากท้องทุ่งคุ้งน้ำโชยเฉื่อยมาเป็นระยะถี่บ้างห่างบ้างตามอัตราความขยันของพระพาย

"ไปกินเหล้าทางหัวตลาดกันเถอะวะไอ้ห้อย" ทิดดาวเรืองหนุ่มโสดวัยตะไคร่น้ำเกาะ ร้องชวนเพื่อนรักด้วยเสียงกระเส่าเพราะกระเดือกสั่นด้วยความหิวเหล้า "อากาศยังงี้เป็นใจเหลือเกินว่ะ"

"ข้าก็เห็นเป็นใจให้เอ็งทุกอากาศแหละวะไอ้สมี"

"เฮ้ย ! เรียกทิดซีวะ เสือกเรียกสมี เดี๋ยวถีบเลย"

"เหมือนกันแหละวะ จะทิดหรือสมีก็พวกที่สึกจากพระแล้วทั้งนั้น" ไอ้ห้อยเถียงคอเป็นเอ็น

"บ๊ะ ! มันจะเหมือนกันได้ยังไงเกียรติยศและศักดิ์ศรีมันต่างกันมากโว้ยระหว่างทิดกับสมีน่ะ"

"ต่างยังไงว่ามาซิ"

"ก็ทิดน่ะเป็นประสาพูดที่ติดปากชาวบ้าน ความจริงศัพท์แสงที่ถูกต้องคือคำว่าบัณฑิต หมายความถึงผู้ที่ผ่านแล้วซึ่งการศึกษา อย่างพวกที่จบกฎหมายเขาก็เรียกว่าเป็นบัณฑิตทางนิติศาสตร์ ทีนี้ชาวบ้านไม่รู้ประสาพูดไม่เต็มคำ บัณฑิตมันไม่คุ้นปากก็กร่อนลงเหลือแค่คำว่าฑิตหรือทิดตัวเดียว ใช้เรียกคนที่บวชเรียนในพระศาสนามาแล้ว อย่างข้านี่แหละเอ็งเข้าใจเรอะยัง"

"แล้วสมีล่ะ ?"

"สมีน่ะหมายถึงพระที่ทุศีลโว้ย มีความผิดมัวหมองในผ้าเหลือง เช่นจับปทุมถันของสีกา หรือซดเหล้าเป่ากัญชา หรือว่าเสพเมถุนคุนแม่ยกเอ๊ย โฆมอุปฐาก หรือว่าป้อนถั่วดำสาคูเปียกให้เณรน้อยตัวขาว ๆ โอ๊ย แย่ะว่ะ อัปรีย์ทั้งนั้น เขาต้องจับสึก อย่างนั้นซีวะถึงเรียกว่าสมี ไม่เรียกว่าบัณฑิตหรือทิด แม้ว่าจะเคยบวชเคยเรียนก็จริง"

"แล้วคำว่าท่านมหา ใบฎีกา พระสมุห์ หรือว่าคู่สวด อุปัชฌาย์ล่ะ หมายความว่ายังไง ?"

ทิดดาวเรืองสะอึกเอื๊อก ตาพองใส่ไอ้ห้อย นึกว่ามันลองภูมิ แต่ครั้นเห็นแววตาซื่อ ๆ ของมันเข้าก็ให้อภัย เพราะรู้แก่ใจว่ามันยังไม่เคยบวชไม่เคยเรียนก็เลยไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรในฐานันดรของสงฆ์

แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ... ไอ้ห้อยไม่เคยบวชเรียนมาก่อนไม่ว่าจะแค่เณรหรือพระ ก็จะให้มันปลีกเวลาช่วงไหนไปบวชล่ะในเมื่ออยู่แค่ ป.6 ก็ดันทำแม่ค้าขนมปลากริมไข่เต่าในโรงเรียนห้องชะแล้ว ต้องแจวออกจากโรงเรียนไปเป็นผัวเด็กของนางทองย้อยซะตามระเบียบ โม่แป้งนวดแป้งช่วยทำขนมขายมาจนบัดนี้ก็ตกเข้าไปร่วมยี่สิบปีแล้ว

"เอาเถอะวะไอ้ห้อย ไปกินเหล้ากันดีกว่า แล้วถ้ามีเวลาว่างเมื่อไหร่เอ็งน่าจะบวชสักพรรษาจะได้ไม่เสียชาติเกิดที่เป็นลูกผู้ชายชาวสยามเมืองพุทธศาสน์" ทิดดาวเรืองแสดงกถาซะเลย

"ถ้าข้าบวชแล้วเอ็งจะกินเหล้ากับใครล่ะ ?"

"เออ จริงโว้ย งั้นอย่าบวชเลยวะ...ไปหาเหล้าที่ร้านกาแฟเฮียกุ่ยกินดีกว่า...เมียคนใหม่ของแกนี่สวยสะบัดเลย แค่กินเหล้าเปล่า ๆ แกล้มนมแกล้มตะโพกเมียแกก็อร่อยโฮกฮือแล้วล่ะ"

"นั่นน่ะซี !" ไอ้ห้อยตาปรอย "ผู้หญิงห่าอะไรก็ไม่รู้...มันน่าใช้ซะจริง ๆ"

แล้วสองหนุ่มใหญ่ก็พากันเดินเอื่อระเหยลัดเลาะบ้านเรือนของเพื่อนบ้านตรงไปสู่ร้านกาแฟของเฮียกุ่ย "เจ้าเก่า"

เกือบ ๆ จะถึงหน้าร้านซึ่งเป็นห้องแถวไม้คูหาเดียวแต่สองชั้น ปลูกโดด ๆ อยู่ริมทางใกล้กับตลาดหลังอำเภอ สองเกลอจอมเมรัยก็ได้ยินเสียงกระแอมกระไอทักทายมาจากเงาสลัวข้างทาง

ต่อให้มืดกว่านี้ก็รู้ว่าเป็นเสียงของเฒ่าโม่ง "พรานเบ็ด" ผู้ยิ่งยงคงกระพันแห่งคุ้งน้ำนี้

"อ้าว ลุงโม่ง มาซุ่มทำไมอยู่แถวนี้ ไม่ไปตกเบ็ดเรอะ" ไอ้ห้อยร้องถามทั้ง ๆ ที่รู้ว่าแกมาซุ่มอยู่เพื่อรอผสมโรงร่วมโต๊ะเหล้า

"ข้ากะลังตรองอยู่ว่าคืนนี้จะท่อม ๆ จ่อมเบ็ดไปเรื่อย ๆ หรือว่าจะลงเบ็ดราวดี แต่ก็ยังสองจิตสองใจอยู่ว่าน่าจะเอาเรือออกไปทอดแหซะที่กลางบึง...แต่พอเห็นหน้าพ่อคุณทั้งสองเข้าก็คิดออกแล้วล่ะ"

"ไปกินเหล้ากันเถอะ" ทิดดาวเรืองชวน

"นั่นแหละ ที่ข้าคิดได้" แล้วเฒ่าโม่งก็กระโจนพรวดเข้าเดินร่วมทางทันที

"กูนึกแล้ว..." ทิดดาวเรืองรำพึงอยู่ในอก แต่ก็ไม่มีความรังเกียจเดียดฉันท์อะไร เพราะเฒ่าโม่งคนนี้ไม่มีพิษไม่มีภัย แต่พอเหล้าเข้าพุงแล้วก็โขมงโฉงเฉงคุยสนุกดีนัก มีไว้ร่วมโต๊ะก็ไม่เปลืองเปล่าอะไร เหล้าก็กินไม่ได้มากแล้วเพราะแค่เห็นแก้วก็เมาล่วงหน้า เพราะว่ามีเชื้อมีสารออยู่ในเส้นเลือดแล้ว กระทั่งกับแกล้มแกก็ไม่ปรารถนา ไม่ใช่เจียมว่ามาอาศัยกินหรอก ตะแกเหลือแต่เหงือกเก่า ๆ อยู่ในปากน่ะ จะเคี้ยวอะไรได้นอกจากเหล้ากับลม

★★★★★

“ว้าย มาอีกแล้วไอ้ขี้เมากลุ่มนี้” หนูบัวตูมอุทานอยู่ในอกเมื่อเห็นลูกค้าขาประจำทั้ง 3 หน่อเดินเรียงหน้ากระดานเลี้ยวเข้ามาในร้าน

“เหมือนเดิม เฮียกุ่ย !” ทิดดาวเรืองบอกเจ้าของภัตตาคารห้องแถวด้วยสุ้มเสียงเป็นกังวาน “ยกกลมมาเลย แก้วสาม น้ำแข็งถัง แล้วน้ำฝนใสแจ๋วอีกสักขันใหญ่ ๆ”

“โซดาไม่เอาเรอะ ?” ไอ้จุ่นเด็กเสิร์ฟวัยรุ่นร้องถาม

“เสาะท้องว่ะ” เฒ่าโม่งรีบตอบ “แต่ถ้าให้ฟรี ๆ ล่ะก็พอกินได้”

“ฟรีก็ได้ตาโม่ง” เฮียกุ่ยหัวร่อร่า พุงในเสื้อกล้ามเก่า ๆ กระเพื่อมเป็นลูกคลื่น “อั๊วจะใส่บาตรไปให้ตอนลื้อซี้แหงแก๋แล้ว”

เฒ่าโม่งสะดุ้งโหยง ยกนิ้วเหี่ยว ๆ ชี้หน้าเฮียกุ่ย

“พูดจริงทำจริงนะโว้ย ไม่ยังงั้นกูจะมาหักคอมึง เรอะไม่ก็คอยแกล้งดึงเอาไว้ตอนมึงปั้มปั๊มกับแม่หนูบัวตูม”

คอเหล้าคอกาแฟในร้านฮากันตึง !

แต่หนูบัวตูมหน้าแดง ค้อนเฒ่าโม่งประหลับประเหลือก แล้วสะบัดเต้าเดินขึ้นชั้นบน ลงส้นกึง ๆ จนตะโพกยักคิ้วเยิบ ๆ ทำเอาสมาชิกที่ดีตั๋วดูฟรีกลืนน้ำลายกันจนกระเดือกแทบอักเสบ

“บุญ...บุญของไอ้กุ่ยมัน” ลุงเทิ้มรำพันด้วยเสียงสั่นเทิ้มสมชื่อเมื่อบั้นท้ายอวบสล้างของแม่หนูวัย 20 กะรัตลับหายไปจากสายตา “อายุตั้งร่วม 40 แล้วยังได้เมียวัยเอ๊าะ ๆ แถมสวยวายป่วง เฮ้อ...วาสนาของมัน”

“แต่กรรมของเมีย !” เฒ่าโม่งสอดขึ้น

“กรรมยังไง ?” ลุงเทิ้มหันขวับมาทางเพื่อนร่วมโลง เอ๊ย ร่วมวัย “กำโผล่หรือว่ากำไม่โผล่ ว่ามาทีไอ้โม่ง”

“โธ่ ไอ้ชิบผาย แก่ตะกายเมรุไม่ไหวยังงี้แล้วยังสัปดนอีกแน่ะ อ้วนเป็นช้างตอนอย่างไอ้กุ่ยนี่น่ะเรอะกำโผล่ เนื้อหนังมันแฉลบไปออกทางอื่นหมดโว้ย ได้แค่ครึ่งกำก็นับว่าโชคดีเฮงเต็มที่แล้ว”

“แล้วหุ่นผอมเป็นไม้ไผ่ผ่าซีกอย่างเอ็งล่ะ มีภาษีกว่ามันงั้นเรอะ ?” ลุงเทิ้มศอกกลับ

“ชัดฉ่า !” เฒ่าโม่งตบต้นขาเรียว ๆ ของตัวเองผางใหญ่ “ไอ้เทิ้มเอ็งไม่รู้จักอะไร หุ่นอย่างข้านี่ล่ะโว้ยเขาเรียกว่าตูดปอดยอดขุนพล...ตะก่อนตอนหนุ่ม ๆ น่ะลือกันทั่วบางนี้ว่าไอ้โม่งคนนี้น่ะสองกำโผล่”

“แล้วเดี๋ยวนี้ล่ะ” ไอ้ห้อยสะกิดถาม

“ไม่มีโผล่ออกมาให้กำเลยว่ะ” เฒ่าโม่งตอบเสียงอ่อย ๆ แล้วก้มลงมองหน้าตักตัวเองด้วยความเวทนา

ขณะที่ในห้องชั้นล่างของร้านกำลังวุ่นไปด้วยเสียงสรวลเสเฮฮาของบรรดาขี้เหล้า ขี้โม้หลายโต๊ะ ซึ่งก็ล้วนแต่เรื่องสัปดี้สัปโดกทั้งนั้นแหละที่เอามาคุยกันน่ะ ที่ชั้นบน หนูบัวตูมค่อย ๆ หายหน้าตูม เมื่ออยู่ห่างจากเสียงแสลงหู

หล่อนนั่งลงบนเตียงที่ยังใหม่เอี่ยมเพราะเฮียกุ่ยเพิ่งสั่งซื้อมาตอนอยู่กินกันเมื่อ 3 เดือนก่อน นึก ๆ ก็น้อยใจชะตาชีวิตของตัวเอง เคยฝันหวานไว้ว่าจะได้แต่งงานกับข้าราชการอำเภอหนุ่ม ๆ หรืออย่างน้อย ๆ ก็นายสิบตำรวจหรือว่าจ่าทหารโก้ ๆ สักคน แต่นี่โชคชะตากลับเล่นตลกให้มาเป็นคู่กกของเฮียกุ่ยพ่อม่ายวัยใกล้ดึก นี่ถ้าไม่เกรงใจว่าพ่อแม่ติดหนี้เฮียกุ่ยล้นกบาลล่ะก็หล่อนไม่ยอมตกร่องปล่องชิ้นด้วยเป็นแน่ แก่ก็แก่ อ้วนก็อ้วน เชิงรักเชิงใคร่ก็ไม่เอาไหน แถมนอนกรนดังยังกับหวูดโรงสี...จะมีดีอยู่ก็ตรงที่เฮียกุ่ยยกย่องออกหน้าออกตาว่าเป็นเมียแต่ง และให้เงินทองใช้สอยไม่มีอั้น

แต่ถึงอย่างไรหล่อนก็หาความสงบสุขที่แท้จริงไม่ได้ ชีวิตที่เคยอิสระเสรีอยู่กับกระท่อมริมนา ฟ้าสูงแผ่นดินกว้าง กลับต้องมาแออัดจับเจ่าอยู่กับห้องแถวสี่เหลี่ยมยังงี้มันให้อึดอัดเหลือคณนา จะเดินจะเหินไปไหนก็อยู่ในสายตาจับจ้องของลูกค้าที่นั่งอยู่เรียงรายตามโต๊ะ แล้วแต่ละคนน่ะสายตาก็ผิดมนุษย์มนา จ้องมองหล่อนยังกับว่าจะแก้ผ้าให้เห็นเนื้อในยังงั้นแหละ

คิดมาถึงจุดนี้แล้วสาวน้อยบัวตูมก็หงุดหงิดใจนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทุกค่ำคืนที่หล่อนลงไปอาบน้ำที่ห้องน้ำทางหลังร้านนั้น รู้สึกว่าผิดสังเกตอยู่เสมอ เหมือนมีใครมาแนบตาจ้องมองหล่อนอาบน้ำขัดสีฉวีวรรณ ครั้นจะรอจนลูกค้าหมดร้านปิดแล้วค่อยลงไปอาบมันก็ทนไม่ไหว เหนียวเนื้อเหม็นตัวจนอยู่ไม่ได้ เคยอาบเสียตั้งแต่ตอนบ่าย ๆ ที่ลูกค้ายังไม่หนาตาก็ไม่เข้าทีอีกเหมือนกัน เพราะพักใหญ่ ๆ ก็เหงื่อซึมจนเหนียวหนับอีก รำคาญเนื้อรำคาญตัวเสียจริง ๆ

นี่ก็ถึงเวลาที่หล่อนจะต้องลงไปอาบน้ำอีกแล้ว ต้องนุ่งผ้าถุงกระโจมอกคลุมไหล่ด้วยผ้าเช็ดตัวลงบันไดแล้วเดินผ่านสายตาของพวกขี้เหล้าเมายาไปยังห้องน้ำหลังร้าน...ช่างน่าขยะแขยงสายตาทะลึ่ง ๆ ของพวกนั้นเหลือเกิน

ทั้ง ๆ ที่อึดหนาระอาใจ แต่บัวตูมก็ไม่วายลุกจากเตียงขึ้นมาผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดกระโจมอกเตรียมลงไปอาบน้ำ เดินผ่านหน้ากระจกเงาบานใหญ่สูงเลยหัวก็อดไม่ได้ที่จะลดขอบผ้านุ่งลงแล้วเอี้ยวกายพินิจความงามของตัวเอง

สองเต้ายังเต่งตั้งสมสาว ดูเหมือนจะใหญ่ขึ้นมาผิดตาเพราะถูกมือถูกปากของเฮียกุ่ยคลำเคล้าดูดดุนอยู่ทุกคืน

ตะโพกก็คล้ายจะหนั่นหนาเป็นพะเนินขึ้นมากว่าเมื่อยังไม่เสียสาว เช่นเดียวกับสองกระพุ้งบั้นท้ายที่ดูจะแบะผายออกไป...คงถูกน้ำหนักของเฮียกุ่ยนั่นแหละทาบทับอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน หล่อนคิดคะเนอย่างอาย ๆ

พอลดตาลงมองใต้ท้องน้อยก็ต้องสะท้านในอารมณ์เมื่อนึกไปถึงยามที่เฮียกุ่ยแตะต้องสัมผัสอย่างสุดรักสุดสวาท ดูแกช่างไม่ถือสาในโชคลางอะไรเลยสักนิด เพราะหนไหนก็หนนั้นซีน่ะเป็นต้องซุกหน้าลงซบไซ้แล้วก็แชะซอนด้วยปลายลิ้นสาก ๆ จนหล่อนแทบจะดิ้นตกเตียงเสียทุกครา...แต่มันก็สุขบรมสุขจริง ๆ !

บัวตูมสำรวจตรวจตราความสดสาวของตัวเองจนจุใจแล้วจึงชักผ้านุ่งขึ้นกระโจมอกตามเดิมคว้าผ้าเช็ดตัวขึ้นคลุมไหล่ แล้วหัน

(อ่านต่อหน้า 54)

บันทึกรัก อ.ต.ร.

'รัตนาวดี'

19

"อร่อยไหมครับ"

เขาถามยิ้ม ๆ โดยที่สายตามองมาข้างหน้าฉัน

"เอ้อ...ก็อร่อยดีค่ะ"

"กับเมืองไทยอย่างไหนอร่อยกว่ากันครับ"

"อร่อยไปคนละแบบค่ะ"

"ต่ออะไรอีกไหมครับ"

ฉันทำหน้าจืด ๆ เมื่อได้ยินคำถามนี้ ใจจริงก็อยากจะต่อยากิโทริอีกสัก 2-3 ไม้อยู่เหมือนกันล่ะค่ะ แต่ว่าฉันก็กลัวเสียฟอร์มอยู่เหมือนกัน ขืนต่ออีก 2-3 ไม้ เขาก็คงจะคิดว่าฉันน่ะชื่อรัตนาวดี นามสกุล ณ ตายอดตายอยากแน่ ๆ

"อิ่มแล้วล่ะค่ะ"

ฉันฝืนตอบเบา ๆ

"ขืนทานต่อล่ะก็รัตน์จุกจนลุกไม่ไหวแน่ ๆ"

"ลุกไม่ไหวก็ดีน่ะสิครับ"

อ้าว ! ไอ้ยุ่น

"ผมจะได้ถือโอกาสอุ้มคุณรัตน์ไปส่งเสียเลย"

"บ้า..."

เมื่อถึงเวลาจ่ายเงินฉันก็ทำหน้าที่เป็นเจ้ามือตามที่ได้ตกลงกันไว้ล่วงหน้าแล้ว อาหารมื้อนี้เมื่อเทียบเป็นเงินไทยแล้วก็เพียงไม่กี่ร้อยบาทเท่านั้นเอง ซึ่งก็นับว่าถูกมากเหลือเกินเมื่อเทียบกับระดับค่าครองชีพในเมืองโตเกียว

ก่อนออกจากร้านนิวโทริยิน นายโมริตะซื้อข้าวหน้าเห็ดหอมกับข้าวหน้าปลาไหลทะเลใส่ถุงไปอย่างละ 2 ชุด แล้วก็มียากิโทริอีกเกือบสิบไม้ มีทั้งไก่ มีทั้งเป็ด มีทั้งนกกะทา

"ไหน ๆ ก็มาเที่ยวบางลำพูแบบญี่ปุ่นแล้ว เราก็ต้องทำให้เหมือนกับอยู่บางลำพูที่เมืองไทยเสียด้วยจึงจะสนุกครับ"

เขาพูดกับฉันขณะที่เดินออกมาจากตรอกแคบ ๆ นั้น

"เหมือนยังไงคะ"

"ก็นี่ไงครับ"

นายโมริตะชูถุงใน มือให้ฉันดู

"คนไทยน่ะทานที่ร้านเสร็จแล้วก็มักจะหาซื้อของกลับไปทานที่บ้านต่ออีก"

"อ๋อ ! นี่ก็แสดงว่าอ่านหนังสือมาอีกล่ะสิ"

"ครับผม"

"สนใจเมืองไทยเหลือเกินนะคะ"

"เมืองไทยเป็นอัญมณีล้ำค่าของนักท่องเที่ยวทั่วโลกครับ ไม่ว่าชนชาติใดในโลกที่ริจะเป็นนักท่องเที่ยว ถ้าเขาไม่เคยไปเที่ยวเมืองไทยอย่างน้อย ๆ สักครั้งหนึ่ง ก็แสดงว่าเขายังไม่เป็นนักท่องเที่ยวที่สมบูรณ์ครับ"

"แหม...นี่สมมุติว่ารัตน์เป็นผู้อำนวยการส่งเสริมการท่องเที่ยวของเมืองไทยนะคะ รัตน์ต้องทำโล่ห์ประกาศเกียรติคุณมอบให้คุณโมริตะแน่ ๆ เลยค่ะ"

"คุณรัตน์จะเป็นหรือไม่เป็นก็เถอะครับ ผมไม่ต้องการที่จะได้โล่ห์ของคุณหรอกครับคุณรัตน์"

"อ้าว ! ทำไมล่ะคะ"

"เพราะว่า..."

เขาหันมาส่งสายตาซึ้งกับฉัน

"ผมต้องการหัวใจของคุณรัตน์มากกว่าสิ่งอื่นใดน่ะสิครับ"

"เอาอีกแล้ว..."

ฉันหลุดคำพูดแก้เก้อออกมาเพราะไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

กลับมาถึงถนนชูโอะดอริอีกครั้งหนึ่งก็เป็นเวลาเกือบจะค่ำอยู่แล้ว แต่ผู้คนยังคงมีเดินกันหนาแน่นเพ่นพ่านกันไปหมด ดู ๆ แล้วรู้สึกว่าจะมีมากกว่าอีตอนที่ฉันพึ่งมาถึงย่านนี้เสียด้วยสิคะ เสียงเจอะอะเจี๊ยวจ๊าวก็เลยดังลั่นกันไปทั้งถนนเลยทีเดียว

"จะไปไหนต่อดีล่ะครับคุณรัตน์"

นายโมริตะกระแซะเข้ามาถามใกล้ ๆ

"คุณบอกมาเลย ผมจะได้ทำหน้าที่ของไก๊ด์ต่อไปครับ"

ฉันมองไปรอบ ๆ แล้วก็วิจารณญาณอย่างรอบคอบว่าจะต่อดีหรือไม่ดี อยากเที่ยวต่อก็ยังอยากเที่ยวต่อ กลัวความมืดของราตรีย่านกินซาก็กลัวอยู่เหมือนกัน

เฮ้อ...แล้วนายยุ่นคนนี้ก็น่ากลัวน้อยเสียเมื่อไหร่ล่ะ !

เจอกับพี่นันแค่ไม่ทันกี่ชั่วโมงก็ได้แสดงคอนเสิร์ตปี้กร่วมกันเสียแล้ว ถ้าฉันเผลอไปกับเขาแบบไม่คิดให้รอบคอบล่ะก็คุณเอ๋ย ฉันคงต้องโดนดนตรีออกเดินของหนุ่มเสียบเอี๊ยหนุ่มเสกแน่ ๆ เลยค่ะ

"ว่าไงครับคุณรัตน์"

เขาถามย้ำมาอีก

"จะไปเที่ยวที่ไหนต่อดีครับ"

"เอ้อ...รัตน์ว่ากลับที่พักดีกว่าค่ะ"

ฉันเลี่ยงใช้คำว่าโรงแรมมาใช้คำว่าที่พักแทน เพราะขืนใช้คำว่ากลับโรงแรมแล้วมันฟังทะแม่ง ๆ ยังไงก็ไม่รู้สิคะ

"ตอนนี้พี่นันคงจะเป็นห่วงรัตน์ใหญ่แล้วล่ะค่ะ"

"เอางั้นหรือครับ"

"ค่ะ"

แหม...เลือกใช้คำว่าเอางั้นหรือครับ ฟังแล้ววาบหูดีพิลึกเลยค่ะ ที่จริงน่ะน่าจะใช้คำว่าต้องการแบบนั้นหรือครับถึงจะน่าฟังหน่อยจริงไหมคะ

เฮ้อ...ช่างแม่งเถอะวะ !

"งั้นก็ตกลงครับคุณรัตน์"

เขาพยักหน้าเห็นควรด้วยกับที่ฉันต้องการ

"เรากลับโรงแรมกันเลย"

ดูสิคะ ฉันใช้คำว่าที่พักแต่เขากลับใช้คำว่าโรงแรม เขาช่างไม่รู้บ้างเลยเชียวหรือว่าฉันฟังแล้วน่ะมันวาบ ฮะ...ฮะ...ฮัดเช่ย...วาบหูค่ะ

นายโมริตะพาฉันเดินกลับไปยังโรงแรมกินซาไดอิจิซึ่งเป็นโรงแรมที่คณะทัวร์จากเมืองไทยมาพักอยู่รวมกัน เวลาเดินกลับนี่ฉันรู้สึกว่ามันช่างไกลเสียเหลือเกิน เดินเสียจนเหงื่อหยดลงแหมะ ๆ เลยค่ะ

พอกลับถึงโรงแรมเขาก็ขอขึ้นไปส่งฉันบนห้อง ซึ่งก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรเลย ฉันก็จึงอนุญาตให้ขึ้นไปส่งได้

"ป่านนี้พี่นันหลับไปหรือยังก็ไม่รู้สิ"

ฉันพูดลอย ๆ ออกมาขณะที่อยู่ในลิฟท์

"เห็นบ่นว่าเพลีย ๆ อยู่ด้วย"

"เขาไม่สบายหรือครับ"

"ก็ไม่รู้เหมือนกันค่ะ"

ฉันนึกสนุกขึ้นมาเสียแล้วสิ

"เห็นเมื่อคืนนี้พี่นันเขาบ่นว่าลงไปดิ้นในเธคเสียจนอ่อนเพลียไปหมดเลยล่ะค่ะ"

"เหรอครับ"

เขาทำหน้าตาเรียบสงบ

"พี่นันหิวข้าวแล้วล่ะมั้งป่านนี้คณะทัวร์เขาเลี้ยงอาหารเย็นหรือยังก็ไม่รู้"

แล้วเขาก็เลี่ยงไปเรื่องอื่นทันที

เราสองคนเดินออกจากลิฟท์มาหยุดที่หน้าห้องพัก ฉันยกมือขึ้นเคาะประตูแรง 3-4 ครั้ง รออยู่ครู่หนึ่งก็ยังไม่มีใครมาเปิดประตูห้องให้

"เอ๊ะ...สงสัยจะหลับแล้วเสียล่ะ"

ฉันพึมพำเบา ๆ

"ประตูยังไม่ยอมเปิดเลย"

"คุณรัตน์ลองเคาะดูใหม่สิครับ"

ฉันก็เลยเคาะประตูอีก 3-4 ครั้ง

"เมื่อคืนนี้เพลียจัดเลยล่ะค่ะพี่นันของรัตน์"

ฉันปรย ๆ เหน็บเสียอีกนิดหน่อย

"นี่คงจะหลับเอาแรงไว้ไปเพลียในเธคอีกล่ะมั้ง"

"เคาะอีกสิครับ"

เขาไม่สนใจคำเหน็บของฉัน

"ถ้าหลับจริงก็ต้องเคาะแรง ๆ หน่อย"

"ค่ะคุณโมริตะ"

ฉันทำเสียงกระแทก ๆ

"เคาะแรง ๆ จะได้ตื่นขึ้นมาเตรียมเพลียใหม่ไงล่ะคะ"

เคาะแรง ๆ แล้วประตูก็ยังไม่เปิดออกมาอีก ฉันชักจะนึกเอะใจขึ้นมาเสียแล้วล่ะค่ะ เห็นทีจะมีอะไรต่อมิอะไรเสียแล้วสิ

"เอ...ทำไมไม่เปิดสักทีหว่า"

ฉันพึมพำกับตัวเอง

เข้าเนื้อฉันอีกแล้วค่ะ ขืนต่อปากต่อคำกับเขาอีกต่อไป ฉันก็คงจะขาดทุนเป็นแน่แท้ทีเดียว สู้อยู่เฉย ๆ เงียบ ๆ ดีกว่า

"กุญแจห้องคุณรัตน์เอาติดตัวมาด้วยหรือเปล่าครับ"

"เออ...จริงด้วยค่ะ"

ฉันก็พึ่งนึกขึ้นมาได้เหมือนกัน

"รัตน์ลืมนึกไปน่ะค่ะ"

จัดการล้วงกุญแจมาไขประตูห้องออกทันที พอประตูเปิดออกก็ปรากฏว่าข้างในห้องไม่มีร่างของพี่นันอยู่เลย

"พี่นัน...พี่นันคะ"

ฉันลองเรียกชื่อของเธอดัง ๆ แต่ก็ไม่มีเสียงตอบออกมา เดินไปเปิดประตูห้องน้ำดูก็ไม่มีใครอยู่ ฉันหันกลับไปมองหน้านายโมริตะ

"พี่นันไม่อยู่ค่ะ"

"สงสัยคงจะออกไปข้างนอกน่ะครับ"

"เอ้อ...แล้วจะทำยังไงดีล่ะคะ"

"ก็ไม่เห็นต้องทำอะไรนี่ครับ"

เขาเดินไปนั่งลงที่โซฟา

"เขาออกไปข้างนอกเดี๋ยวก็คงกลับมา"

"แล้วรัตน์ล่ะคะ"

"ก็นั่งรอพี่สาวสิครับ"

"เอ้อ...แล้ว...แล้วคุณล่ะคะ"

ฉันถามขลาด ๆ ปนโง่ออกไป เขาหัวเราะเบา ๆ ในลำคอ

"ผมขอนั่งพักเหนื่อยสักสิบนาทีครับ แล้วผมก็จะกลับ"

"เอ้อ...ก็ตามใจสิคะ"

นายโมริตะเอนตัวลงพิงพนักโซฟา นัยน์ตาหลับพริ้ม ลมหายใจถูกระบายออกมาเป็นระยะ ๆ ท่าทางเขาคงจะอยู่ในอาการพักผ่อนอย่างเต็มที่เชียวค่ะ

ฉันเดินไปนั่งลงที่โซฟาอีกตัวหนึ่งพร้อมทั้งชำเลืองไปทางเขาอยู่เรื่อย ๆ

"อาหารที่อยู่บนโต๊ะนั่นผมซื้อมาฝากพี่สาวเขาครับ"

เขาพูดออกมาโดยที่นัยน์ตายังหลับอยู่

"แล้วก็เผื่อคุณรัตน์เอาไว้ด้วย เกิดตอนก่อนนอนอาจจะนึกหิวขึ้นมาก็ได้"

"ข้าวหน้าปลาไหลทะเลน่ะจ้าง รัตน์ก็ไม่ทานหรอก"

ฉันทำท่าไหล่ห่อด้วยความขยะแขยง

"ข้าวหน้าเห็ดหอมก็มีตั้ง 2 ห่อนี่ครับ"

"แต่คุณซื้อข้าวหน้าปลาไหลทะเลมาด้วยนี่"

"ใช่ครับผม"

"แล้วใครจะไปกินล่ะคะ"

"ก็พี่สาวยังไงครับ"

"พี่นันน่ะหรือคะ"

"ครับผม"

เขาผงกศีรษะแต่ก็ยังคงนอนนิ่งไม่ยอมลืมตาขึ้น

"คนอ่อนเพลีย คนเป็นไข้น่ะควรจะมีอาหารบำรุงบ้าง"

"พี่นันเขาจะต้องบำรุงทำไมล่ะคะ"

"อ๊าว !"

นัยน์ตาของเขากระพริบ 2-3 ครั้ง

"ก็คุณรัตน์เป็นคนบอกผมไม่ใช่หรือครับว่าพี่สาวไม่สบายตั้งแต่เมื่อคืนนี้ ผมเป็นห่วงน่ะครับ ก็เลยคิดว่าพี่สาวน่าจะมีอาหารบำรุงทานเสียบ้าง"

"แหม...ห่วงกันเหลือเกินนะ"

ฉันค้อนขวับ แต่สงสัยว่าเขาคงจะไม่เห็นการค้อนขวับของฉันหรอกค่ะ เพราะว่านัยน์ตาของเขานั้นยังคงหลับอยู่เช่นเดิม

"พี่สาวเป็นพี่ของคุณรัตน์ซึ่งเป็นคนที่ผมพึงใจนี่ครับ ความเป็นห่วงของผมก็เลยมีมากอยู่บ้างเป็นของธรรมดา"

เข้าเนื้อฉันอีกแล้วค่ะ ขืนต่อปากต่อคำกับเขาอีกต่อไปฉันก็คงจะขาดทุนเป็นแน่แท้ทีเดียวสู้อยู่เฉย ๆ เงียบ ๆ ดีกว่า

"เดี๋ยวพี่สาวก็คงจะมาแล้วล่ะครับ"

นายโมริตะลืมตาขึ้นพร้อมกับนั่งตัวตรง

"ผมว่าผมกลับก่อนดีกว่าครับคุณรัตน์"

"เอ้อ..."

ฉันนึกพิลึกยังไงขึ้นมาก็ไม่รู้สิคะ

"เดี๋ยวก่อนสิคะ"

(อ่านต่อหน้า 58)

หยิบไม่ติด

ชากูระดอกนี้ยังอ่อนลออดีแท้ ๆ ดูแค่ที่แผ่นทรวงก็รู้แล้ว จริงมั้ยล่ะลุง

เรียบยังกะแผ่นกระดาน สะอาดสะอ้านตาดีเหมือนกัน ยังไม่แตกพานยังจี้เลยมีแต่เม็ดถั่วต้มแปะเอาไว้หมิ่นเหม่....เก๋ไปอีกแบบ

ไม่มีหนั่นไม่มีนูนยังงี้แถวบ้านนอกเขาบอกว่า "หยิบไม่ติด"

ก็ไม่รู้ว่าจะไปหยิบทำไม **สมัยนี้เขาใช้ดูดกันทั้งนั้นแหละปู่ รู้ไว้ซะด้วยเน้อ !?!**

ไม่นะ...อย่างอื่นเถอะ

ผู้หญิงนั้นก็มีธรรมชาติทางเพศที่ต้องการ ความแปลกใหม่ของการแสดงความรัก แต่เธอค่อนข้างจะขัดเขิน ในการที่จะเป็นฝ่ายเริ่มต้น

คุณคงจะเคยได้ยินคำพูดเช่นนี้จากผู้หญิงของคุณมาบ้าง...เมื่อคุณทำออรัลเซ็กซ์ให้เธอ...หรือว่า...เธอทำให้คุณ...เป็นครั้งแรกของเธอ...แต่ถึงแม้ว่าเธอจะเอียงอายที่จะปฏิบัติเธอเองก็อยากรู้.....ว่ามันเป็นอย่างไรเช่นกัน

ออรัลเซ็กซ์...และซิกตี้ไนท์ (69)...ท่วงทำนองของความรักทั้งสองแบบ เป็นสิ่งที่ผู้ชายทุกคนชื่นชอบ.....โดยเฉพาะการที่ผู้หญิงใช้ริมฝีปากอันชุ่มฉ่ำ...และลิ้นที่อ่อนนุ่ม....ว่องไว....ปฏิบัติการรักให้คุณ...คุณทราบไหม...ผู้หญิงส่วนใหญ่ก็ชื่นชอบ...ต่อการที่คุณจะปฏิบัติการเช่นนั้น...อย่างนุ่มนวล...กับเธอบ้าง...แต่สำหรับท่วงทำนองแบบ 69 นั้น มีผู้หญิงเป็นจำนวนไม่มากนักที่ชื่นชอบที่จะปฏิบัติ...เพราะ (เธอบอกว่า) ไม่มีโอกาสที่จะได้เห็นใบหน้าและดวงตาของผู้ชายของเธอ ที่ชื่นชมและเปี่ยมล้นไปด้วยความสุขที่เธอมอบให้...และนั่นมันเป็นความภูมิใจอย่างยิ่งยวดของผู้หญิง...และขณะเดียวกันเธอก็ไม่มีโอกาสได้เห็นความน่ารักของผู้ชาย...ที่กำลังซุกซนกับของของเธอ ผู้หญิงกว่า 60 เปอร์เซนต์ที่เราสัมภาษณ์บอกว่าเธอชอบ...ออรัลเซ็กซ์...ในขณะที่ 27 เปอร์เซนต์ชอบ 69 และ 13 เปอร์เซนต์ชอบที่ท่าแบบอื่น ๆ เช่น บั้นท้าย ฯลฯ

ถึงแม้ว่าผู้หญิงส่วนใหญ่จะชื่นชอบออรัลเซ็กซ์หรือ 69 ก็ตาม...แต่ผู้หญิงก็ประสบความยากลำบากในการที่จะเป็นฝ่ายเริ่มต้นด้วยตนเอง...หรือเชิญชวนฝ่ายชายให้ปฏิบัติการกับเธอ...ในที่นี้ผมหมายถึง ผู้หญิงดี ๆ ธรรมดา ๆ นี้นะครับ ไม่ใช่ประเภท **"มืออาชีพ"** ที่มักจะจู่โจมด้วยท่วงท่านี้...จนคุณพ่ายแพ้ไปในเพียงพริบตา...โดยไม่มีโอกาสปลดเปลื้องเสื้อผ้าได้ทัน...ดังนั้นคุณควรจะเป็นฝ่ายเริ่มต้นกับเธอก่อน...นั่นคือ **"ให้กับเธอก่อน"** แล้วคุณก็จะได้รับกลับคืนมามากกว่า

ปัจจัยที่จะทำให้การทำออรัลเซ็กซ์ให้กันและกันนั้น เต็มตื้นไปด้วยความสนุก...และความสุข...ขึ้นอยู่กับความสะอาดของร่างกายของทั้งสองฝ่ายเป็นสำคัญ โดยเฉพาะตรงส่วนสำคัญนั้นยิ่งต้องการความสะอาดเป็นอย่างยิ่ง...ผู้หญิงจะมีความรู้สึกในเรื่องนี้ได้ดี...เธอมักจะไม่ใคร่ยินยอมให้คุณทำให้เธอ ถ้าเธอรู้ว่าตัวเธอเองมีความสะอาดไม่พอในขณะนั้น...นี่ล่ะครับ...น้ำใจของผู้หญิงในเรื่องเซ็กซ์...เธอจะมอบแต่ในสิ่งที่เธอคิดและมั่นใจว่า...เป็นสิ่งที่ดีที่สุด...ของเธอให้กับคุณ...แล้วคุณเล่าครับ...จะไม่มอบสิ่งที่ดีที่สุดให้กับเธอบ้างเลยหรือ...

"ซาโน มายูมิ" นางแบบสาวสวยวัย 19 ปี ส่วนสัด 32-24-34 สูง 160 เซนติเมตร ของ V.I.P. ผู้โปรดปรานการขับรถซิ่งเป็นชีวิตจิตใจ ถ้าไม่ได้ซิ่งรถยนต์ ก็ขอซิ่งจักรยานก็ยังดี (เธอกระซิบว่าเธอก็ชอบการซิ่งด้วยท่วงท่าของ "การหมอบ" อยู่บนอานของจักรยาน...) ปัจจุบันเธอเป็นดาวดวงเด่นของวงการวิ.ดี.โอ.เอ็กซ์ ที่คุณคงรู้จักและชมโฉมเธอมาบ้างแล้ว

"มายูมิ" ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องของเราว่า...ความสามารถและความรู้สึกของเธอ จากการแสดงแบบหรือภาพยนตร์นั้น คือ **"การให้"**...เธอจึงชอบที่จะเป็นฝ่ายเริ่มต้น **"การให้"** ก่อน...และไม่สนใจว่าจะได้รับกลับคืนมาหรือไม่...ใจจริงของเธอ...เธอก็ชอบที่จะให้คุณทำออรัลเซ็กซ์ให้เธอเช่นกัน...แต่จะต้องเป็นไปอย่างนุ่มนวล...และข้อสำคัญต้องไม่มีหนวด...ด้วยล่ะ....

นอกเหนือไปจากการปฏิบัติการ...ออรัลเซ็กซ์...และ 69 แล้ว เรายังให้ความสนใจว่าผู้หญิงที่มีประสบการณ์ทางเพศมาพอสมควร ชอบการปฏิบัติการออรัลเซ็กซ์ และ 69 ในลักษณะใดบ้าง 40 เปอร์เซนต์ในหมู่พวกเธอชอบการ **"เล่นเพื่อน"** ในระหว่าง

(อ่านต่อหน้า 56)

พรยุพิน เฟื่องภมร

มิติที่ล้ำลึก 34-22-36

ตะลึงแลชะแง้มองจ้องสาวน้อย
หวานหยดย้อยเค้าหน้าพาให้หวาม
สองลาดไหล่ได่มาหาบัวงาม
ยิ่งสร้างความปั่นป่วนรัญจวนใจ

เอวคอดกิ่วสะโพกผายส่ายย้วยย้อย
นั่น...ริ้วรอยอวบอิ่มเหมือนยิ้มให้
พยักหน้าเชิญชวนยวนฤทัย
โอ้...ทรามวัยใครสร้างช่าง...เหลือกิน

อยากจะสร้างสัมพันธ์ให้ลั่นโลก
คงเป็นโชคตรึงตราพาถวิล
แม้ชีพดับลับไปไม่ยลยิน
ตายคาอกยุพิน "ดิ้น" ก็ยอม

เอวคอดกิ่วสะโพกผายส่ายย้วยย้อย
นั่น...ริ้วรอยอวบอิ่มเหมือนยิ้มให้
พยักหน้าเชิญชวนยวนฤทัย
โอ้...ทรามวัยใครสร้างช่าง...เหลือกิน

อยากจะสร้างสัมพันธ์ให้ลั่นโลก
คงเป็นโชคดรึงดราพาดวิล
แม้ชีพดับลับไปไม่ยลยิน
ตายคาอกยุพิน "ดิ้น" ก็ยอม

พรยุพิน เฟื่องภมร

34-22-36

แอ็คชั่น !

คำ ๆ นี้เป็นคำพูดที่เธอต้องการได้ยินเป็นอย่างมากในชีวิต เธอรักการแสดงเป็นชีวิตจิตใจ เธอฝันใฝ่ว่าสักวันหนึ่งเธอจะต้องเป็นนักแสดงที่ดีให้ได้

ก้าวแรกของเธอในการไต่ขึ้นสู่ความใฝ่ฝันนั้นเธอสมัครเข้าเป็นนักเรียนการแสดง (ทีวี) แห่งหนึ่ง ซึ่งต้องมีการสอบเข้าด้วย ปรากฏว่าเธอมิได้สมดังความใฝ่ฝัน เพราะเธอสอบไม่ผ่าน

"ปุ๊ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าเป็นเพราะอะไร"

เธอพูดยิ้ม ๆ กับเรา

"คงเป็นเพราะมีบางสิ่งบางอย่างไม่ตรงตามสเปคของเขามั้งคะ"

หลังจากที่พลาดหวังในฝันใฝ่ครั้งนั้นแล้ว เธอก็ยังไม่เข็ด เธอยังคงฝันใฝ่ครั้งใหม่อยู่อีกเช่นเดิม แล้วอีกไม่นานนักบันไดของการไต่เต้าก็ทอดตัวลงมาให้เธอก้าวขึ้นไปอีก

"เป็นบริษัทจัดหาดาราไปแสดงภาพยนตร์เรื่องใหม่ในโครงการของเขา 3 เรื่อง"

น้ำเสียงของเธอตอนนี้ฉายแววปลงในสิ่งที่เกิดขึ้น

"เสียค่าสมัครบ้าง ค่าฟิล์มบ้าง ค่าเสื้อผ้าบ้าง ค่าโน่นค่านี่ปาเข้าไปแล้วก็เกือบสามพันบาท แต่ในที่สุดก็ไม่ได้เป็นดารากับเขาหรอกค่ะ ปุ๊โดนหลอกน่ะพี่ ไอ้บริษัทนั่นมันตุ๋นคนไปแล้วเป็นสิบ ๆ รายเลยล่ะค่ะ"

ผ่านมาแล้วสองครั้งสำหรับการไต่เต้าขึ้นสู่ประตูดวงดาว แต่ก็ยังไม่สำเร็จเลยสักครั้งเดียว ความท้อถอยไม่เคยมีเลยในความรู้สึกของเธอ

"ไม่แน่นักนะคะพี่ ถ้าปุ๊ไต่เต้าไม่ได้ก็อาจจะเอาเต้าไต่ก็ได้นะคะพี่ หรือพี่ว่าไงคะ"

เธอพูดแล้วก็หัวเราะเบา ๆ

"ปุ๊พูดเล่นน่ะค่ะพี่ เต้าของปุ๊ไม่ดีพอที่จะไต่ได้หรอกค่ะ"

สัดส่วน 34-22-36 ของเธอจะเอาเต้าไต่ หรือจะไต่เต้าด้วยตัวเธอก็ขอให้คุณ ๆ ดูกันเอาเองเนาะ เธอใช้ชื่อว่า **พรยุพิน เฟื่องภมร** ชื่อเล่นว่าปุ๊ ส่วนที่อยู่หรือเบอร์โทรศัพท์นั้นขอปิดไว้เป็นความลับก่อนนะจ๊ะ เธอบอกว่าตอนนี้ขอพักผ่อนให้หายเหนื่อยหน่ายกับชีวิตก่อน *เอ๊ะ ! มันหมายความว่ายังไงกันล่ะจ๊ะแม่คู๊ณ...*

ดาวรักนักศึกษา

เริง รามสูร

บทที่ 106 ถ่านไฟเก่า

เยาวเรศถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อปากและลิ้นของเราคลายออกจากกัน หล่อนซบซีกแก้มพาดบนไหล่ของผม และไม่มีคำพูดอื่นใด

แสงเดือนเสี้ยวหอรังสีผ่านร่มเงาไม้ในสวนเพียงสลัว ซึ่งเป็นการดีสำหรับเรา เพราะไม่ต้องเป็นเป้าสายตาของใคร ไม่ว่าคนบนเรือนหลังใหญ่หรือว่าสายตาของแพตริเซีย เผื่อหล่อนมองมาจากเรือนแพชายคลอง

ผมกอดเยาวเรศไว้แนบชิด และหล่อนก็กอดผม ไม่มีอะไรจะสมควรยิ่งกว่าการเชยคางของหล่อนขึ้นรับการจูบที่ดูดดื่มอีกวาระหนึ่ง

และคราวนี้เหมือนจะปลุกสำนึกของหล่อนให้กลับคืนมา

"พอเถอะเริง..." หล่อนกระซิบเสียงพร่ำ "ฉันจะขึ้นบ้านแล้ว...แพตก็คงจะรอแย่แล้วล่ะ"

"ถ้าเขารู้ว่าผมกำลังทบทวนความหลังที่แสนหวานกับเยาว์อยู่เขาคงจะดีใจมาก...แพตเขาเคยผิดหวังมาแล้ว รู้หัวอกคนช้ำรักได้ดี"

"เริง !" หล่อนเพ้อ "อย่าพูดอย่างนี้อีกได้มั้ย...ฉันก็เคยผิดหวังมาแล้วและไม่ใช่ครั้งเดียว"

"ผมขอโทษจ้ะเยาว์"

หล่อนกลับกอดผมแน่นขึ้น ทั้ง ๆ ที่เมื่อกี้นี้บอกว่าจะรีบขึ้นบ้าน

"ฉันเจ็บและอายมากเริงรู้หรือเปล่า...เจ็บอายเสียจนคิดสาปส่งผู้ชาย แม้แต่เริงฉันก็ไม่เคยคิดจะหวนกลับไปรักกันใหม่ นอกจากคบกันเป็นเพื่อน"

"เยาว์สิ้นรักผู้ชายคนอื่น แต่ทำไมต้องสิ้นรักผมด้วย" ผมหยอดเข้าให้พร้อมกับลูบไล้แผ่นหลังของหล่อนที่เรียบเต็มและแน่นหนั่น "ถ้าใครเป็นผมก็คงต้องน้อยใจเหลือเกิน"

"ก็บอกแล้วไงว่าฉันทั้งเจ็บทั้งอาย...ฉันรู้ว่าถ้าฉันหวนกลับไปคืนดีด้วย เริงก็คงรักฉันเหมือนเดิม แต่ฉันก็ทำใจไม่ได้"

"ทำไม ?"

"ฉันคิดฝังใจอยู่แต่ว่า...ฉันไม่ดีพอ ไม่สะอาดพอสำหรับความรักของเริงแล้ว"

"นี่เยาว์หมายความว่า..."

หล่อนพยักหน้า และสะอึกเหมือนจะสะอื้น

ผมกอดหล่อนแน่นขึ้นอีก เคลียริมฝีปากจูบแผ่ว ๆ ที่แก้มของหล่อนอย่างปลอบใจ...แต่อารมณ์ของผมกลับลิงโลด !

ทุกอย่างที่ผมหวังคงจะง่ายขึ้นล่ะครับ ในเมื่อหล่อนไม่เหลือสิ่งที่ต้องหวงแหนสุดชีวิตเอาไว้อีกแล้ว...อย่าเพิ่งตำหนิว่าผมดูถูกหล่อนหรือคิดหยาบคายต่อหล่อนเลยครับ โปรดเข้าใจบ้างว่าเมื่อก่อนนั้นหล่อนสลัดผมอย่างไร้เหตุผลไปยื้ออือกับ "ไอ้หัวเกรียน" ผมช้ำแค่ไหน ลองคิดถึงหัวอกของผมบ้างเถอะครับ และเมื่อกี้นี้หล่อนก็เปิดเผยออกมาเองว่าไม่ใช่มีแต่หนุ่มนักเรียนนายร้อยคนนั้น ยังมีคนอื่นอีก

โธ่เอ๋ย ! เยาวเรศ...ช่างเป็นไปได้ถึงเพียงนั้นเชียวหรือ !?!

"เริงคะ..." หล่อนเอ่ยขึ้น คลายวงแขนออกจากรอบกายของผม "ฉันจะขึ้นบ้านเสียที ไม่อย่างนั้นอาจจะมีใครเดินมาตาม"

"แล้วเมื่อไหร่..."

"เถอะค่ะ เรายังจะต้องพบกันอีก"

หล่อนถอยห่างจากผม แล้วบอกว่า

"เริงกลับไปที่เรือนแพเถอะ...ฉันไปเองได้ไม่ต้องไปส่ง"

ผมพยักหน้า จับมือของหล่อนไว้แล้วบีบเบา ๆ

"เยาว์เดินไปเถอะ...ผมจะยืนอยู่ตรงนี้ จะมองจนเยาว์ลับหายไปจากสายตา...แล้วคืนนี้ผมจะพยายามฝันถึงเยาว์"

หล่อนปลดมือออกจากมือของผม ยื่นหน้ามาให้ผม "มิดไนท์ คิสส์" แล้วจึงผละจากไป

ผมยิ้มอยู่ในความสลัวของจันทร์เสี้ยว ยืนมองอีกครู่หนึ่งแล้วจึงเดินกลับไปที่เรือนแพ

แพตริเซียชะเง้อชะแง้รอผมอยู่อย่างกังวล ผมเห็นหล่อนถนัดเพราะนั่งอยู่ข้าง ๆ ตะเกียงน้ำมันดวงเขื่องที่ครอบด้วยโป๊ะแก้วใสทรงกลม

"โอ้ว์...เริง คุณกลับมาแล้ว..." หล่อนอุทานพร้อมกับเอามือทาบอกดูน่ารักพิลึก ผมนึกไปถึงนางเอกในนวนิยายลูกทุ่งของ "ไม้เมืองเดิม" ที่รอพระเอกกลับมาหา...จะผิดกันก็ตรงที่นางเอกคนนี้เป็นแหม่มแหละครับ

"โปรดอภัยให้ผม..." เล่นภาษาฝรั่งทั้งดุ้นตามที่เรียนมาเลยครับ "บังเอิญผมกับเยาวเรศมีเรื่องสนทนากันอยู่ค่อนข้างยืดยาว ความจริงยังไม่จบเนื้อความหรอก แต่ว่าผมเป็นห่วงคุณจึงขอปลีกตัวมาก่อน"

เจอรสหวานของมะม่วงกะล่อนจากปลายลิ้นของผมเท่านั้นแหม่มแพตยิ้มตาซึ้งไปเลย โผเข้ากอดผม แล้วจูบเต็มฟอดที่แก้ม แต่ผมเห็นว่านั่นมันแบบเด็ก ๆ เล่นผัวเมียกัน ผมก็เลยเป็นฝ่ายจูบปากซะให้หายห่วงกังวล

เรื่องจูบปากเล่นลิ้นนี่สาวฝรั่งเก่งกว่าสาวไทยเยอะ เพราะฉะนั้นลงว่าได้ประกบกันแล้ว...เลิกยาก !

ผมกับแพตริเซียคราวนี้ก็เหมือนกัน ถ้าไม่มีเรือหางยาวแผดเสียงอุบาทว์เหมือนกับจะรีบไปดูใจโคตรเหง้ามันแล้ว เราคงยังซดปากตวัดลิ้นกันอีกนาน

ผมชวนหล่อนนั่งลงบนเสื่อที่ปูอยู่กลางเรือนแพ...เด็กของเยาวเรศปูที่นอนไว้ที่ริมฝาอีกด้านหนึ่ง กางมุ้งไว้ให้พร้อมสรรพเพียงแต่ยังตลบขึ้นไว้เท่านั้น แพตริเซียรู้สึกตื่นเต้นที่จะได้นอนในมุ้งเป็นครั้งแรกของชีวิต...ถึงกับอุทานว่าคราวนี้แหละจะได้สัมผัสชีวิตชาวเอเชียอย่างจริง ๆ เสียที

"ง่วงหรือยังแพต ถ้าง่วงผมจะได้เอามุ้งลง"

หล่อนส่ายหน้ายิกเลยครับ

"คืนนี้ฉันคงจะง่วงยาก...ถ้าเป็นไปได้ ฉันอยากจะดับตะเกียงดวงนี้ แล้วนั่งคุยกับเริงท่ามกลางแสงจันทร์อ่อน ๆ ที่ส่องเข้ามาทางช่องหน้าต่างและประตู"

ผมพยักหน้าตกลง...ก็จะไปยากอะไรครับกับการเป่าตะเกียงให้ดับ สมัยเด็ก ๆ ผมเป็น "จอมเปี๊ยน" เป่ากบด้วยซ้ำไป

แสงจันทร์อ่อน ๆ เรืองข้ามาในเรือนแพพอสลัว ๆ อ๊ะ...โรแมนติคดีเหมือนกัน

ผมมองแหม่มแพตอย่างขำ ๆ นุ่งผ้าถุงแถมใส่เสื้อคอกระเช้ายังงี้ดูไม่จืดจริง ๆ

"ดึก ๆ อย่างนี้ฉันรู้สึกว่าเย็นตัวเหลือเกิน" หล่อนบ่นงึมงำ

ปัะโธ่...จะไม่เย็นได้ยังไงในเมื่อหล่อนนั่งชันเข่า ชายผ้านุ่งหย่อนระพื้นเปิดอ้าซ่า แถมหันหน้าไปทางช่องประตูตรงทางลมเป๊ะ

แต่เรื่องอะไรผมจะบอก ปล่อยให้ลมโกรกเล่นนั่นแหละดี สมน้ำหน้าอยากแส่มาลำบากลำบนดีนักนี่ครับ

"เริง...มานั่งคุยกันตรงนี้เถอะ"

ผมก้าวเข้าไปหาทรุดนั่งลงเคียงข้าง เบียดชิดเอาไออุ่นซะหน่อย แต่หล่อนน่ะตวัดแขนมาโอบผมไว้เลย

พอดับตะเกียงยุงก็เริ่มบินว่อน ผมถือโอกาสชวนแหม่มเข้ามุ้งซะเลย เสียเลือดให้แหม่มดีกว่าเสียให้ยุง ผมคิดซื่อ ๆ อย่างนี้แหละครับ

ล่ะ...พันธุ์ไม้เลื้อยจริง ๆ แหม่มคนนี้

"คุณคงมีความเพลิดเพลินมาก...ขณะนี้" ผมถามเปรย ๆ แล้วอดไม่ได้ที่จะสอดมือเข้าไปในชายเสื้อคอกระเช้าตัวหลวม ๆ ลูบไล้แผ่นหลังของหล่อนเล่น

"แน่นอนที่สุด...แต่เสียดายอยู่หน่อยที่ฉันไม่ได้เอากล้องถ่ายรูปติดมาด้วย ไม่ยังงั้นฉันคงมีภาพตัวเองแปลก ๆ ไปอวดเพื่อนที่ออสเตรเลีย"

"พรุ่งนี้ผมจะถามเยาวเรศดูเชื่อว่าเขาคงมี หรือใครสักคนหนึ่งในบ้านเขาอาจจะมี"

"พูดถึงเยาวเรศ..." แหม่มแพตพูดเนิบช้า "เริงคงไม่คิดว่าฉันก้าวก่ายชีวิตส่วนตัวของใครนะ ฉันสังเกตเห็นเพื่อนหญิงที่แสนดีและนุ่มนวลคนนั้นเขามองเริงด้วยแววตาที่มีความหมายลึกซึ้ง"

"เขาเป็นคนตาสวย..."

"โอ้ว์ เปล่าเลย ฉันไม่ได้กล่าวชมความงามของดวงตา แต่ฉันกำลังพูดถึงความหมายในดวงตาของเขา...ดวงตาที่จับอยู่ที่เริงเสมอ เวลาที่เริงมองไปทางอื่น"

เอาล่ะซี เจอแหม่มช่างสังเกตเข้าให้แล้ว

"เราเป็นเพื่อนกันมาตั้งอยู่เข้าเรียนปีที่หนึ่งในยูนิเวอร์ซิตี้" ผมบอกเรียบ ๆ

"เป็นคนรักของกันและกันด้วยหรือเปล่า ?"

"ถ้าพูดถึงแง่นั้น...ผมคือผู้ที่ผิดหวัง เพราะในขณะที่ผมแอบรักเขานั้นเขาให้ความสนใจแก่นักเรียนนายทหารคนหนึ่ง"

แพตริเซียหัวเราะ ส่ายหน้าอย่างนึกขำ

"เด็กสาว ๆ ในบ้านเมืองของฉันก็มีอยู่ไม่น้อยที่หลงใหลความสมาร์ทของนักเรียนนายทหาร...ในเมืองไทยก็เป็นอย่างนั้นด้วยหรือ"

"เพียงบางคนเท่านั้น"

"เริง...ฉันอยากจะถามอย่างยอมเสียมารยาทต่อไปอีกว่า แล้วเดี๋ยวนี้ล่ะเป็นอย่างไร ฉันหมายถึงความสัมพันธ์ทางใจระหว่างคุณกับเพื่อนหญิงที่แสนน่ารักนั่น"

"ผมยังมั่นคงในความรู้สึกที่มีต่อเขา...แต่เขาจะคิดอย่างไรต่อผมย่อมเป็นสิ่งที่เขารู้คนเดียว"

"ฉันคิดว่าฉันรู้นะ และคงไม่ผิด" แพตริเซียหันมามองหน้าผม "เยาวเรศไม่รังเกียจเริงแน่นอน...แววตาของเขาบอกให้ฉันมั่นใจ"

"กาลเวลาในอนาคตคงให้คำตอบที่แท้จริงแก่ผม" ผมรีบตัดบทเพราะรู้สึกว่าไม่สมควรจะพูดถึงบุคคลที่สาม โดยเฉพาะมันเป็นกรณีรัก ๆ ใคร่ ๆ แล้วเหเข้าหาแพตริเซียว่า "ในขณะนี้ผมไม่อยากนึกคิดถึงใครอีกเลย ยกเว้นคุณคนเดียวเท่านั้นแพต"

"ก็แล้วทำไมเริงไม่จูบฉันล่ะ ?"

เว้ากันซื่อ ๆ เลยนะแหม่มคนนี้ แล้วมีหรือที่ผมจะดื้อด้านขัดศรัทธา

พอดับตะเกียงยุงก็เริ่มบินว่อน ผมถือโอกาสชวนแหม่มเข้ามุ้งซะเลย

เสียเลือดให้แหม่มดีกว่าเสียให้ยุง ผมคิดซื่อ ๆ อย่างนี้แหละครับ

จริงอย่างที่ผมคาดเลยครับ...พอเข้าในมุ้งแล้วแหม่มแพตไม่เป็นอันนอนเลยล่ะ คุยจ้ออยู่นั่นแล้ว จนกระทั่งปากไม่ว่างนั่นแหละถึงได้เลิกพูด !?!

★★★★★

รุ่งเช้า เยาวเรศได้สร้างความประทับใจให้แหม่มแพตอีกครั้งหนึ่งโดยการให้เด็กที่บ้านเอาขันล้างหน้ากับยาสีฟันหลอดจิ๋วและแปรงใหม่เอี่ยมยังไม่ได้แกะกล่องอีก 2 อันมาให้ ซึ่งของเหล่านี้เราลืมเสียสนิท

ขณะที่ผมนั่งยอง ๆ แปรงฟันเหยง ๆ อยู่ริมแพนั่นเอง แหม่มแพตก็พูดขึ้นว่า

"ฉันมั่นใจเหลือเกินว่าชีวิตของเริงจะมีความสุขและมีระเบียบวินัยดีขึ้นอย่างมาก หากได้เยาวเรศเป็นภรรยา"

ผมกลืนน้ำลายเอื๊อกด้วยความเผลอตัว เลยกลืนฟองยาสีฟันเข้าไปด้วย คลื่นไส้แทบรากแตก ใครไม่เชื่อก็ลองดู

ทั้งสำลักทั้งไอจนน้ำตาเล็ด แหม่มแพตหัวเราะกิ๊ก ๆ คงนึกว่าผมทำตลกมั้ง...นี่ถ้าเป็นผู้ชายด้วยกันผมถีบลงคลองไปแล้ว !

"มันไม่ง่ายอย่างที่คุณคิดหรอกแพต..." ผมได้ที บ้วนปากเสร็จสรรพเลยเทศน์ให้ฟังซะหนึ่งกัณฑ์ "ก่อนอื่นคุณต้องเข้าใจในพื้นฐานวัฒนธรรมประเพณีของไทย คนไทยเราให้ความสำคัญกับการแต่งงานมาก ชายหนุ่มหญิงสาวที่รักใคร่ชอบพอกันอาจจะไม่ได้รับความเห็นชอบจากผู้ใหญ่ซึ่งมีอิทธิพลมากพอสมควรในระบบครอบครัววงศ์ตระกูลแบบไทย ทั้งนี้เพราะเราถือกันว่าการแต่งงานเป็นจุดเปลี่ยนวิถีชีวิต เป็นการก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวทั้งร่างกายจิตใจและความรับผิดชอบต่าง ๆ และเมื่อใครแต่งงานกันแล้วจะต้องมีความอดทนด้วย เพราะว่าผู้ใหญ่ไม่สนับสนุนการหย่าร้าง ผู้หญิงไทยจะพยายามอย่างยิ่งที่จะแต่งงานเพียงครั้งเดียวในชีวิต

(อ่านต่อหน้า 55)

ห้าว หาญศึก

แค้น! วิญญาณสาว

ก็ถึงคราวที่นายตำรวจหนุ่มจะต้องนั่งตะลึงไปอีกครั้ง ด้วยไม่เคยคิดเคยฝันมาก่อนเลยว่า จะมีเหตุการณ์อันพิลึกพิลั่นเหลือเชื่อมาเกิดขึ้นกับตัวเอง

ห้าโมงเย็นของวันนั้น นักศึกษาสาวแสนสวย รูปร่างอวบอั๋น ผิวขาวออกเหลืองผู้หนึ่ง เธอซึ่งมีบ้านพักอยู่ในเขตวัดนาวง (โรงหีบ) กลับมาจากมหาวิทยาลัย ได้มาขึ้นรถสองแถวเล็ก ที่วิ่งรับผู้โดยสารจากหน้าตลาดวัฒนานันท์ไปส่งปลายทางหน้าวัดนาวง แล้วนั่งรอเวลาให้รถออกจากท่าจอดอยู่อย่างเงียบ ๆ

ที่ปากซอยทางเข้าตลาดสดฝั่งตรงข้ามกับท่าจอดรถ บนโต๊ะตั้งวางขายของแม่ค้าแผงลอยที่เจ้าของไม่ได้เอาของไปวางขาย ชายหนุ่มห้าคนมีอาชีพขับรถสองแถวสองคน อีกสามขี่มอเตอร์ไซค์รับจ้างไปนั่งชุมนุมกันอยู่ที่นั่น

ทันทีที่พวกมันทั้งห้าคนมองเห็นนักศึกษาสาวก้าวขึ้นไปนั่งอยู่บนรถสองแถวก็หันมองหน้ากันและกัน

"พวกมึงทุกคนพร้อมแล้วใช่ไหม ?" หนึ่งในห้าคนออกปากถามพวกมันเสียงขรึม และเมื่อพวกของมันพยักหน้ารับ มันไอ้คนนั้นก็กล่าวชวนออกมาทันทีว่า

"เมื่อพร้อมก็ไปกันได้เลย ไอ้น้อมขับรถ กู ไอ้สิงห์ ไอ้ทด ไอ้ชดอยู่หลัง !"

มันสั่งแล้วลงจากโต๊ะแผงลอยเดินข้ามถนนไปขึ้นรถสองแถวเป็นคนแรก เพื่อนอีกสี่คนของมันตามไปติด ๆ ไปทางท้ายรถสามคน อีกคนคือไอ้น้อมไปเปิดประตูรถขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ

เวลาห้าโมงเย็นของทุก ๆ วัน จะมีพวกคนงานในท่าอากาศยานและนักเรียนจากโรงเรียนต่าง ๆ รวมไปถึงนักศึกษาจากหลายสถาบัน พากันไปขึ้นรถสองแถวกลับบ้านกันเป็นทิวแถว แต่ในวันนั้น...กลับไม่มีคนเอาเสียเลย นักศึกษาสาวจึงต้องนั่งรถกลับบ้านของเธอไปกับพวกมัน ห้าอันธพาลในย่านตลาดดอนเมือง แต่เพียงลำพังผู้เดียว

จากหน้าตลาดสด ผ่านโรงเรียนสีกัน หมู่บ้านจัดสรรหลายแห่ง ถึงหน้ากรมทหาร และก็ผ่านไปโดยราบรื่น สี่วายร้ายที่นั่งอยู่บนม้ายาวคนละฝั่งข้างรถกับนักศึกษาสาว นั่งเงียบเรียบเฉย

แต่พอถึงทางสามแยก เส้นทางหนึ่งแยกไปวัดนาวง (โรงหีบ) อีกเส้นทางหนึ่งไปคลองประปา แล้วเลยข้ามสะพานเข้าเขตหมู่บ้านจัดสรรที่ดินจัดสรรของจังหวัดนนทบุรี ไอ้ทรงเดช วายร้ายจากเมืองโคราชก็แสดงความอาจหาญออกมา ด้วยการชักมีดพกปลายแหลมออกจากที่ซ่อนข้างเอวปราดเข้าจี้นักศึกษาสาวทันที

"ถ้าไม่อยากตายอยู่นิ่ง ๆ และปิดปากให้เงียบสนิท ไม่อย่างนั้นผมจะแทงคุณให้ตายอยู่บนรถนี้แหละ" วายร้ายผิวดำ หน้าเปรอะไปด้วยสิว ฝ้า ออกคำสั่งเสียงกร้าว

นักศึกษาสาวตัวสั่นงันงกไปด้วยความตกใจ

"อย่า ๆ ทำอะไรหนูเลย กลัวแล้ว !" หล่อนร้องวิงวอนเสียงสั่น

"พวกเราจะไม่ทำอะไรคุณ ถ้าหากคุณไม่ขัดใจพวกเรา" ไอ้ทรงเดชกล่าวหน้าถมึงทึง

ขณะนั้น รถสองแถวได้วิ่งข้ามสะพานข้ามคลองประปาไปแล้ว แล้วก็เลี้ยวเข้าสู่ถนนซอยของที่ดินจัดสรรอันรกร้างและเปลี่ยวปราศจากผู้คน

พฤติการณ์อันอุกอาจอันนั้น มันเกิดขึ้นในตอนเย็นของวันศุกร์

สามโมงเช้าของวันเสาร์ต่อมา ในดงหญ้าริมถนนเปลี่ยว ในเขตที่ดินจัดสรรร้าง

คนเลี้ยงไก่ชนคนหนึ่งออกจากบ้านเที่ยวตระเวณหาปลวกอ่อนเอาไปเลี้ยงลูกไก่ เขาขี่รถจักรยานสองล้อไปพลางมองหาปลวกที่ก่อรังขึ้นมาใหม่ตามตีนถนนซอยไปพลาง

คนหาปลวกไปถึงที่นั่น มองเห็นเสื้อชั้นในของผู้หญิงตกอยู่ แล้วป่าหญ้าที่ตีนถนน ถูกคนเหยียบหักลู่ไปเป็นทางก็จอดรถลงไปดูด้วยความสงสัย

ห่างจากตัวถนนซอยลึกเข้าไปในดงหญ้าประมาณห้าวา ภาพอันตื่นตาชวนให้ขวัญผวานอนแผ่หราอยู่ที่นั่น

นักศึกษาสาวแสนสวยนอนตายอยู่ด้วยร่างอันเปลือยเปล่า สภาพของศพก่อนตายถูกข่มขืนยับเยิน ที่กลางหว่างขาเลือดแห้งเกรอะกรัง ที่ลำคอเขียวคล้ำเพราะถูกเค้นบีบเอาจนขาดใจตาย ลิ้นจุกปาก ตาทั้งสองข้างเบิกโพลงถลนแทบจะหลุดออกมานอกเบ้า

คนเลี้ยงไก่โกยอ้าวขึ้นถนน คว้ารถจักรยานขึ้นขี่ ปั่นรวดเดียวถึงป้อมตำรวจกึก แล้วเขาก็แจ้งความด้วยความตกใจกลัวปากคอสั่น

สี่โมงเช้า สถานที่เกิดเหตุสยองขวัญ ข่มขืนแล้วฆ่า หนาแน่นไปด้วย

ฝูงชนที่พากันไปมุงดูศพ เจ้าหน้าที่ตำรวจไปสอบสวน นักข่าวไปทำข่าวถ่ายรูปกันวูบวาบ

วันรุ่งขึ้น หนังสือพิมพ์ฉบับเช้าเกือบทุกฉบับพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งด้วยข้อความว่า

ฆาตกรรมเปลือยนักศึกษาสาว

มันเป็นข่าวเศร้า สะเทือนขวัญของบรรดาพ่อแม่ของผู้ตาย ที่ผู้อ่านพลอยเศร้าสลดใจตามไปด้วย

ทางการตำรวจ ซึ่งมีหน้าที่ระงับทุกข์บำรุงสุขให้แก่ราษฎร มีคำสั่งด่วนให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าของท้องที่ออกติดตามจับฆาตกรโหดเอามาลงโทษให้ได้โดยเร็วที่สุด

สามวันสามคืนในการออกสืบสวนหาเงื่อนงำของคนร้าย ของร.ต.ท.คมสันต์ สันติสุข นายตำรวจหนุ่มรูปหล่อ หนึ่งในนายตำรวจผู้ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ติดตามจับกุมฆาตกรรายนี้เอามาลงโทษให้ได้ แล้วก็ได้เงื่อนงำข้อมูลเกี่ยวกับตัวฆาตกรมาเพียงเลา ๆ เท่านั้นเอง

"สามวันสามคืนแล้วนะหมวด ที่หมวดกับผมออกสืบหาเงื่อนงำของคนร้ายบ้ากามรายนี้ แล้วยังไม่มีอะไรคืบหน้าไปเท่าที่ควร ตอนนี้ประสาทของผมชักเสื่อม สมองชักจะเลอะเลือน ทางที่ดีแล้วเรากลับไปบ้านนอนพักกันสักคืนดีไหมครับหมวด ?" สิบตำรวจโท แจ่ม เพิ่มความดี ลูกน้องคู่ใจของนายตำรวจหนุ่มขอความเห็นจากนายตำรวจหนุ่มด้วยท่าทางอันอ่อนระโหยโรยแรง

นายตำรวจมือปราบนั่งคิดอยู่นิดหนึ่งก็พยักหน้ารับ

"ก็ดีเหมือนกันแจ่ม กลับก็กลับ พรุ่งนี้มาว่ากันใหม่"

"ครับหมวด หมวดจะกลับเดี๋ยวนี้เลยหรือเปล่าล่ะครับ ?"

"ทำไมหรือ ?"

"ไม่มีอะไรหรอกครับ ถ้าหมวดกลับเดี๋ยวนี้ ผมจะได้อาศัยรถกลับไปด้วย"

"เออก็ได้ ไป เราไปกัน"

"ครับ"

ขับรถเก๋งส่วนตัวออกจากโรงพัก แวะส่งลูกน้องคู่ใจที่มีบ้านอยู่ข้างเส้นทางที่จะต้องผ่าน แล้วขับรถกลับไปถึงบ้านในเวลาอาหารมื้อค่ำพอดี

ขับรถไปจอดในที่เก็บรถ ขึ้นบ้านอาบน้ำ กินข้าวมื้อเย็นกับคุณพ่อคุณแม่ เสร็จแล้วเข้าห้องนอนทันที

จากหนึ่งทุ่ม ที่นายตำรวจหนุ่มล้มตัวลงนอนบนที่นอนอันหนานุ่ม แล้วพยายามจะปิดเปลือกตาให้หลับลง แต่มันไม่เป็นผล

ทุกครั้งที่หลับตาลง ภาพของศพสาวนักศึกษาแสนสวยที่ถูกฆาตกรโหดข่มขืนแล้วฆ่า จะผุดโผล่ขึ้นมาในจิตสำนึกทันที เริ่มแรกจากเรือนร่างอันอวบอิ่ม ที่นอนเปลือยขาวโพลนอยู่กลางป่าหญ้า สองเต้าเต่งที่ถูกบีบเค้นจนเขียวคล้ำเป็นจ้ำ ๆ แต่มันก็ยังตั้งเด่นอยู่ให้เห็นทั้งสองเต้า จากที่ตรงนั้นแล้ว ต่ำลงไป...ที่เขาพอได้เห็นแล้วต้องเอาหนังสือพิมพ์ไปปิดเอาไว้ มันเด่นชัดขึ้นมาทุกขณะ พยายามสลัดมันให้ออกไปจากจิตใจเท่าไหร่ มันก็ยังเกาะติดแน่น ต้องผุดลุกขึ้นนั่งขยี้ตาครั้งแล้วครั้งเล่า

ขณะนี้สี่ทุ่มแล้ว คุณพ่อคุณแม่ ซึ่งนอนอยู่ในห้องใหญ่พากันเข้าห้องนอนไปแล้ว ที่ห้องกลางที่ตั้งโทรทัศน์จอใหญ่ยี่สิบสี่นิ้ว สีสวยสด ไอ้น้อยเด็กรับใช้ประจำบ้านนั่งดูหนังจีนกำลังภายในของโปรดของมันอยู่แต่เพียงผู้เดียว

นายตำรวจหนุ่มเปิดประตูห้องเดินผ่านมันลงไปยังห้องรับแขก แล้วก็เลยออกไปยังสนามหญ้าทางด้านหน้าบ้าน

สี่ทุ่มของคืนเดือนเพ็ญ ขึ้นสิบห้าค่ำ จันทร์กระจ่างฟ้าส่องแสงสุกสกาว

บ้านของนายตำรวจหนุ่มปลูกอยู่ริมถนนซอยค่อนข้างจะลึก และห่างไกลจากบ้านคนอื่นมาก เพราะที่ดินของคุณพ่อคุณแม่ของเขามีอยู่ในย่านนั้นตั้งสิบกว่าไร่ แบ่งเป็นที่ปลูกบ้าน มีรั้วรอบขอบชิดสี่ไร่ ที่เหลือเป็นสวนผลไม้ พอค่ำมืดเข้าใต้เข้าไฟมันจึงเงียบสงบและออกจะวังเวงเอาเสียด้วยซ้ำไป

วูบหนึ่งของสายลมกลางคืนพัดโชยมาเย็นระรื่น นายตำรวจหนุ่มสูดมันเข้าปอดแรง ๆ ก่อนที่จะหย่อนตัวลงนั่งบนม้าหินกลางสนามหญ้า เพื่อมองความงามของแสงจันทร์ และฟังเสียงหริ่งเรไรกรีดเสียงร้องขับกล่อมราตรีกาล ไปจนกว่าจะง่วงนอนจึงจะกลับขึ้นบ้าน

ครู่หนึ่งท่ามกลางความเงียบสงบ แสงจันทร์ส่องนวลอร่าม ลมกลางคืนพัดช่อดอกเฟื่องฟ้า ไหวโยกเป็นบางครั้ง บุหรี่ถูกจุดสูบหมดไปหนึ่งมวนก้นของมันถูกดีดกระเด็นไปตกบนยอดหญ้าเกล็ดไฟแตกกระจายวาว

"แปลกจังเหนื่อยก็เหนื่อย เพลียก็เพลียทำไมเราถึงยังไม่ง่วงนอน ?"

ถามตัวเองด้วยความสงสัย พลันใจก็หวลคิดไปถึงศพเปลือยนั้นขึ้นมาอีก

พลันนั้น...

แคว๊ก !

นกแสกผีสัตว์ปีกหากินหนูตอนกลางคืนตัวหนึ่ง ซึ่งคนโบราณเชื่อกันว่ามันเป็นพาหนะของพวกภูตผีบินผ่านมากลางอากาศ กรีดเสียงแหลมเล็กบาดใจร้องก้องลงมา และเมื่อนายตำรวจหนุ่มเงยหน้าขึ้นมอง ก็ได้เห็นมันบินผ่านไปเป็นเงาดำเล็ก ๆ แล้วก็หายไปจากสายตา

"นกแสกนี้ร้องเสียงแหลมเย็นดี" รำพึงในใจแล้วก็หนาวใจเยือกขึ้นมา

"โห้ง โห้ง โบร๋ว์ !"

เสียงหมาที่คนเฝ้าสวนเลี้ยงเอาไว้ ส่งเสียงหอนดังมาให้ได้ยินเสียงเย็นเยือก

กราว !

เสียงลมพัดยอดไม้ต้นข้างริมรั้วบ้าน พาดขอบรั้วบ้านราวกับว่ามันจะหักโค่นล้มลงก็ไม่ปาน

"หือ...เออคืนนี้พิลึกดีนี่ !" ร้องและบ่นปนเสียงหัวเราะ เพราะนึกขันตัวเอง ที่เริ่มจะมีอาการปอดลอยขึ้นมา

"ฮึ...ฮือ..." เสียงร้องไห้กระซิกของผู้หญิงดังขึ้นมาโดยฉับพลัน

และเมื่อนายตำรวจหันขวับไปมองทางเสียง ก็ต้องตกใจจนถึงกับร้องออกมาว่า

"อ้าว !"

ด้วยว่าที่พื้นสนามหญ้า ห่างจากที่เขานั่งอยู่บนม้าหินอ่อนไปประมาณสองวา สตรีนางหนึ่งนุ่งกระโปรงดำ ใส่เสื้อขาวมานั่งยกมือปิดหน้าร้องไห้อยู่ที่นั่น

"นี่เรามีอะไร ทำไมมานั่งร้องไห้อยู่ที่นี่ ?" ถามเสียงขุ่นเพราะฉุนคิดเอาว่าเป็นคนใช้ในบ้าน ที่ไปพลาดท่าพลาดทางไอ้หนุ่มที่ไหนมา พอได้เห็นตัวเองซึ่งเป็นตำรวจกลับมาบ้าน เลยมาโอดครวญขอความเห็นใจ

เงียบ !

ไม่มีเสียงตอบ มีแต่เสียงร้องไห้กระซิกต่อไป แล้วเธอคนนั้นก็ยังคงยกมือปิดหน้าอยู่เหมือนเดิม

"นี่เธอ ฉันถามว่ามีอะไร แล้วทำไมถึงได้มาร้องไห้เอากับฉัน ?" ถามเสียงเข้มชักดังขึ้น

"หนู ๆ มาขอความช่วยเหลือจากหมวดค่ะ" เธอคนนั้นที่มาปรากฏตัวให้เขาเห็นอย่างน่าสงสัย เพราะอยู่ ๆ ก็มานั่งอยู่ที่นั่น โดยที่นายตำรวจหนุ่มไม่ได้เห็นการเดินมาของเธอเลย คงกลัวว่าเสียงของเขาจะดังขึ้นไปถึงหูคุณพ่อคุณแม่ของเขา ตอบคำถามของเขาออกมาด้วยเสียงสะอื้นไห้

"ขอความช่วยเหลือจากฉัน ?"

"ค่ะ"

"เรื่องอะไร ฉันไม่ใช่เจ้าของบ้าน คุณพ่อ คุณแม่ของฉันเป็นเจ้าของบ้าน มีอำนาจอยู่ในบ้านนี้ ทำไมเธอไม่ไปขอความช่วยเหลือจากท่านล่ะ ?"

"ท่านช่วยหนูไม่ได้ หมวดเท่านั้นค่ะที่จะช่วยหนูได้"

"เธอแน่ใจ ?"

"ค่ะ"

"ไหนเอามือออกจากหน้าซิ"

"หนู....เอ้อ..."

"เอาออกเดี๋ยวนี้ !" ออกคำสั่งอย่างเฉียบขาด แล้วก็นั่งตะลึงตาค้างไปในทันทีที่เธอคนนั้นปล่อยมือทั้งสองข้างลงข้าง ๆ ตัวของเธอ

(อ่านต่อหน้า 57)

29

ยังไม่ทันที่บทรักของทิวกับแมวจะเริ่มต้น ฝนที่ไม่เคยตั้งเค้ามาก่อนก็เริ่มตกเปาะแปะกระทบหลังคาบ้านดังขึ้น ลมภายนอกพัดกรรโชกฟ้าร้องคำรามดังก้องทั่วหุบเขา เสียงหวีดหวิวลมพัดผ่านใบไม้ บานหน้าต่างที่ถูกเปิดทิ้งไว้ถูกลมตีปิดดังตึงตัง

"เอ...จู่ ๆ ฝนตกลงมาได้ยังไง" ทิวปรารภก่อนจะลุกขึ้นมาปิดหน้าต่าง เขาได้ยินเสียงห้องของเสี่ยลิ้มกับอุทุมพรก็ลุกขึ้นมาปิดหน้าต่าง แต่ไฟในห้องของอุทุมพรยังไม่ยอมดับ แสงลำเล็ก ๆ ลอดส่องเข้ามาทางรอยแตกของข้างฝาในห้องของทิว ทิวเดินมาชิดรอยแตกแล้วแนบสายตาดูตรงรอยแตกก็เห็นร่างทั้งสองเปลือยเปล่ากำลังกอดรัดฟัดเหวี่ยงกันอยู่ มันเป็นรอยแตกที่ติดกับเตียงนอนของห้องนั้นพอดี

"ดูอะไร" เสียงเบา ๆ ที่ริมหูทำเอาทิวเกือบสะดุ้ง เป็นเสียงของแมวนั่นเอง เธอย่องลุกมาดูตรงรอยแตกที่เขายืนอยู่อย่างใคร่รู้

"ดูหนังสด" ทิวหันมาจุ๊ปากปรามเสียงให้เบา ๆ หล่อนแทรกตัวขอดูบ้าง แมวลอดตัวมาอยู่ด้านหน้าร่างเปลือยของทิวพรางแนบสายตาดูกับรอยแตกนั้นอย่างตื่นเต้น

ต่างฝ่ายต่างเงียบเพราะภาพเบื้องหน้าที่เห็นอยู่นี้...

ถึงแม้หน้าตาของอุทุมพรจะสวยน้อยกว่าแมวนิดหน่อย แต่สัดส่วนของเธอไม่เป็นรองของแมวเลย ทรวงอกดูเหมือนว่าจะใหญ่กว่าของแมวนิดหน่อย ไฟที่เปิดทิ้งไว้ทำให้เห็นภาพของเขากับหล่อนอย่างชัดเจน

ความแข็งแกร่งของทิวที่ถูไถอยู่กับเบื้องหลังของแมวบอกถึงอารมณ์ที่กำลังพวยพุ่งอย่างสุดขีด แมวเหมือนจะรู้ใจหล่อนแยกปลายเท้าออกห่างและงอนก้นขึ้นอีก แต่สายตายังไม่ยอมถอนออกจากรอยแตกของข้างฝานั้น

เสี่ยลิ้มกุมารจีนซึ่งไม่ยอมแพ้ใครในเรื่องนี้ เปลี่ยนเป็นพลิกร่างทอดกายลงไปบนเตียงนอนหงายแอ่นกายให้กับปลายลิ้นของอุทุมพร ก้นหล่อนงอนโค้งเมื่อยามที่หล่อนก้มหน้าลงไป ทิวซึ่งแนบสายตาอยู่กับรอยแตกสามารถเห็นของเธอที่หันมาทางด้านหลังเกือบชิดรอยแตกได้อย่างถนัดถนี่ ภาพนี้สร้างความปั่นป่วนเร้าใจให้กับทิวและแมวเป็นอย่างมาก มันตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก

เม็ดฝนที่กระหน่ำลงมาอย่างหนักหนาเม็ดขึ้น สายลมกราดเกรี้ยวกรรโชก ฟ้าแลบฟ้าคะนองอยู่ภายนอก แต่ตอนนี้ไม่มีใครได้ยินเสียงของมันอีกแล้ว เพราะหูของเขาและหล่อนทั้งหมดอื้ออึงจนไม่ได้ยินเสียงสรรพสิ่งใด ๆ นอกเสียจากลมหายใจที่ริมหู

ไมเคิลสามีของกรองแก้วอยู่เมืองไทยประมาณสองอาทิตย์จึงกลับต่างประเทศ ปล่อยให้กรองแก้วอยู่ตามลำพังเหมือนเดิม ชีวิตของหล่อนดูเหมือนจะเดินมาบนเส้นทางกามารมณ์มาโดยตลอด นับแต่ชีวิตในวัยสาวจนถึงวันนี้...

วัยเด็กของหล่อน เริ่มรู้จักกับเรื่องเพศเป็นครั้งแรกตั้งแต่อายุไม่เต็มสิบห้าปีดี ด้วยเรือนร่างอวบอัดเกินวัย ประวัติชีวิตของเธอนั้นหากใครไม่รู้มาก่อน อาจคิดว่าเธอไม่เคยผ่านความลำบากมาเลย แต่โดยความเป็นจริงแล้วชีวิตของกรองแก้วนับตั้งแต่วัยเด็ก...

ยามที่หล่อนอยู่คนเดียวอย่างนี้...หล่อนชอบเอาอัลบั้มสมัยเป็นเด็ก ๆ สาว ๆ รูปขาวดำที่เธอเก็บถนอมไว้เป็นอย่างดี ชีวิตของเธอก่อนจะมาถึงวันนี้จะมีสักกี่คนจะรู้ แม้แต่คนสนิทอย่างแอ๋วเธอก็รับรู้เพียงนามสกุลของกรองแก้วนั้นเป็นนามสกุลของตระกูลใหญ่ที่รู้จักกันดีในประเทศไทย

นาน ๆ สักครั้งที่กรองแก้วจะมีโอกาสได้หวนคืนอยู่กับบรรยากาศเก่า ๆ คนเดียวอย่างนี้...

หล่อนพลิกดูรูปสมัยที่ตัวเองยังเป็นเด็กอยู่ที่เก็บไว้อย่างดี แล้วก็อดนึกถึงผู้ชายในรูปที่เธอเรียกว่า "ป๋า" มาตั้งแต่เด็ก กรองแก้วรู้เพียงแต่ว่าเป็นบุตรบุญธรรมของเขาเท่านั้น ส่วนพ่อแม่ที่แท้จริงก็ไม่มีโอกาสรู้ว่าเป็นใครที่ไหน ชีวิตสมัยที่เธอเป็นเด็กได้ให้ความสะดวกสบายมาตั้งแต่เล็กจนเติบใหญ่ จนกระทั่งวัยสาวเข้ามาถึง... วันนั้นหล่อนยังจำได้ดี คนที่เรียกว่าป๋าเรียกให้เธอไปบีบนวดแทนคนใช้ในตึกใหญ่ วัยหกสิบกว่าของป๋ากับอนุภรรยาหลายคนไม่เคยทำให้ป๋าหมดเรื่องความต้องการอารมณ์ทางเพศได้ เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นทีไรก็อดทำให้หัวใจของกรองแก้ววาบหวิวไม่ได้ แม้ว่าเวลาจะผ่านมานานแสนนาน มันช่างเป็นความประทับตราตรึงอย่างมิอาจลืมได้ระหว่างชายสูงอายุกับเด็กสาวอายุสิบสี่กว่า ๆ ภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ในตอนนั้นเคลื่อนไหวเข้ามาในความทรงจำของกรองแก้วอย่างเด่นชัด

มันเป็นวัยที่หล่อนกำลังเริ่มเป็นสาวแล้ว...

"นี่หนูกรองแก้วของป๋า...ปีนี้อายุเท่าไหร่แล้วจ๊ะ" ป๋าเอ่ยขึ้นอย่างอารมณ์ดีขณะที่กรองแก้วกำลังบีบนวดให้ท่านอยู่

"สิบสี่ย่างสิบห้าแล้วเจ้าค่ะ" กรองแก้วตอบอย่างภูมิใจในวัยของตน

"ต่อไปนี้ป๋าก็อาบน้ำให้หนูไม่ได้เหมือนเมื่อก่อนแล้วนะซี" ในคำพูดของบิดาบุญธรรมทำให้กรองแก้วรู้สึกสงสัย

"ทำไมหรือเจ้าคะ ป๋าไม่อยากอาบน้ำให้หนูอีกแล้วหรือเจ้าคะ" ด้วยความไร้เดียงสาในตอนนั้น เพราะตามปกติตั้งแต่เล็กจนโตถึงแม้จะมีคน

ใช้ แต่ป้าก็ชอบอาบน้ำให้กรองแก้วอยู่เป็นประจำ จนเพิ่งมาเมื่อปีที่แล้วป้าจึงไม่ค่อยได้อาบน้ำให้ เวลาอาบน้ำป้าจะถูเนื้อถูตัวอย่างพิถีพิถันทำความสะอาดไปทั่วทุกซอกทุกมุมของโนมเนื้อซึ่งเด็กสาวกรองแก้วเองก็ดูเหมือนจะพึงพอใจที่ป้าให้ความสนใจและเอาใจใส่ถึงความสะอาดตามซอกเนื้อของเธอ

ในตอนนั้นคุณป้าไม่ตอบโดยตรงแต่ชำเลืองมาที่ร่างของกรองแก้วเด็กสาวก่อนที่จะพูดเบา ๆ ว่า

"เดี๋ยวนี้หนูโตมากแล้ว"

"โตแล้วก็ยังเป็นลูกของป้าอยู่ดีแหละเจ้าค่ะ" กรองแก้วเป็นเด็กช่างพูดช่างฉอเลาะ

"หนูกรองรักป้าหรือเปล่าล่ะ" น้ำเสียงของบิดาบุญธรรมบ่งบอกถึงความเป็นคนใจดี

"รักซิค้า...หนูกรองก็มีแต่ป้าอยู่คนเดียว" เธอพูดเสียงออดอ้อน

"ถ้าอย่างนี้เดี๋ยวป้าจะวานให้ทำอะไรให้ป้าหน่อย"

"บอกมาเลยหนูยินดีทำทุกอย่างแหละเจ้าค่ะ" เธอรับคำอย่างมั่นใจทั้งที่ยังไม่รู้ว่าป้าของเธอจะวานให้เธอทำอะไร

"ไปปิดประตูห้องเสียก่อนไป๊ แล้วไปเปิดน้ำในอ่างให้เต็มใส่น้ำหอมลงไปด้วยนะ วันนี้ป้าจะให้หนูกรองช่วยอาบน้ำให้ป้าบ้าง "

กรองแก้วไปจัดการอย่างที่ท่านบอกด้วยความเต็มใจ

เธอคุกเข่าอยู่ข้างอ่างอาบน้ำใบราณสีไข่ไก่ เทน้ำหอมใส่ลงไปแล้วตีฟองสบู่ ท่านเจ้าคุณที่เธอเรียกว่าป้าลุกขึ้นเดินมาในชุดกางเกงแพรเป็นมันเลื่อม เธอจัดการเปลื้องผ้าให้ป้าราวกับเธอเป็นผู้ใหญ่กว่า ตามปกติเธอเคยแต่ป้าเป็นคนอาบน้ำให้เท่านั้น ตอนนั้นเธอยังไม่ประสีประสาอะไรกับเรื่องนี้ แต่ก็รู้สึกเขินอายอยู่เหมือนกันเมื่อร่างของป้าเปลือยเปล่าอยู่เบื้องหน้า ป้าค่อย ๆ ก้าวลงไปในอ่างอย่างช้า ๆ

"ลงมาอาบเสียด้วยกันดีกว่าหนูกรอง" ท่านพูดอย่างใจดี

แล้วท่านก็ค่อย ๆ เอื้อมมือมาปลดเสื้อผ้าของกรองแก้วซึ่งยืนปล่อยให้

> *ฟ้าแลบฟ้าคะนองอยู่ภายนอก แต่ตอนนี้ไม่มีใคร ได้ยินเสียงของมันอีกแล้ว เพราะหูของเขาและหล่อนทั้งหมดอื้ออึงจนไม่ได้ยินเสียงสรรพสิ่งใด ๆ*

ท่านปลดข้างอ่างแต่โดยดี ดูท่าทางท่านสุภาพแต่ก็มือสั่นเล็กน้อย ตอนนั้นกรองแก้วคิดว่าคงเป็นเพราะความแก่ชราของท่านนั่นเองที่ทำให้มือท่านสั่นเล็กน้อย กว่าจะปลดกระดุมหมดทุกเม็ดก็กินเวลาไปนานโข ตอนนั้นหน้าอกของกรองแก้วเพิ่งเริ่มผลิเหมือนดอกบัวตูมเต่งตึง แต่ดูเหมือนท่านไม่ได้สนใจที่จะมองอย่างจริงจัง แล้วกรองแก้วก็ลงไปร่วมอ่างกับท่านอย่างเต็มใจ

ทั้งที่ท่านเป็นคนขอร้องให้กรองแก้วเป็นคนอาบน้ำให้ท่านแต่กลับเป็นท่านทำท่าจะอาบให้กรองแก้วเสียเอง

"ไหนป้าบอกว่าจะให้หนูอาบน้ำให้ไงเจ้าคะ" เธอทวงถามด้วยความไร้เดียงสา

"ก็ช่วยกันอาบให้กันก็แล้วกัน" ท่านยังคงอารมณ์นิ่งสงบเหมือนเดิม

แล้วท่านก็เริ่มถูเนื้อตัวให้กรองแก้วโดยไม่ยอมปล่อยคำพูดประโยคใดหลุดออกมาจากปากแต่คำเดียว หรือท่านกำลังครุ่นคิดอะไรอยู่ กรองแก้วได้แต่คิดอยู่ในใจ ท่านถูเนื้อตัวอย่างแผ่วเบา ไม่ว่าจะเป็นซอกรักแร้หรือแผ่นหลัง ซอกขาซอกคอ ตรงปลายดอกบัวท่านถูอยู่นานกว่าที่อื่น กรองแก้วรู้สึกเพลิดเพลินจนลืมถูเนื้อตัวให้ท่านบ้าง

ต่างฝ่ายต่างก็ตกอยู่ในความเงียบงัน มันเป็นความสุขที่สัมผัสกันทางร่างกายอย่างที่กรองแก้วไม่เคยได้รับมาก่อน มันต่างกับการกอดจูบของผู้ใหญ่หรือของท่านในยามที่ท่านแสดงความรักต่อเธอ กรองแก้วสังเกตว่าท่านหายใจแรงขึ้นเรื่อยพร้อมกับรั้งร่างของเธอเข้าไปชิดใกล้เข้าไปอีกเธอลื่นไหลไปตามอย่างไม่ขัดขืน

"วันหนึ่งหนูกรองโตไปก็จะต้องพบกับสิ่งเหล่านี้ ป้าจะเป็นคนสอนให้ก็แล้วกัน" เสียงของท่านแหบเครือแต่ไม่ยอมสบตาของเธอ

นั่นคือ "ครั้งแรก" ของหล่อนที่ผ่านมาหลายปีแล้ว...

และนับแต่วันนั้นกรองแก้วก็เปลี่ยนฐานะมาเป็นนางบำเรอลับ ๆ ของท่านจนกระทั่งท่านสูญเสียชีวิตไปเหลือแต่ทรัพย์สมบัติและนามสกุลทิ้งไว้ให้เป็นที่ระลึกและความหลังที่ไม่มีวันหาได้พบเช่นนั้นอีก

นี่กระมังความลับของกรองแก้วที่ไม่เคยมีใครได้รับรู้ เพราะเธอไม่เคยแพร่งพรายให้ใครฟัง เธอพอใจที่จะเก็บไว้คิดถึงเพียงลำพัง เพราะประสบการณ์ครั้งนั้นไม่ใช่เป็นการข่มขืนหรือทำให้เธอเจ็บร้าวแต่ประการใด เพียงแต่ป้ามีส่วนที่ทำให้เธอได้รู้จักเรื่องนี้ก่อนวัยไปหน่อยเท่านั้น นับแต่นั้นมา...หลังจากที่ป้าได้จากไปแล้วเธอก็ยังไม่เคยพบบทรักใครที่นุ่มนวลเช่นนั้นอีกเลย ไม่ว่าเธอจะพานพบผู้ชายมาสักกี่คนเธอก็ยังคงประทับตรึงกับครั้งแรกอย่างไม่เสื่อมคลาย...

ทุกครั้งที่เธอนึกถึงป้ามันก็ย่อมมีความรู้สึกหลายอย่างระคนกัน ไม่ว่าจะเป็นบุญคุณที่เลี้ยงดูมาจนกระทั่งโตและเรื่องความรักใคร่ที่สอนให้รู้จักเป็นคนแรก...

กรองแก้วพลิกอัลบั้มหน้าสุดท้ายที่มีรูปสมัยเธอเป็นเด็ก ๆ กับป้าแล้วเก็บไว้ที่เดิมอย่างทะนุถนอม ความหลังบางอย่างเพียงแค่นึกถึงก็พอเพียงแล้ว แม้จะไม่มีวันกลับไปสัมผัสได้อีกก็ตาม

นาน ๆ ที่เธอจะได้มีโอกาสอยู่บ้านคนเดียวเพียงลำพังอย่างนี้ บาง ทีเธอก็พบว่าการที่ได้พบปะผู้คนจนมากเกินไปจนแทบจะไม่มีเวลาอยู่กับตัวเองนั้นก็เป็นเรื่องวุ่นวายอย่างหนึ่ง แต่เธอก็ว่างได้ไม่นานนักเสียงกริ่งโทรศัพท์ก็ดังขึ้นติด ๆ กัน

(อ่านต่อหน้า 58)

สาวน้อย ริเอะ

ดาราวัยรุ่นที่พุ่งแรงจากโฆษณาแฮมเบอร์เกอร์และน้ำมะเขือเทศ "ฮานาวะ ริเอะ" ตั้งแต่เด็กจนถึงประถม 4 เธอไม่เคยอาบน้ำคนเดียวเลย มักจะอาบกับคุณพ่อเสมอ เคยให้ช็อกโกแลตวาเลนไทน์กับเด็กหนุ่มสมัยอยู่ ป.5 เพียงครั้งเดียว และจะจับมือกับผู้ชายก็เฉพาะตอนเรียนกิจกรรมเข้าจังหวะ และที่สำคัญไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับความรักเลย (จริงป่าว ?)

68

"หายหัวไปไหนมาวะไอ้ป๋อ"

ไอ้ต้องถามทันที

"ทำไมถึงกลับมาข้านักล่ะไอ้เวร"

"เอ็งถามยังไงของเอ็งวะไอ้ต้อง คำถามแรกเรียกไอ้ป๋อ คำถามหลังเรียกไอ้เวร เอ็งจะบ้าหรือวะไอ้กร๊วก"

"สองสาวนั่นเข้าไปนอนแล้วว่ะ"

มันลดน้ำเสียงให้เบาลงพอได้ยินกันสองคน

"อ้าว ! ทำไมล่ะวะ"

"ข้าก็ไม่รู้โว้ย"

มันมีสีหน้าผิดหวังอยู่บ้างเหมือนกัน

"ถ้าเอ็งอยากรู้นักล่ะก็เข้าไปถามเขาเอาเองสิวะ"

ผมเดินไปหยิบขวดเบียร์มารินใส่แก้วแล้วก็ยกขึ้นดื่มช้า ๆ ความคิดก็ใช้ขึ้นแล้วในสมองอย่างทันที ถ้าสองสาวนั่นเข้าไปนอนแล้ว ยังงั้นผมก็ย่อมจะมีอิสระแล้วน่ะสิ แม่สาวลิซ่าก็รอที่จะแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับผมอยู่แล้วด้วย

"งั้นก็ปล่อยให้เขานอนไปก็แล้วกัน เอ็งกับข้ามาต่อเบียร์กันต่อดีกว่าว่ะ"

"ไอ้ป๋อ..."

มันจ้องหน้าผมอย่างสงสัย

"เอ็งมีลับลมคมในอะไรหรือเปล่าวะ"

"เฮ่ย...ไม่มีอะไรหรอกว่ะ"

"ทำไมเอ็งถึงไปคุยกับลุงเบิ้มนานนักล่ะวะ"

"ก็มีเรื่องต้องสั่งกันนิดหน่อย"

"แล้วทำไมลุงเบิ้มเขาไม่กลับมากับเอ็งล่ะ"

"แกมีธุระของแกน่ะสิ"

"ธุระอะไรวะ"

เมื่อโดนเพื่อนรักซักถามมาก ๆ เข้าผมก็เลยตัดสินใจเล่าความจริงให้มันฟังทั้งหมด พอผมเล่าจบไอ้ต้องก็ทำตาโต

"นั่นปะไรล่ะ"

มันพูดออกมาเสียงหนัก ๆ

"ข้ากะเอาไว้แล้วเชียวว่าจะต้องมีอะไรแน่ ๆ เลย"

"เอ็งเข้าไปนอนเถอะวะต้อง"

ผมตบไหล่เพื่อนรักเบา ๆ

"ข้าขอตัวไปส่งเสริมการท่องเที่ยวด้วยการแลกเปลี่ยนขนบธรรมเนียมประเพณีแล้วก็วัฒนธรรมกับแม่ลิซ่านั่นหน่อยว่ะ"

"ไอ้ป๋อ..."

เพื่อนรักจ้องหน้าผมเขม็ง

"ข้าถามอะไรเอ็งสักอย่างหนึ่งเถอะว่ะ"

"เออ...ถามมาเลย"

"ข้าเป็นเพื่อนของเอ็งใช่หรือเปล่า"

"ใช่ แล้วก็เป็นเพื่อนรักที่สุดด้วย"

"แน่นะ"

"แน่สิวะ เออ...ไอ้นี่ถามแปลกแฮะ"

ไอ้ต้องหยุดพูดไปชั่วขณะ ดูคล้าย ๆ กับว่ามันกำลังเรียบเรียงคำพูดบางประการอยู่ในใจอย่างพยายามที่สุด ผมเลยถามแก้สงสัยไปว่า

"เอ็งมีอะไรกับข้าหรือวะไอ้ต้อง"

"ข้าพูดตรง ๆ แบบไม่อ้อมค้อมเลยนะ"

"เออ...ดีแล้ว ข้าก็ชอบแบบไม่อ้อมค้อมเหมือนกัน"

มันทำตาวาวพร้อมทั้งถอนหายใจเบา ๆ

"ข้าอยากร่วมโครงการกับเอ็งบ้างว่ะ"

"อะไรนะไอ้ต้อง"

"เลือดรักชาติข้าก็แรงเหมือนกันนะโว้ย"

ไอ้ต้องรินเบียร์ใส่ปากรวดเดียวเกลี้ยงแก้ว มันเรอใส่ลักษณะไล่ลมออกมาหนึ่งครั้งแล้วจึงพูดต่ออีกว่า

"โครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมของเอ็งน่ะเป็นโครงการที่น่าสนับสนุนมาก แล้วก็เลยทำให้ข้าอยากจะร่วมโครงการด้วยสักคนหนึ่ง"

"ไอ้ต้อง..."

ผมครางเสียงแหบ

"แหม่มนั่นมีสองคนเท่านั้นนะโว้ย"

"เออ...แล้วก็เป็นของเอ็งเสียคนหนึ่ง ของลุงเบิ้มอีกคนหนึ่ง"

"ก็นั่นน่ะสิ"

ผมพยักหน้าช้า ๆ

"แล้วเอ็งจะมาขอร่วมโครงการได้ยังไงล่ะวะ"

"ได้สิวะ"

มันพยักหน้าย้อนกลับมาให้ผมบ้าง

"ถ้าเอ็งเป็นเพื่อนรักกับข้าจริง ๆ"

"ไอ้ต้อง..."

"แหม่มวัยเอ๊าะ ๆ น่ะหาหม่ำได้ยากนะโว้ย ในเมื่อมีโอกาสได้หม่ำมันก็ต้องรีบคว้าเอาไว้โดยเร็วล่ะวะ เอ็งได้หม่ำแต่ข้าไม่ได้หม่ำ แบบนี้เอ็งไม่นึกเห็นใจข้าบ้างหรือวะไอ้ป๋อ ข้าเป็นเพื่อนรักของเอ็งไม่ใช่เรอะไอ้เพื่อนรัก"

ผมฟังมันพูดแล้วก็กลืนน้ำลายลงคออย่างฝืด ๆ มันเล่นขอร่วมโครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับผมเอาเสียดื้อ ๆ เลย แล้วผมจะบอกกับมันยังไงดีล่ะ

"ว่าไงวะไอ้ป๋อ"

มันเอื้อมมือมาตบไหล่ของผมเบา ๆ

"ตกลงให้ข้าร่วมโครงการด้วยหรือเปล่า"

"ไอ้ต้อง แหม่มนั่นมีแค่สองคนนะโว้ย"

"เออ...ข้ารู้แล้ว"

"รู้แล้วแต่เลือกมาขอร่วมโครงการกับข้าทำไมล่ะ"

"ก็ข้าอยากหม่ำแหม่มเอ๊าะ ๆ เหมือนกันนี่หว่า"

ผมก็นึกสงสารไอ้เพื่อนรักอยู่เหมือนกัน อยากให้มันร่วมโครงการด้วย แต่ผมก็จนใจที่ผมมีแหม่มลิซ่าอยู่เพียงคนเดียว แหม่มเจนนี่นั่นก็เป็นคู่เตียงของลุงเบิ้มไปเสียแล้วด้วยสิ

"ข้าอิยากจะช่วยให้เอ็งสมหวังเหมือนกันว่ะต้อง"

"ก็ดีแล้วนี่หว่า"

"แต่ข้าจนใจจริง ๆ ว่ะที่มีแหม่มอยู่เพียงสองคนเท่านั้นเอง"

"สองคนก็เหลือจะพอแล้ว"

"อะไรของเอ็งวะไอ้ต้อง"

"ข้าบอกว่าสองคนก็เหลือจะพออยู่แล้ว"

ฟังมันพูดแล้วก็ทำให้ผมงุนงงเป็นอย่างยิ่ง ผมประสานสายตากับมันด้วยดวงตาที่มีอาการกระพริบปริบ ๆ ของผม

"มันจะพอยังไงวะไอ้ต้อง"

"พอสิวะ"

มันพูดด้วยท่าทีเชื่อมั่นอย่างที่สุด

"คนหนึ่งของลุงเบิ้ม แล้วก็อีกคนหนึ่ง..."

"อีกคนหนึ่งก็ของข้า"

ผมรีบพูดต่อทันที

"ใช่ของเอ็ง แต่มันควรจะเป็นของเอ็งกับของข้าถึงจะถูก"

"ไอ้ต้อง..."

"เอ็งได้ชื่อว่านักรักนิรนามนี่หว่าไอ้ป๋อ เพราะฉะนั้นเอ็งก็จะต้องทำให้แม่แหม่มวัยเอ๊าะนั่นยอมให้ข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมด้วย"

"โธ่ ไอ้ต้อง"

"เอ็งนึกสมัยที่เราอยู่เชียงใหม่ด้วยกันสิวะ"

มันพยายามกล่อมให้ผมหลงใหลคารมของมัน

"เอ็งกับข้ารักกันขนาดไหน ยายติ๋วเด็กหนองป่าครั่งที่เอ็ง ข้า ไอ้หอม เคยสามัคคีเวียนเทียนกันที่สวนบวกหาด แล้วยังซูจินสาวอีก้อที่มาทำงานอยู่บ้านเอ็งแล้วเอ็งกับข้าก็สามัคคีกันกับเธอแบบสองคนผลัดกันทั้งคืนอีกล่ะ เอ็งลองนึกดูสิไอ้ป๋อไอ้เพื่อนรัก ว่าการสามัคคีกันน่ะมันมีความสุขและให้รสชาติมันส์ขนาดไหน"

ผมแฝงกายเข้าไปที่หน้าบังกาโล ประตูสองห้องปิดอยู่ ผมไปหยุดชะงักเพราะไม่รู้ว่าห้องไหนคือห้องของลิซ่ากันแน่

มันเน้นคำว่ามันส์เสียจนน้ำลายแทบจะกระเซ็นออกมาจากปาก

"ว่าไงวะไอ้ป๋อ"

มันถามย้ำเมื่อเห็นผมนิ่งอึ้งไป

"ตกลงว่าเอ็งกับข้าสามัคคีกันแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับแม่แหม่มวัยเอ๊าะนั่นดีกว่าว่ะ"

"โธ่ ไอ้ต้อง"

"ตกลงนะโว๊ยป๋อ"

"ข้า..."

"ไม่ยากเลยน่าสำหรับคนชื่ออรรถกร รักษาสุข"

"เอ้อ..."

"อย่าให้เสียชื่อนักรักนิรนามจากเมืองล้านนาสิวะ"

ไอ้ต้องป้อนคำกล่อมออกมาเป็นช่วง ๆ ส่วนผมก็กลายเป็นผู้ที่ต้องกลัดกลุ้มอย่างสุดแสนจะบรรยายได้ มันย้ำคำถามเดิมลงมาอีกครั้งหนึ่ง

"ว่าไงวะไอ้ป๋อ"

ผมตัดสินใจทันที

"ตกลงว่ะไอ้ต้อง"

แล้วแผนการณ์ก็ถูกกำหนดขึ้นอย่างรอบคอบที่สุด เพราะการที่จะแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมแบบสามัคคีนั้นมันเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนอย่างมาก

หลังจากวางแผนและศึกษากันจนเข้าใจดีแล้ว ผมกับไอ้ต้องก็เข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนจากกางเกงว่ายน้ำคนละตัวมาเป็นกางเกงขาสั้นและเสื้อฮาวายลายใสสด

"ต่อเบียร์อีกสักคนละขวดเถอะวะไอ้ป๋อ"

ไอ้ต้องออกความคิดเมื่อแต่งตัวออกมานั่งรอเวลาสามัคคีของกันและกัน

"ของเก่า ๆ น่ะมันหมดฤทธิ์เสียแล้วล่ะว่ะ"

"ก็ดีเหมือนกันว่ะ"

เบียร์ในตู้เย็นถูกเปิดออกมารินใส่แก้วทันที

"เบียร์เหลือไม่กี่ขวดเอง"

"ตอนเช้าค่อยสั่งมาใหม่ก็ได้น่า"

"ที่เรามากันทั้งหมดนี่น่ะ ข้าว่าเราฟาดเบียร์กันไปครึ่งร้อยขวดได้แล้วมั้ง แต่ละคนไม่ว่าจะผู้หญิงหรือผู้ชายล้วนแต่คอแอลกอฮอล์กันทั้งนั้นเลย"

อากาศกำลังดีพอดูสำหรับเวลาดึก ๆ เช่นนี้ เบียร์ก็กินได้คล่องคอดีเสียจริง ๆ ด้วยเชียว พอแก้วสุดท้ายถูกยกลงเทวาบลงในลำคอ

"ไปได้แล้วโว๊ย"

ผมพยักหน้ากับเพื่อนรัก

"ถึงเวลาแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างตะวันตกกับตะวันออกแล้วว่ะ"

ผมกับไอ้ต้องเดินดุ่ม ๆ ไปยังบังกาโลที่ผมกับลุงเบิ้มนัดหมายกันไว้ ขณะที่เดินไปนั้นผมก็ย้ำความรอบคอบกับมันไปด้วย

"เอ็งต้องรอข้าอยู่ข้างนอกนะโว๊ย"

ผมหันไปยิ้มกับมัน

"เออน่า...ข้ารู้อยู่แล้ว"

"อย่าเสือกกระโดกกระตากให้แผนแตกล่ะ"

"เออน่า..."

"เอ็งอย่าเข้าไปอยู่ใกล้บังกาโลนะโว๊ย"

"โธ่ ไอ้ป๋อ"

มันทำเสียงเหนื่อยหน่าย

"ข้ารู้อยู่แล้วน่าว่าข้าสมควรจะต้องทำยังไงบ้าง"

"ข้าเป็นห่วงน่ะ"

"เอ็งควรจะห่วงหน้าที่ของเอ็งดีกว่าว่ะไอ้ป๋อ"

มันย้อนผมบ้าง

"เอ็งจะต้องพยายามทำให้แหม่มวัยเอ๊าะนั่นตกลงยอมให้ข้าร่วมสามัคคีกับโครงการด้วยให้ได้นะโว๊ย"

"รับรองน่าไอ้เพื่อนรัก"

บังกาโลชั้นเดียวหลังนั้นเด่นทะมึนอยู่ในความมืดสลัวและสงบเงียบ ผมกับไอ้ต้องมองดูนัยน์ตากันนิดหนึ่ง

"เอ็งจะใช้เวลาสักเท่าไหร่วะไอ้ป๋อ"

มันถามผมเบา ๆ

"ชั่งโมงนึงไงล่ะ"

"ให้มันเร็วกว่านี้ไม่ได้หรือวะ"

"ข้าไม่ใช่ประเภทพายเรือไปจมลงหน้าปากอ่าวนะโว๊ย"

"เอ็งก็ทำให้มันเร็ว ๆ หน่อยสิวะ"

"ไอ้เวร..."

"ข้ารอตั้งชั่วโมงนึงเอ็งไม่เห็นใจข้าบ้างเหรอวะ"

"ไอ้ต้อง..."

ผมหันไปทำตาเขียว

"เอ็งจะร่วมโครงการหรือเปล่าวะ"

"ร่วมสิวะ"

"ถ้าร่วมเอ็งก็ต้องเชื่อฟังข้าสิ"

"แหม...ไอ้ป๋อ ได้โอกาสเลยเชียวนะเอ็ง"

"ข้าจะเข้าไปเดี๋ยวนี้แล้วนะ เอ็งไปหาที่นั่งรอได้แล้วล่ะ"

"ตั้งชั่วโมงนึงเลยนะโว๊ย"

"ดีไม่เป็นสองชั่วโมงด้วย"

"เออ...เออ...ถ้าหนึ่งชั่วโมงแล้วเอ็งไม่ออกมาตามข้าล่ะก็ข้าบุกชาร์ตเข้าไปเลยนะโว๊ย รับรองว่าข้าตรงต่อเวลาแน่นอนเลยสำหรับเรื่องนี้"

"ข้าก็ตรงต่อเวลาเหมือนกันล่ะน่า"

ผมแฝงกายเข้าไปที่หน้าบังกาโล ประตูสองห้องปิดอยู่ ผมไปหยุดชะงักเพราะไม่รู้ว่าห้องไหนคือห้องของลิซ่ากันแน่

(อ่านต่อหน้า 56)

ขอหนุนหัวใจให้คล้ายคลั่ง

ยุพา รำไพ

106

แกล้งทำเป็นเซ่อบอกเป็นเชิงไม่รู้ไม่ชี้ออกไปเช่นนั้นแม่กระต่ายสาวถึงกับสะดุ้งผวาเหมือนกลัวว่าผมจะทอดทิ้งให้ตกอยู่ในอาการคั่ง ๆ ค้าง ๆ จริง ๆ ดังปากพูด ริบกระหวัดรัดกันผมซะแน่นเหนียวไม่ยอมให้ผมแยกแยะออกจากกายสักกะนิด กลีบปากน่าจูบก็พลอยเร่งเร้าอย่างไม่ยอมให้ขาดช่วงขาดจังหวะกันเลย

"เร็ว...ว์...ว์...พี่จ๋า...อย่าชะงัก...ไว ๆ...ต่ายจะแย่อยู่เดี๋ยวนี้แล้ว...อู๊ย...ย์...ย์..."

ผมจึงถือโอกาสยั่วย้ำยืนยันเอาซะตอนนั้น

"ยินยอมจะแต่งกะพี่ในคืนนี้เลยมั้ยล่ะ หรือว่าจะปฏิเสธ ขยับขา-อื๊ยย์ย์...ขยับคำตอบออกมาให้แจ้งชัดหน่อยซิพี่จะได้เสนอสนองได้ถูกต้อง"

"ยัง..."

"แปลว่าอันหยังเรอะ ?"

"ขอต่ายคิดดูก่อน..."

"ก็แปลว่ายังลังเลไม่แน่ไม่นอนใช่มั้ยเล่า ใช่รึเปล่า-หือม์ม์...?"

"โอ๋ย...ย์...ย์...อย่าเพิ่งมาถามตอนนี้...เร็ว ๆ..."

"ถ้าไม่ตกลงปลงใจซะเดี๋ยวนี้พี่ขอนอนดีพุงดีกว่า นอนดีไปเรื่อย ๆ ยังเป็นสุขกว่าเป็นไหน ๆ"

"นอนอยู่บนตัวต่ายนี่แหละจะต้องลุกหนีไปไหน ผีทะเล...ถือว่าเป็นต่ออยู่หลายขุมใช่มั้ยเล่า...ถือว่ากดขี่ข่มเหงน้ำใจกันได้ใช่มั้ยล่ะ ก็เลยเล่นองค์ไม่ลงสารคนอื่น"

"พี่เปล่า..."

"ปลุกให้คนอื่นร้อนรุ่มขึ้นมาอย่างงี้แล้วจะทำเป็นเมินเฉยไปง่าย ๆ งั้นเรอะ คนใจร้าย...ใจดำอำมหิต !"

"ถ้าต่ายยอมสารภาพเปิดอกตูม ๆ ทั้งสองเต้านี่สักคำ พี่ก็คงจะขยันโยกเขย่าทันที"

"สารภาพว่ายังไง..."

"แต่งกะพี่ ไม่มีการบิดพริ้ว"

"คิดหรือว่าต่ายจะเป็นเมียของพี่ได้..."

"ไม่เห็นจะยาก รู้แล้วไม่ใช่หรือว่าการเป็นเมียที่ดีนั้นต้องประพฤติปฏิบัติยังไงบ้าง ?"

"ยังไม่รู้..."

"แทบไม่ต้องทำอะไรเลย คอยปรนนิบัติรับใช้พี่อยู่บนเตียงนี่เพียงอย่างเดียว ปรนนิบัติให้ถึงพริกถึงขิงเท่านั้นต่ายก็มีสิทธิ์ได้รับส่วนแบ่งมรดกจากพี่สบายไปเลยทั้งชาติ"

"ไม่อยากจะได้ร๊อกก์ก์ !"

"ตัวพี่น่ะเหรอ ?"

"เงินบ้า ๆ บอ ๆ นั่น จะซื้อความสุขอะไรได้ ตายไปแล้วก็ขนเอาไปไม่ได้"

"ก็หมายความว่าเนื้อตัวของพี่ย่อมสำคัญกว่าเงินทองมรดกทั้งหลายจริงมั้ย ?"

"ไม่บอก !"

"โดยเฉพาะเนื้อตัวของพี่ที่กะลังผนึกลึกล้ำอยู่นี่ย่อมสำคัญกว่าสิ่งอื่นใดในโลก จริงมั้ย ?"

"ไม่บอก..."

"ก็แปลว่ายอมรับแล้วใช่มั้ยว่าจะแต่งกะพี่ อยู่กินกะพี่ ไม่อิด ๆ เอื้อน ๆ กะพี่อีกแล้ว ?"

"พี่พูดเองนะ ต่ายยังไม่ได้พูด !"

"ถ้ายังเอิ้นเอ้ออยู่นี่พี่ลุกไปเดินอาบแสงจันทร์ยังดีซะกว่า"

"จะบ้าแล้วเรอะ เร็ว ๆ...อู๊ยย์ย์...อีกนิดเดียว...ช่วยต่ายด้วย..."

"ให้ช่วยยังไงล่ะ แบบนี้ใช่มั้ย"

แทบไม่ต้องไปพลิกแพลงหรือผาดโผนเป็นลิงทะโมนให้ยุ่งยาก แม่กระต่ายสาวก็ปั่นป่วนเป็นกระแสลมอยู่แล้ว พอถูกผมขยับขยิกเพียงสองทีกลีบปากน่าจูบก็เม้มเอาซะเครียด ก่อนจะปริเผยอพร้อมกับแรงหายใจแผ่วโผยเหมือนจะสุขสมไปแล้วกระนั้น ผมเลยกกกอดต่อไปประหนึ่งแม่ไก่ที่จะให้ไออุ่นอย่างต่อเนื่อง

ในที่สุดก็เผลอไผลหลับไปเลยซะนี่ ไม่รู้เหมือนกันว่าพลั้งเผลอไปได้ยังไง มารู้สึกตัวตื่นอีกหนก็พบว่าแม่เลขาเคียงแขมานั่งจ้องนิ่งอยู่แล้วคล้ายกับภาพฝันลวงตายังไงยังงั้นเลยทีเดียวเชียว

"อ่อนเปลี้ยเพลียกายเชียวหรือคะท่านประธานเจ้าขา !"

"กี่ทุ่มกี่ยามแล้วเนี่ย..."

"จะเที่ยงวันอยู่แล้วค่ะ ละเมอถึงเรื่องอันใดอยู่หรือคะถึงยังนึกว่ายังมืดค่ำอยู่นี่ ?"

"ไม่ใช่ซักตีสี่หรือตีห้าหรอกรึ..."

"อี๋ยย์ย์...แสงแดดสาดส่องเจ้าหนูน้อยตัวนี้อยู่ตั้งนานแล้วค่ะ ไม่รู้สึกแผดเผาหรือว่าจะมอดไหม้บ้างเลยหรือคะ !"

"อะไร..."

"ไอ้เจ้านี่ไงคะ เกือบจะมองไม่เป็นชิ้นเป็นอันอยู่แล้วค่ะ ไม่รู้สึกว่ามันจะหดหายเหลือแค่จุ๊ดกะจู๋งั้นเลยหรือคะ ?"

"ไม่รู้..."

"ไม่ไหวเลยค่ะ หมดสิ้นพลังซะแล้วจะไปผูกมัดน้ำใจใครเค้าได้"

"อยากจะให้ไปผูกกับใครเขาล่ะว่าแต่แขเถอะ แวะมานี่ก็เพื่อมารับผมไปวัดใช่มั้ย หรือว่าจะมานั่งคุ้ยเขี่ยหาเศษหาเลยอยู่บนเตียงนี่ ?"

"ว้ายย์ย์...พูดซะเสีย ๆ หาย ๆ มารับท่านประธานไปวัดน่ะซีคะ ชมดาวกับต้นอ้อก็มารอด้วยค่ะ แต่เห็นว่าท่านประธานยังไม่ตื่นง่าย ๆ ก็เลยไปกันก่อนทิ้งให้แขนั่งเฝ้าดูอย่างเดียวดายอยู่นี่เหละค่ะ เห็นแล้วใจมันชวนวาบหวิวบอกไม่ถูก"

"เห็นผมหลับปุ๋ยอยู่นี่น่ะเหรอ"

"เห็นอย่างอื่นของท่านประธาน

หลับสนิทอยู่เจ้าค่ะ เห็นแล้วก็ให้สะท้อนถอนใจอยู่หลายตลบ"

"เป็นไรไปหรือ..."

"ก็ว้าเหว่วังเวงไปเลยน่ะซิเจ้าคะ เคยลูบไล้อยู่ตั้งเบ้อเร่อเบ้อร่า มาเจอะเจอเหลืออยู่เพียงเท่านี้ใครจะไม่ว้าเหว่เวทนาล่ะคะ"

"ทดลองลูบไล้ดูแล้วหรือ ถึงมาพูดสมเพชตัดพ้อกันแบบนี้ ?"

"ก็...สัมผัสอยู่ซักพักใหญ่ ๆ แล้วค่ะ จนท่านประธานตื่นขึ้นมานี่แหละค่ะ แต่อย่างอื่นไม่ยักตื่นด้วย ช่างไม่เอาไหนเลยจริง ๆ"

"ทำไมจะต้องมาเรียกผมว่าท่านประธานอยู่เรื่อยเลยนะ เรียกขุมทรัพย์ธรรมดาอย่างเก่าไม่เป็นรึไง"

"ไม่ได้หรอกค่ะ คุณขุมเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งมาแทนคุณพ่อแล้วนี่คะ ก็ต้องเรียกให้ถูกต้องเคยปากไว้ซิคะ ขืนไปเรียกสุ่มสี่สุ่มห้าเดี๋ยวก็โดนไล่ออกไม่รู้เรื่องจะชอกช้ำระกำใจตัวเองเปล่า ๆ จริงมั้ยล่ะคะ"

"แล้วแต่ปากแขก็ล่ะกัน อยากเรียกยังไงให้ลื่นปากลื่นคอก็ตามใจ ผมยังคิดอยู่เลยว่าถ้าไม่ให้ลำบากลำบนเกินไปนักมาพักอยู่รวมกันหมดนี่ก็ไม่เลวนะ จะได้ไม่ต้องเทียวไปเทียวมาให้เสียเวลาโดยใช่เหตุ"

บอกเสร็จผมก็โน้มเอาลำคอขาว ผ่องให้ก้มลงชิดใกล้ แล้วก็ประจง จูบเอาเดี๋ยวนั้น

"มีใครบ้างล่ะคะที่จะมาพักรวมกันหมดนี่ ?"

"ก็มีเคียงแข ต้นอ้อ ชมดาวไงล่ะ ต่อไปถ้าผมสร้างบ้านปลูกต่างหากอยู่เองเรียบร้อยแล้วก็ย้ายมาอยู่รวมกันซะเลยจะได้ปรึกษาหารือเรื่องงานต่าง ๆ ได้สะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น อยากคลานขึ้นเตียงกับคนไหน-เอียย์ย์...อยากไหว้วานคนไหนให้ไปทำอะไรก็เรียกขานได้ทันทีไม่ต้องรอข้ามวันข้ามคืนดีมั้ยล่ะ"

"ไม่ทราบซิคะ..."

"หมายความว่ายังไง เป็นถึงเลขาผู้ใกล้ชิดแล้วไม่ทราบอะไรเลยจะใช้ได้เหรอ !"

"ไม่ใช่ค่ะ แขหมายถึงว่าเรื่องนี้ไว้ดูเหตุการณ์ต่อไปดีกว่าค่ะ อย่าเพิ่งสรุปปุบปับตอนนี้เลยค่ะ ถ้าคนอื่น ๆ เห็นดีเห็นงามด้วยก็คงไม่มีปัญหาเจ้าค่ะ แต่ถ้าเกิดมีใครบางคนเขม่นเข้าแขสามคนก็คงต้องเผ่นกระเจิงแทบไม่ทันแน่ ๆ เรื่องนี้เอาไว้พูดกันทีหลังเถอะค่ะ สำหรับตอนนี้นาทีนี้ได้มาเห็นท่านประธานหน้าบอกบุญไม่รับอยู่นี่ยังจะใช้การได้ดีอยู่หรือคะเนี่ย"

"อะไรเหรอ ?"

"ก็_จุดศูนย์รวมนี่ไงจ้าคะ ไม่รับไม่รู้อะไรเลยจะสนุกสนานสำราญสำเริงได้อีกหรือคะ"

"ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ถึงเวลามันก็คึกคักขึ้นมาได้เอง"

"แขอยากเห็นซักแวบ !"

"ช่างมันเถอะ เห็นแล้วก็วุ่นวายใจเปล่า ๆ ขอเวลาผมอาบน้ำซักเดี๋ยวแล้วค่อยไปด้วยกัน"

"แขอยากเห็นซักวูบ...ไม่ได้หรือคะ ไม่ได้เห็นมาตั้งวันนึงแล้วค่ะ ชักคิดถึง..."

"ช่างมันเหอะ"

"แขอยากเห็น...อยากชื่นชมซักแป๊บ..."

"มิ่งหวังย่ำแย่เลยมั้ยล่ะ"

"พึมพำงึมงำอะไรหรือคะ บอกให้แขรู้มั่ง..."

"เปล่า...ผมเพียงแต่บอกว่าถ้าอยากรู้อยากลองจริง ๆ ก็ก้มตัวมานี่ซิ"

"ก้มไปทางไหน ?"

"นี่...!"

ไม่ได้ชี้บอกด้วยมือเฉย ๆ

บอกเสร็จผมก็โน้มเอาลำคอขาวผ่องให้ก้มลงชิดใกล้ แล้วก็ประจงจูบเอาเดี๋ยวนั้น

"อื้ยย์ย์..."

ตอนแรกก็จูบเพียงบางเบาก่อน ต่อมาก็บดกระชับ และรุกเลื้อยปลายลิ้นเข้าไปในกลีบปากอุ่นวาบเอาด้วย เล่นเอาเคียงแขสะท้านสั่นเฮือกขึ้นมาทันที

"อุ๊วว์ว์..."

อีกไม่ถึงอึดใจนั้นเอง ผมก็คว้ามือนุ่มนิ่มให้ทดลองลูบไล้อีกครั้งรวดเร็ว

"อุ๊ยย์ย์..."

"ร้องทำไมเหรอ เจ็บปวดตรงไหน ?"

"ไม่เจ็บ..."

(อ่านต่อหน้า 57)

ร้านขายผลิตภัณฑ์เพรสลีย์ LOVE ME TENDER

ภายในร้านตกแต่งด้วยสีชมพูและดำซึ่งเป็นสีที่เพรสลีย์นักร้องผู้โด่งดังชอบ มีสินค้ามากมายเกี่ยวกับเพรสลีย์ ตั้งแต่แผ่นเสียง, เสื้อผ้า, หนังสือ ไปจนถึง ของจุกจิกน่ารัก เรียงเป็นตับ บางชิ้นส่งไปขายถึงเมมฟิสบ้านเกิดของเพรสลีย์ ส่วนซิงเกิ้ลแผ่นแรกของเพรสลีย์ ชื่อ That's Allright Mama ราคาประมาณ 31,680 บาท ภาพถ่ายพร้อมลายเซ็น ราคาประมาณ 6,400 บาท ซึ่งล้วนเป็นของมีค่าสำหรับแฟนเพรสลีย์ทั้งนั้น เวลา 14.00 น. ทุกวันอาทิตย์ จะมีการเปิดเพลงของเพรสลีย์ตามคำขอด้วย

ที่ตั้ง 176 อาคารฮาราจูกุ COXY ชั้น 2 คามิยะมาเอะ แขวงชิบุยะ โตเกียว เปิดตั้งแต่ 11.00-19.30 น.

67

20 กรกฎาคม 1945

ปอทสดัม เวลาเช้า

รัฐมนตรีกลาโหมสติมสัน เพิ่งเสร็จจากการรับประทาน อาหารเช้าขณะที่อัลเลน เวลช์ ดัลเลสได้รับการเชิญตัวเข้า มาในห้องพัก บนโต๊ะทำงานซึ่งตั้งอยู่ใกล้ ๆ มีเอกสารและรายงานลับวางสุมระเกะระกะเต็มไปหมด ฉบับหนึ่งในจำนวนนั้นเกี่ยวข้องกับปัญหายุ่งยากว่าจะแจ้งให้ฝ่ายรัสเซียทราบเรื่องระเบิดปรมาณูได้เมื่อไรและอย่างไร หะแรกเชอร์ชิลไม่เห็นด้วยที่จะเปิดเผยเรื่องอาวุธมหาประลัยนี้ให้สตาลินรู้ชนิดหัวชนฝา แต่ขณะนี้ดูเหมือนว่าเขามีความเห็นเหมือนกับทรูแมนและสติมสันว่าฝ่ายรัสเซียควรรู้เรื่องนี้ แต่ควรรู้มากน้อยเพียงใด ?

ความจริงแล้วแนวทางเป็นทางการของฝ่ายอเมริกันในปัญหาเกี่ยวกับการแบ่งปันความรู้ด้านนิวเคลียร์ได้รับการกำหนดไว้แล้วโดยสติมสันเองในเดือนเมษายน ระหว่างการถกปัญหาเรื่องระเบิดนี้อย่างเคร่งเครียดกับทรูแมนเป็นหนแรกนั้น รัฐมนตรีผู้นี้ได้แย้งว่าการแจ้งเรื่องการวิจัยค้นคว้าด้านปรมาณูไม่อาจกระทำได้จนกว่าจะบรรลุข้อตกลงในการตรวจตราควบคุมระหว่างชาติแล้ว นักวิทยาศาสตร์บางคนก็คัดค้านความคิดนี้ด้วย โดยอ้างเหตุผลว่าสหภาพโซเวียตสามารถสร้างระเบิดปรมาณูได้เมื่อไรก็ตามที่คิดทำโดยไม่ต้องพึ่งความช่วยเหลือจากอเมริกา หรือไม่ก็ด้วยความเชื่อที่ว่าความรู้ทางวิทยาศาสตร์ควรได้รับการแบ่งสันปันส่วนไปถ้วนหน้าทั่วโลก

สติมสันยังคงกลัดกลุ้มหัวเสียกับเรื่องที่ว่าฝ่ายรัสเซียควรได้รับการบอกเล่าเก้าสิบให้รู้เรื่องนี้มากน้อยเพียงใดตอนที่ดัลเลสมาถึง

ห้าวันผ่านไปแล้วนับตั้งแต่ผู้อำนวยการหน่วยโอเอสเอสผู้นี้พบกับนายธนาคารเพอร์ จาคอบส์สัน ในไวสบาเดน ครานั้นดัลเลสพิจารณาร่วมกับคณะผู้ร่วมงานของเขาได้ข้อเสนอที่เขาให้กับจาคอบส์สันว่าอเมริกาอาจยอมให้จักรพรรดิฮิโรฮิโตยังคงครองบัลลังก์จักรพรรดิต่อไป ถ้าพระองค์ทรงยืนยันที่จะยุติสงครามต่อสาธารณชนในบัดนี้ ทั้งดัลเลสและบรรดาผู้ช่วยของเขาเห็นพ้องกันว่าขณะที่ยังมีความไม่แน่นอนอยู่หลายอย่างในข้อเสนอ-อาทิเช่น พระจักรพรรดิมีอิสระที่จะทรงกระทำอย่างนั้นได้หรือก็เป็นปัญหาหนึ่งที่พวกเขาไม่อาจตอบได้-จึงยังไม่ควรที่จะเปิดเผยเรื่องนี้ออกไป

สติมสันนับถือในชื่อเสียงและความเห็นของดัลเลส แต่ดูเหมือนว่าบรรดาผู้สืบเหตุการณ์ด้านสันติภาพภายนอกจากสวิทเซอร์แลนด์ไม่อาจพูดแทนหรือมีอิทธิพลอย่างแท้จริงต่อความคิดอย่างเป็นทางการของรัฐบาลญี่ปุ่นได้

ปฏิกิริยาของรัฐมนตรีกลาโหมที่มีต่อดัลเลสค่อนข้างยุ่งเหยิงด้วยความจริงที่ว่าตัวสติมสันเองมาปอทสดัมโดยคิดว่า ในคำขาดสุดท้ายให้ญี่ปุ่นยอมแพ้อาจมีหลักประกันบางอย่างที่จะให้ระบบจักรพรรดิดำรงอยู่ต่อไป แต่สติมสันก็รู้ดีแล้วว่าความคิดเช่นนี้มีผู้ที่ไม่เห็นด้วยอยู่มาก

รัฐมนตรีต่างประเทศไบรน์สก็อยู่ในคนกลุ่มนี้คือไม่เห็นด้วยอย่างหัวชนฝาต่อข้อผูกมัดที่เกี่ยวกับราชบัลลังก์ญี่ปุ่น และสติมสันรู้ว่าชาวอเมริกันที่มีความรู้จำนวนมากมีทัศนะต่อราชวงศ์จักรพรรดิในเชิงเป็นปฏิปักษ์ต่อ 'การมีสิทธิพิเศษแบบศักดินา' และการคงไว้ซึ่ง 'ชนชั้นปกครอง' ต่อไป ในหมู่ประชาชนอเมริกันทั่วไป ความคิดในกษัตริย์และจักรพรรดิต่างเห็นเป็นเรื่องแปลก อธิบายไม่ได้และโดยทั่วไปแล้วไม่เป็นที่ต้องการ สำหรับชาวอเมริกันส่วนใหญ่แล้วฮิโรฮิโตก็เหมือนกับฮิตเลอร์ที่มีอำนาจใหญ่หลวง

ยิ่งไปกว่านั้น สำหรับสติมสันแล้วเรื่องที่ดัลเลสเสนอมานั้นเผยให้เห็นภาพอันแจ่มชัดตามการคาดคะเนที่มีอยู่ในรายงานสำคัญฉบับหนึ่งของคณะกรรมการข่าวกรองรวม กลุ่มทำงานจากวอชิงตันคณะนี้เพิ่งให้คำเตือนเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่าญี่ปุ่นจะ:

ใช้ผู้สืบเหตุการณ์สันติภาพภายนอกในความพยายามที่จะนำสงครามไปสู่การยุติที่ยอมรับได้ เพื่อทำให้ความตั้งใจของสหประชาชาติไร้ผลด้วยการต่อสู้ไปจนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย หรือเพื่อก่อให้เกิดความแตกร้าวในระหว่างสัมพันธมิตร...โดยส่วนรวมญี่ปุ่นจะใช้วิถีทางการเมืองทุกแนวทางเพื่อหลีกเลี่ยงการปราชัยอย่างสิ้นเชิง หรือการยอมแพ้โดยไม่มีเงื่อนไข

สติมสันกล่าวขอบใจดัลเลสที่มาพบ แต่ก็บอกโดยชัดเจนว่าเขาไม่ค่อยเชื่อถือความเกี่ยวดองของจาคอบส์สันที่สามารถเจาะทะลวงแนวกลุ่มทำงานลับหัวดื้อจากโตเกียวนัก ยิ่งไปกว่านั้นสติมสันกลัวว่าเพียงแค่ความตระหนกสุดขีดต่อระเบิดปรมาณูก็คงสามารถทำแบบเดียวกันนั้นได้เช่นกัน

ดัลเลสกลับมาไวสบาเดนโดยไม่มีผลคืบหน้าใด ๆ ติดมือมาด้วยเลย หน้าที่ของเขาในเรื่องนี้ถึงจุดจบแล้ว

ที่กรุงเบิร์น เอกอัครราชทูตญี่ปุ่นและพลโทเชอิโจ โอคาโมโตะ คงเริ่มต้นโทรเลขสนับสนุนการยอมแพ้ถึงกระทรวงต่างประเทศและคณะเสนาธิการกองทัพบกในโตเกียวแล้ว จาคอบส์สันก็คงเพิ่มเติมคำพูดของเขาลงไปในโทรเลขที่มีไปถึงบรรดาผู้นำด้านเศรษฐกิจของญี่ปุ่นด้วย ในท้าย

ที่สุดทุกอย่างก็ไร้ผลสิ้นเชิง ด้วยความผิดหวังโอคาโมโตะคงฆ่าตัวตาย อันเป็นโศกนาฏกรรมในบั้นปลายของบทบาทจารบุรุษที่ได้เกี่ยวข้องกับราชการลับทั้งของอเมริกาและญี่ปุ่น

บัดนี้ ตัวแสดงคนอื่น ๆ บ้างก็คุ้นชื่อได้รู้จักมาแล้ว บ้างก็เป็นคนใหม่ กำลังเดินขึ้นสู่เวทีกลางแล้ว

มอสโคว์

ด้วยเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจกับเหตุการณ์ในช่วงสองสามวันที่ผ่านไป นาโอทากิ ซาโตะ เอกอัครราชทูตญี่ปุ่นในมอสโคว์พยายามชี้ให้รัฐมนตรีต่างประเทศโตโง รู้ถึงความรุนแรงระอุร้อนเป็นอย่างยิ่งของสถานการณ์ในขณะนี้อีกครั้ง

ขณะที่เขาพยายามกำหนดคำรายงานของเขานั้น ซาโตะไม่อาจทำได้เลยนอกจากนึกไปถึงแถลงการณ์ของโตโงที่ส่งมาถึงเขา ดูเหมือนว่าพวกนั้นชี้แนะว่าไม่มีโอกาสแห่งชัยชนะแล้วในความคิดของนายทหารยศสูงในรัฐบาลญี่ปุ่น

ดูเหมือนว่าพวกนั้นชี้แนะว่า ไม่มีโอกาสแห่งชัยชนะแล้วในความคิดของนายทหารยศสูงในรัฐบาลญี่ปุ่น

โดยการโทรเลขถึงซาโตะ เพื่อสอบถามให้แน่ชัดว่าจะใช้สหภาพโซเวียตยุติสงครามอย่างไร โตโงเพิ่มคำเตือนให้ระมัดระวังว่า

เพราะคุณชำนาญงานกับเรื่องทำนองนี้อยู่แล้ว ผมจึงไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก แต่ในการพบปะเจรจากับฝ่ายรัสเซียในเรื่องนี้ โปรดจำไว้เสมอว่าอย่าทำให้พวกเขาเกิดความรู้สึกว่าเราต้องการใช้สหภาพโซเวียตเพื่อยุติสงคราม

โทรเลขฉบับเดียวกันนั้นชี้แนะซาโตะด้วยว่าคนในโตเกียวคิดว่าเขาควรพูดกับพวกรัสเซียอย่างไร

เราพิจารณาการรักษาสันติภาพในเอเชียในลักษณะเดียวกับการคงไว้ซึ่งสันติภาพของโลก เราไม่มีเจตนาที่จะยึดหรือแสดงตัวเป็นเจ้าของอาณาบริเวณที่เรายึดครองเพราะผลของสงคราม เราหวังที่จะยุติสงครามด้วยความคิดที่จะสร้างและดำรงสันติภาพของโลกไว้สืบไป

ถ้อยคำที่หลั่งไหลไม่รู้จบยังมีต่อไปอีก ซึ่งทำให้ซาโตะและผู้ร่วมงานกลุ่มเล็ก ๆ ในมอสโคว์ต้องทำการถอดรหัสถ้อยคำนั้นทั้งวันและคืน มีทั้งข้อเสนอและการโต้ข้อเสนอ มีทั้งคำแนะนำและข้อแย้งคำแนะนำ ถ้อยคำในโทรเลขนั้นใช้ภาษาการทูตอันยุ่งเหยิงยากแก่การเข้าใจได้โดยถ่องแท้

เมื่อสามวันก่อนเอกอัครราชทูตผู้เหนื่อยระอาก็ได้รับโทรเลขฉบับหนึ่งซึ่งเขียนมาด้วยภาษาที่บอกรายละเอียดตรงเผงไม่มีความหมายสองแง่สองง่ามอีก

ไม่เพียงแต่กองบัญชาการทหารสูงสุดของเราเท่านั้น แต่รัฐบาลของเราก็ยังเชื่อมั่นว่าจวบกระทั่งบัดนี้กำลังของเราในสงครามยังสามารถกระหน่ำโจมตีข้าศึกให้ยับเยินได้...ถ้าศัตรูยังยืนกรานดื้อรั้นกับการยอมแพ้โดยไม่มีเงื่อนไขจนถึงที่สุด ประเทศและพระจักรพรรดิของเราก็จะรวมใจเป็นหนึ่งเดียวต่อสู้กับสงครามไปจวบวาระสุดท้าย เพราะฉะนั้น เชิญให้สหภาพโซเวียตทำการประนีประนอมอย่างยุติธรรมโดยไม่พูดถึงการยอมแพ้อย่างไม่มีเงื่อนไข กรุณาทำความเข้าใจกับประเด็นปัญหานี้เป็นพิเศษ

ในทางตรงข้ามไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไปมากนักเลย และในวันที่ 18 กรกฎาคม ซาโตะก็ได้รับแจ้งจากรัฐบาลโซเวียตว่าเพราะพวกเขาไม่ทราบจุดประสงค์ในการเสนอไปเยือนกรุงโตเกียวจากคณะทูตพิเศษในพระจักรพรรดิ พวกเขาจึงไม่อาจ 'ตอบรับ' ได้

ซาโตะไม่รู้ว่ายุทธวิธีหน่วงเหนี่ยวถ่วงเวลานี้ได้รับคำสั่งมาจากสตาลินในปอทสดัมด้วยความเห็นชอบของทรูแมน กระนั้น บัดนี้เขาก็เห็นกระจ่างแล้วว่าฝ่ายรัสเซียไม่สนใจการทาบทามของญี่ปุ่นต่อไปแล้ว

เขาตั้งต้นเขียนรายงานถึงโตเกียว เริ่มโดยชี้ว่าสิ่งที่จะติดตามต่อมาคือ 'ความคิดเห็นโดยไม่ยั้ง' ของเขาเกี่ยวกับชะตากรรมที่เผชิญหน้าประเทศญี่ปุ่นอยู่

เขามองไม่เห็นความหวังที่จะหลีกหนีการปราชัยอย่างสิ้นเชิง ฝ่ายศัตรูมีกำลังที่ไม่เพียงแต่สามารถทำลายอุตสาหกรรมของญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ยังสามารถทำลายข้าวที่ค้ำจุนชีวิตด้วยการเผาพืชพันธุ์ธัญญาหารเมื่อท้องทุ่งแห้งแล้งจนหมดสิ้นได้ด้วย เพื่อหลีกเลี่ยงหายนะภัยเช่นนั้น ญี่ปุ่นควรยอมรับข้อเสนอของฝ่ายศัตรูในทุกประการโดยรีบด่วน โดยขอร้องให้คงสภาพหนึ่งไว้เพียงอย่างเดียวนั่นคือรัฐธรรมนูญของชาติต้องได้รับการรักษาไว้

เหมือนอะริชุเอะในโตเกียวและดัลเลสในปอทสดัม ซาโตะในมอสโคว์ชี้แนะว่าญี่ปุ่นไม่ควรยึดติดเงื่อนไขในการยอมแพ้ นอกจากยืนกรานว่ารูปแบบของรัฐบาลรวมทั้งสถาบันพระจักรพรรดิจะต้องดำรงอยู่

ถ้อยคำสุดท้ายของเขาชี้ให้เห็นว่าเขาเดินออกนอกแนวมาไกลเท่าไรแล้วในสิ่งที่เขาพูดถึง

ผมตระหนักดีว่ามันเป็นอาชญาใหญ่หลวงที่กล้าพูดถึงเรื่องอย่างนี้ โดยรู้ดีว่ามันขัดแย้งกับทัศนะของรัฐบาล แต่เหตุผลที่ทำเช่นนี้ก็คือผมเชื่อว่านโยบายเดียวเพื่อให้ชาติอยู่รอดปลอดภัยต้องปฏิบัติตามความคิดเหล่านี้เท่านั้น

เมื่อรายงานฉบับนี้ส่งถึงโตเกียว ซาโตะกลัวว่าถ้ารัฐมนตรีต่างประเทศโตโงปฏิเสธคำอ้อนวอนขอร้องนี้ ประเทศชาติอันเป็นที่รักของเขาก็มีความหวังเหลืออยู่น้อยเต็มทีแล้ว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

อย่างนี้ก็มีด้วย

เฉี่ยวศรีไม่ได้เจอฉวีมะเร็งเพื่อนซี้ตอนสมัยเป็นนักเรียนมัธยมปลายเสียนาน พอเจอวันนี้เห็นกำลังไว้ทุกข์อยู่ และได้ความว่ากำลังไว้ทุกข์ให้กับสามี จึงถามว่า

เฉี่ยวศรี.... "สามีของเธอเป็นอะไรเหรอถึงตาย"

ฉวีมะเร็ง.... "สามีของฉันตายเพราะไม่พอใจรสอาหารแล้วเดินออกจากประตูไป"

เฉี่ยวศรี.... "หมายความว่าอย่างไง มันจะเกิดขึ้นได้อย่างไร เรื่องแค่นี้คงไม่ทำให้สามีของเธอตายเป็นแน่"

ฉวีมะเร็ง.... "*ถึงซิ ก็เขาไม่พอใจรสอาหารที่พนักงานเสิร์ฟนำมาให้ระหว่างอยู่บนเครื่องบินน่ะ...*"

อั๊กกะเดียม ใน กองถ่าย

ยังไม่รู้เรื่องก็รู้เสีย เจ้าข้าเอ๊ย

เจ้าของหนัง **ฟ้องนางเอก หนัง** "ข้อหา" ไม่ไปเล่นหนังที่ต่างจังหวัด มันออกจะขัดรูหู เพราะถึงอย่างไร **สินจัยก็ไม่ได้ใหญ่ค้ำฟ้า**

วันนี้เป็นดาราของค่ายพูนทรัพย์มีกุนซือดี

แต่ใครจะรู้วันหน้า **สินจัย** อยู่ที่ค่ายไหน **เอาอะไรแน่**

การศึกครั้งนี้ **ใหญ่หลวงนัก** เพราะทั้งคู่ปักหลัก "ฟ้อง" และสู้กัน **ชนิดที่ ไม่มีคนแพ้ !?**

คนได้ดีมีความสุข **แทนที่จะไกล่เกลี่ยให้หมดเรื่อง** อย่าเปลืองกระดาษเลยน่ะ ที่ไหนได้ **ผมถือว่า** คนเหล่านั้น **เป็นลิ่ม** ที่ช่วยทิ่มตำวงการให้มันแตกแยกออกไป

ผู้สร้างขาดไม่ได้ก็คือดารา ดาราขาดไม่ได้ก็คือผู้สร้าง

แต่คนกลางขาดไม่ได้ก็คือเงิน มันอะไรกันหนักหนา เจรจาตกลงกันให้มีรอยยิ้มได้ไหม

เรื่องของเรื่องก็คือว่า หนังเรื่อง **พิศวาส** สร้างโดยอาจารย์ไพจิตร และมี **สรวงสุดา ชลลัมภี** เป็นผู้กำกับ แต่ตอนไปติดต่อขอคิวกันนั้น สายลับของเราแถลงว่า **สรวงสุดา บอกว่าเป็นหนังของตัวเอง** โดยมีคนชื่อมนูผู้สามีเป็นผู้สร้าง แต่วันก่อนไปถ่ายที่เชียงใหม่ **ที่ไหนได้ ชื่อของ ไพจิตร ขึ้นหราที่หน้า 13 ไทยรัฐ เป็นผู้สร้าง** แถมยังเป็นหนังที่มีนางเอกชื่อ **อรพรรณ พานทอง** เป็นนางเอกใหญ่ และมีสินจัยนำหลัง **ไม่ใช่นำหน้า !**

สายลับยังแจ้งต่อไปอีกว่า สินจัย

ยังเล่าขานกันไม่จบ นาถยา แดงบุหงา ถูกนักเลงดี ขู่จะเล่นงาน แต่ท่านรู้ไหม **ไก่ตัวไหน** ตัวนั้นมันก็ต้อง **กระต๊าก** แม่ไก่พ่อไก่ เดี๋ยวก็รู้เองพระเอกของเรา **อำพล ลำพูน** ไม่ได้ละทกละท้าน **ไม่ยี่หระ** กับคำขู่ ที่ไม่เข้าแก๊ป เรื่องจริง ๆ แล้ว ไม่มีใครขู่เลย เพราะ **เธอไม่เล่น** ก็คือ **ไม่เล่นนั่นเอง** ●● ปัจจุบัน **วงการบันเทิง** ไม่มีใครเป็นสุภาพบุรุษ เพราะแต่ละคน แต่ละแห่ง **หน้าเนื้อใจเสือกันทั้งสิ้น** ยังไม่ต้องออกชื่อว่า **ใครบ้าง** ทั้งผู้สร้าง และดาราต่างก็ไม่เข้าท่าด้วยกันทั้งนั้น ●● ยังฝันกันไหม สำหรับคำว่า **ดาราที่จะเลิก** นั่นเป็นเพียง "จะ" และเป็นการ **ขายข่าว** ทำให้ตัวเอง **ขายดี** นี่เป็นแผนโปรโมทเข้าเค้า **เข้าเป้า** หรือไม่ มองเอาเองเหอะ ●● เจอะมากับตัวเองแล้ว พระเอกหนุ่ม **ลิขิต เอกมงคล** เป็นพระเอกคนเดียวที่ **ไต่เต้า** มาด้วยลำแข้ง เก่งและแกร่ง **ไม่ต้องแย่งใครเกิด** ยังเป็น **หนุ่มน่ารัก** และเป็น **นักการเมือง** น่านับถือ เพราะเป็นสุภาพบุรุษ **แม้จะถูก** บุรุษในร่างสตรี (บางคน) **รังแก** ก็ยังไม่ยี่หระและไม่พยายาม **แพ้** แต่จะสู้ทุกรูปแบบ ●● สาวใดไม่ห่วงว่า **ผัวดารา** จะซี้ซั้ว **เอาเขาเป็นผัว** เห็นจะไม่ผิดหวัง อย่างนี้ **เป็นผัวที่ดีของ** ดาราไทย ได้หลายคน

นั้น ไม่ได้ติดใจว่าใครจะนำหน้านำหลัง แต่สิ่งที่เธอสนใจก็คือ การที่สรวงสุดาสัญญาว่าจะให้เธอดูบทก่อน แต่จนวันจะไปได้ตั๋วเครื่องบิน แต่เธอกลับไม่ได้บทหนัง เธอก็บอกตอนตกลงแล้วว่า **ถ้าไม่ได้บทหนังมาดูก่อนเธอจะไม่แสดงหนังเรื่องนี้**

กองถ่ายจะไปถ่ายที่เชียงใหม่ แต่สินจัยไม่ไปกับเครื่องบิน ถึงได้มีการโทรมาถามว่า สินจัยไม่ไปเพราะอะไร ก็ได้เรื่องว่า **ที่ไม่ไปเพราะไม่ได้บท ส่วนตั๋วนั้นได้**

ความเสียหายเกิดขึ้นแน่นอน เมื่อกองถ่ายยกไปถึงเชียงใหม่ การเตรียมงานทุกอย่าง แต่ปรากฏว่านางเอกไม่มา และอีกไม่ช้าก็ชั่วโมง **ก็ได้รับการยืนยันว่า ถ้าไม่มีบทมาให้เธอไม่เล่นแน่นอน**

จะเกิดประโยชน์อะไร **ในเมื่อกองถ่ายอ้างว้างว้าวุ่น** เป็นเช่นนี้ ผู้กำกับที่กล่าวสมอ้างว่าเป็นเจ้าของหนังก็หาทางแก้ตัวใหม่ โดยโทรติดต่อมายัง กทม.เพื่อขอให้นักข่าว ความจริงอาจจะเรียกว่า เมียนักข่าวก็ได้ให้ติดต่อนาถยาไปแสดงแต่นาถยาก็ไม่ไปแสดง เพราะเธอมารู้ว่า บทที่สินจัยไม่ได้ไปแสดงนั้น **มันมีเพียง 40% ของเรื่องเท่านั้น** และไม่ได้เป็นนางเอก นาถยานั้น ไม่ได้รับปากใครมาก่อนเธอก็มีสิทธิ์ที่จะ "ไม่แสดง" **และไม่ได้มีใครยุแยง หรือยุยงให้เธอไม่แสดง**

แต่เธอไม่แสดงเอง ด้วยความคิด และสติสัมปชัญญะของเธอเอง

ตอนนี้มีเรื่องราวลุกลามไปใหญ่ นอกจากอาจารย์ไพจิตรฟ้องสินจัยเรียกค่าเสียหายที่ไม่ไปแสดงหนังยังมีข่าวออกมาว่า นาถยาไม่เล่นหนังเรื่องนี้ ทั้ง ๆ ที่มีขบวนการ **ตามง้อเธอถึงบ้าน** โดยให้คุณแม่ของเธอไปขอร้องลูกสาวให้แสดง แต่ ?

นาถยาก็ไม่แสดง ยังไงก็ไม่แสดง !?

เลยมีข่าวออกไปอีกทางว่า **เพราะนาถยาโดนยุแหย่ไม่ให้แสดง ก็ไม่รู้ว่า** นาถยาเป็นอย่างที่เขาว่ากันหรือไม่

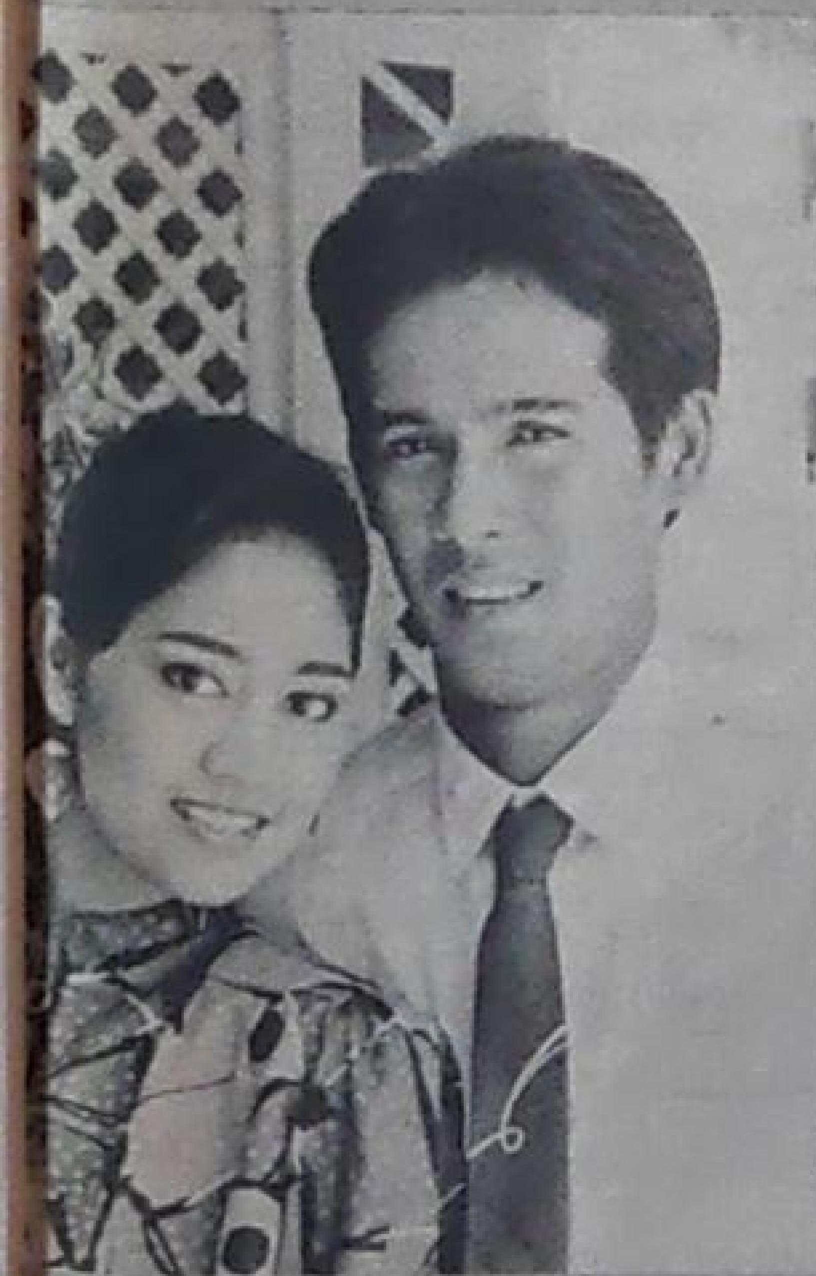
แต่ข่าวใหญ่ที่อาจารย์ไพจิตรทำเซอร์ไพร์สก็คือ **ทั้งนาถยาและสินจัยอาจารย์ไม่สนอีกต่อไป แอบไปติดต่อขอคิวเพ็ญพักตร์เรียบร้อย**

และลงมือถ่ายไปแล้วหลายฉาก !

นึกเอาก็แล้วกันว่า **พิศวาส** ที่ขาดสินจัย และนาถยา แต่ว่ามี**เพ็ญพักตร์มาแทน** จะน่าพิศวาสขนาดไหน **เรื่องฟ้องเรื่องร้องน่ะ อุ๊ย อีกหลายสิบปีมั้งถึงจะรู้เรื่อง**

มร.ซันไชน์

●● รู้ดีว่า **ความรัก** ทำเอาเจ็บ **ธิติมา สังข์พิทักษ์** ก็ยังไม่เข็ดที่จะรัก ไม่ไกลกันนัก บอกไว้เลยว่า **มีนาจะแต่งงาน** แต่นี่ก็เกือบ**ครึ่งเดือนมีนา** เจ้าบ่าวยังไม่ตัดสินใจ **สั่งเรือนหอ** รอกันไปอีกนิด สำหรับ **พรพรรณ เกษมมัสสุ** คนที่เคยบอกไว้ว่า **ไม่กลับเข้ามาใน** "วงการบันเทิง" แต่ก็ต้อง**กลับเข้ามา** ก็น่าคิด วงการนี้มัน **มียาพิษ** ใครเข้ามาแล้ว **ติดแหง็ก** ไม่มีจะแด๊ก **ยังไม่ออกไป** เพราะอะไรเอ่ย ●● เชื่อไม๊หนังไทยที่มีคุณอา ยังเป็นหนังที่ **ติดตลาด** เพราะบทบาทที่ **หวือหวา** ยังขายได้ **พยุง พยกุล** เลยแอบใส่ทีเด็ด **มหัศจรรย์สุดขอบฟ้า** ก็เข้าท่า เพราะ **มหัศจรรย์** เสียจริง ๆ ส่วนความมหัศจรรย์ **จะเป็นอะไรบ้าง !** เห็นจะต้อง แอบไปดู เพราะเท่าที่รู้ **มหัศจรรย์เหนือฟ้ามหากาฬ** ●● อะไรก็ไม่เท่า **พรายตะเคียน** เฮี้ยนขนาดไหน ก็ไม่รู้ แต่ดูแล้ว บทบาทของ **ทวนธน** ที่จะต้อง **ข่มขืน** หนูติ๊ก ดิงเท็กซ์ **หนูติ๊กยินดีให้ข่ม** แต่ทวนธน **ไม่ยอมขืน** (ขืนใจ) ตัวเอง เพราะเกรง **จะติดใจ** ●● หนังไทยก็มีกันหลายรูปแบบ แต่ที่แอบถ่ายกันไปเกือบจบ แล้วก็สนุกมากก็คือ **สะพานรักสารสิน** เปี๊ยก โปสเตอร์ บอกกับใคร ๆ ว่า **สนุกมาก** แต่เจ้าเปิ๊ด สนุกมากกว่า เนื่องจากรู้เรื่องนี้ได้ดี และเล่นให้เต็มที่ มีบทเกือบเท่า **พระเอก** และที่พระเอกชอบมากก็คือ **บทที่อยู่ในน้ำกับ จินดหรา** เพราะเป็นบทที่ หวือหวา **พิศวาส** ของ อาจารย์ไพจิตร **สู้ไม่ได้** เอากะพี่หนุ่ยเฮ้าซิ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า หัวใจแสนเจ็บของ **ลลนา สุลาวัลย์** เดี๋ยวนี้ หายดีเป็นปกติแล้ว ยังไม่ลืมแฟนหนัง**เป็นหยังก็ไม่ลืม** ขออย่างเดียว อย่างถามเรื่อง **หัวใจผุ ๆ** ครั้งก่อนมันเจ็บจ้ะความรัก จะไร้ค่า ถ้าหัวใจของ **วจี อรรถไกวัลวที** และพี่โด**ของกันตนา** ไม่ตรงกัน และที่มีคนสงสัย ทำไม **พี่โด** ถึงได้แต่งงานกับ **น้องสอง** เพราะน้องหนู ก็มีอยู่ในชายคา ก็คนที่เคย **ขับรถเบนซ์สีแดง** ไปร้องเพลง ประจำนั่นแหละ ตอนนี้ไม่มีอีกแล้ว แต่มีคนเห็นว่า **หนูนิค** ไปไกล **ได้ดีกว่า** ก็ไม่รู้ว่า **ใครดวงดี** "วจี" หรือ **ผุสรัตน์** พระเจ้าเท่านั้น ที่จะรู้ ●● อดใจไว้อีกหน่อย วงการบันเทิง **มีเรื่องเหม็นหึ่ง** มาคุยไม่รู้จบ พบแล้วจะรู้เอง สวัสดีจ้ะ ฉบับหน้าพบกันใหม่

บางปะกง

ชไมพร

ต่อจากหน้า 62

ตอบคุณอัมพร

อ่านชื่อของคุณแล้วเหมือนชื่อผู้หญิงเปี๊ยบเลยเชียว ตอนแรกพรก็นึกว่าเป็นผู้หญิงอยู่เหมือนกันค่ะ แต่ว่าพออ่านจ.ม.ของคุณแล้วก็เลยแน่ใจว่าคุณไม่ใช่ผู้หญิงอย่างแน่นอน เพราะคุณถามพรว่ามียาอะไรที่กินแล้วทำให้ผู้หญิงเกิดความต้องการ เกิดอารมณ์ แหม...พรก็จนปัญญาจริง ๆ ไม่รู้ว่าจะหาได้ที่ไหนกัน เพราะแต่ละครั้งที่พรมีอารมณ์ขึ้นมาน่ะ พรไม่เคยกินยาเลยค่ะ ส่วนมากมันจะอยู่ที่ฝีมือและลีลาของเขามากกว่า (แน่ะ !) อีกหน่อยพรจะเขียนวิธีปลุกอารมณ์ของผู้หญิงให้อ่านกัน เอาไว้รออ่านในชไมพรตอนอื่นนะคะ

ชไมพร

สัปดน

ต่อจากหน้า 11

สนุก ๆ ให้ทำตั้งเยอะแยะไม่รู้จักชวนใครมาทำด้วย มัวแต่ต้ม ๆ ปิ้ง ๆ มันก็เซ็งแย่น่ะซี้

ข้างแม่นางแบบ **เชอรีล ธีค** ก็ชอบน้ำเหมือนกัน แต่เป็นน้ำในอ่าง หล่อนบอกว่าถ้าเป็นวันว่าง ๆ ไม่ต้องไปถ่าง เอ๊ย ไปถ่ายแบบล่ะก็ ชอบนอนแช่น้ำแล้วอ่านหนังสือไปเรื่อย ๆ จนบางทีหลับคาอ่างไปเลย มิน่าล่ะ ตะไคร่น้ำจับเต็มซอกขาไปเลยอีหนูเอ๊ย

ดาราสาวยอดอล่างฉ่างอีกคน **แจ๊คเกอลีน บีซเซท** ก็ชอบว่ายน้ำทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อนเกลียดน้ำยังกับอะไรดี...ชอบแต่น้ำทะเลเค็ม ๆ หรือว่าชอบน้ำอย่างอื่น ๆ ด้วยอีสาวไม่ได้บอกกับนักข่าว...

เอาสาวคนดังอีกซักคน ก็**ฟาร์-ร่า ฟอร์เซ็ท** ไงล่ะ "นางฟ้าชาลี" นั่นแหละ เธอกระซิบกระซาบว่าชอบเล่นพินิส เอ๊ย เทนนิสเป็นที่สุ๊ด_ฟังแล้วสยิวเป็นบ้า

ส่วนพ้มชอบเล่นอะไรก็รู้ ๆ กันอยู่แล้วใช่มั้ยล่ะ ?

ชีวิตพิสดาร

ต่อจากหน้า 12

ฉอด ๆ "พอถึงภาคปฏิบัติ เรามีวิทยากรผู้ชายค่ะ ผู้หญิงที่เข้าเรียนจะต้องฝึกกับวิทยากรเหล่านี้ตัวต่อตัว เรามีวิดีโอฉายให้ดูเป็นแบบอย่าง มีการสาธิตด้วย เราสอนหมดไม่ว่าจะเป็นการร่วมรักแบบไหน ประตูหน้าประตูหลังตลอดไปจนถึงออราลเซ็กซ์และการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้เป็นประโยชน์ในการเร่งเร้าคู่ขาหรือสามี"

หล่อนคุยว่าผู้หญิงที่จบไปจากโรงเรียนของหล่อน "เก่ง" ทุกกระบวนท่า

ก็น่าจะจริงหรอกครับ เพราะหล่อนเองยังเปิดเผยว่า จากประสบการณ์ของตัวเองที่กรำศึกมานานกว่า 20 ปีนี่สะสมท่าทีลีลาต่าง ๆ ไว้ได้ถึง 138 กระบวนท่าที่ถือว่าเป็น "แม่ไม้" สไตล์เด็ด

"ผู้หญิงที่มาเข้าคอร์สเรียนน่ะมีตั้งแต่อายุ 18 ถึง 40 กว่าค่ะ" หล่อนบอกอย่างภาคภูมิใจ "เป็นสาวที่กำลังจะแต่งงานก็มาก เธอมาเรียนรู้ไว้เพื่อเตรียมรับมือกับชีวิตคู่ไงคะ แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นผู้หญิงที่สามีทำท่าเหินห่างไม่ค่อยซู่ซ่าด้วย คุณพี่คุณน้าเหล่านี้ก็เลยมาร่ำเรียนกามายุทธเพื่อกลับไปผูกใจสามีให้ตายคาอก เอ๊ย ตายรังค่ะ"

เอ้า ใครอยากเก่งทางนี้ก็ไปอเมริกาสักระยะหนึ่ง ไปเข้าคอร์สซะให้แจ๋ว

น่าเสียดายที่เขาเปิดสอนแต่ผู้หญิง ถ้าเปิดสอนผู้ชายด้วยผมจะไปสมัครเรียนมั่ง

จะแกล้งทำเป็นโง่เง่าหัวทึบสอนไม่รู้จักจำแม่งทั้งปี...จะได้เจอวิทยากรสาว ๆ เยอะ ๆ ไงล่ะคุณ

กว่าจะจบหลักสูตรคงตัวเหลืองไปเลยล่ะ หรือไม่ก็ตายคาโรงเรียนแหง ๆ!?!

สารคดีพิเศษ

ต่อจากหน้า 21

ก็ไม่เห็นจะรู้สึกผิดปกติกับกลิ่นนั้นแต่อย่างไร (เหมือนกับเราจะไม่ได้ยินเสียงนาฬิกาดังนัก ถ้ายังไม่ถึงเวลาที่เราง่วงและคิดอยากจะไปนอน) เพื่อนผมเขาคงจะได้กลิ่นอย่างอื่น แต่ในสมองเขาอาจจะเคยชินกับกลิ่นที่เป็นกลิ่นประจำของบ้านเขาที่ผมไม่ชอบก็ได้ พยาบาลคนหนึ่งที่ผมรู้จักชอบกลิ่นน้ำมันดิน เพราะทำให้เธอนึกถึงเวลาที่ถนนที่บ้านเกิดของเธอเริ่มสร้างใหม่ ๆ มันติดมาในความทรงจำของเธอจนกระทั่งเธอโตเป็นผู้ใหญ่ แต่กลิ่นน้ำมันดินก็เป็นกลิ่นที่หลุยส์ ไฟโฮยอลช่างภาพของเรื่องนี้ไม่ชอบ เพราะพ่อของเขาซึ่งเป็นช่างมุงหลังคา ซึ่งต้องใช้น้ำมันดินในการทำงานเสมอได้ตกจากหน้าจั่วลงมาตาย

กลิ่นบางกลิ่นทำให้เกิดความรู้สึกผูกพันและอบอุ่นได้ เมื่อกอร์เช่ กวีชาวเยอรมันจะออกจากบ้าน เขาจะพกเสื้อยกทรงของคนรักมาด้วยเสมอ จึงทำให้เขารู้สึกเหมือนได้กลิ่นตัวของคนรักไม่ได้อยู่ห่างตัวเขาเลย มีสุภาพสตรีคนหนึ่งบอกผมว่า เมื่อสามีของเธอต้องจากบ้านไปทำงานในตอนเช้า เธอจะเลื่อนตัวไปนอนทับที่ ๆ เขาลุกจากไป เพราะมันทำให้เธอรู้สึกมั่นคงจากกลิ่นตัวเขาที่ยังติดอยู่กับที่นอนนั้น

เรื่องสั้น

ต่อจากหน้า 31

ไปหยิบขันลงบู่หอมเตรียมตัวลงไปข้างล่าง

แต่แล้วหล่อนก็ต้องห่อเหี่ยวใจระคนความเคืองแค้น เมื่อนึกไปว่าประเดี๋ยวตอนที่หล่อนอาบน้ำจะต้องมีคน "ตาอัปรีย์" ตามไปเกาะฝาห้องน้ำแอบดูแน่ ๆ ครั้นจะดับไฟอาบน้ำก็ไม่สะดวก จะนุ่งผ้าถุงอาบหรือก็ประดักประเดิดไม่สะอาดสะอ้านสมใจ

และแล้วหล่อนก็แทบหัวเราะออกมา เมื่อนึกขึ้นได้ว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้องเผด็จศึก...กระชากหน้ากากไอ้มนุษย์ "จอมถ้ำมอง" ออกมาประจานให้ได้อายกันทั่ว ๆ

"ฮึ่ม ! ทีนี้ล่ะมันจะต้องแทรกแผ่นดินหนี อย่างน้อย ๆ ก็ไม่กล้าเข้ามาในร้านอีก" บัวตูมบอกกับตัวเองอย่างมั่นใจ และตัดสินใจว่าจะดำเนิน "แผนลับ" เสียแต่ค่ำนี้เลย

หล่อนหยิบครามกล่องใหญ่กว่า

อ้าว !! สาธุ...

ในตอนเย็นประมาณ 6.00 น. เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

อรอุมา...

กริ้ง !ๆๆๆ....

"ฮัลโหลว ขอพูดกับคุณอรอุมาหน่อยครับ"

คนรับใช้... "ออกไปแล้วค่ะ"

"นานแล้วยังครับ"

คนรับใช้... "นานแล้วค่ะ"

"แล้วจะกลับเข้ามาอีกไหมครับ"

คนรับใช้... *"คงไม่กลับแล้ว เพิ่งเอาไปฝังค่ะ"*

กลักไม้ขีดไฟหน่อยวางลงในขันสบู่ ครามนี่มีไว้ใช้ย้อมผ้าขาว ผ้านวลก่อนตากทำให้ขาวสดแจ่มขึ้น คราวนี้ล่ะหล่อนจะเอาละลายน้ำให้ข้น ๆ แล้วทารอบ ๆ รูถ้ำมองด้านนอกห้องน้ำตรงที่พวก "ตาอัปรีย์" ชอบมาแนบตาแอบมองนั่นล่ะ...คราวนี้เป็นได้รู้แจ่มแจ้งไปเลยว่าใครกันแน่ที่อุบาทว์นักชอบด้อมมาแอบดูหล่อนอาบน้ำ !

ขณะที่ก้าวลงบันไดหล่อนก็กวาดตามอง เห็นหลายคนเหลือบมองหล่อนตาวาว ๆ ก็ให้ลังเลนักว่าน่าจะเป็นใครกันหนอที่สวมสันดานมนุษย์ถ้ำมอง

ทิดดาวเรืองนั่นก็มีเค้า เพราะเหล้าเข้าปากแล้วชอบเล่าเรื่องตาเถรยายชี

ไอ้ย้อยก็น่าสงสัย มันถึงชอบใส่แว่นดำไม่ว่าจะกลางวันกลางคืน

อีกคนก็ไอ้ห้อยเพื่อนทิดดาวเรืองคนนี้มีเมียแก่ สงสัยอยากดูของสาว ๆ มั่งก็เลยอดใจไม่ไหวย่องออกไปแอบดูทุกทีที่ได้ยินเสียงอาบน้ำ

แต่เฒ่าโม่งนั่นก็วางใจไม่ได้เหมือนกัน ประเภทแก่จกเปรต

ลุงเทิ้มก็ไม่ใช่เล่น เมื่อไม่กี่วันก่อนยังได้ข่าวว่าถูกลากข้อมือขึ้นโรงพักโทษฐานล้วงนมผู้หญิงขอทานตาบอด...ซวยจริง ๆ ที่นังนั่นน่ะมันแกล้งบอดให้คนสงสาร แว่วว่าลุงเทิ้มต้องเสียค่ามืออยู่ไม่สุขไปตั้ง 300 บาท ไม่งั้นโดนขังแน่ ๆ ก็มือแกยังบอนแล้วตาจะไม่บอนได้ยังไง

แต่ก็ไม่ควรมองข้ามไอ้จุ่นเด็กวัยรุ่นลูกจ้างเสิร์ฟเหล้าและกาแฟในร้าน มันกำลังแตกพานอาจจะนึกอยากเห็นของดีสาว ๆ มั่งก็ได้ แล้วมันก็รู้ลู่ทางเข้าออกในร้านดี อาจจะเป็นไอ้เด็กเวรคนนี้ก็ได้

เรอะจะเป็นซินแสหมอยาจีนคนนั้น เพราะแกชอบแนะใครต่อใครให้กินยาโป๊ว ตัวแกอาจจะกินทุกวันแล้วฟิตจัดไม่รู้จะไปปล่อยที่ไหน ก็เลยเอาทางลัดง่าย ๆ ด้วยการแอบดู...มันก็เป็นไปได้

คิดไปคิดมาบัวตูมรู้สึกว่าจะไม่มีใครเลยสักคนที่พ้นข้อสงสัย...นอกจากเฮียกุ่ยคนเดียวเท่านั้น เพราะขืนสงสัยก็บ้าล่ะ ในเมื่อแกก็คลำเคล้นเล่นอยู่ทุกคืนได้สบายอยู่แล้วเรื่องอะไรจะต้องตะกายฝาแอบดูเมียอาบน้ำล่ะ

"เอาเถอะน่ะ เดี๋ยวก็รู้ว่าไอ้หน้าไหนไปแอบดูทุกคื้นทุกคืน...ระยำคนจริงจริ๊ง" หล่อนนึกอยู่ในใจอย่างกระหยิ่ม แล้วก็นวยนาดอ้อยอิ่งผ่านตีนบันไดไปยังประตูหลังร้านออกไปสู่ห้องน้ำที่ปลูกอยู่ต่างหากห่างออกไปอีกประมาณ 5-6 เมตรจากตัวห้องแถว

แม้ว่าจะกัดฟันทำใจให้มั่นคงแล้วก็ตาม บัวตูมก็ยังอดผ่าวร้อนไปทั้งตัวไม่ได้เมื่อรู้สึกเหมือนกับว่าทุกสายตาพุ่งมาจ้องตะโพกและปลีก้นของหล่อนเป็นจุดเดียว

★★★★★

บัวตูมเข้าห้องน้ำลงกลอนสนิทหลังจากที่ได้เอาครามละลายน้ำข้น ๆ ไปทาไว้ที่รอบ ๆ รูถ้ำมองซึ่งหล่อนสังเกตพบว่ามีอยู่ 3-4 รูทั้งระดับตาและระดับสะดือ อีกสักครู่น้ำครามก็จะแห้งคราวนี้ใครมาแนบตาติดรู ครามก็จะติดรอบตาเห็นเป็นเบ้าขนมครกเลยล่ะ

นึกภาพแล้วสาวน้อยก็ขำจนอดหัวเราะไม่ได้ พอหัวเราะสองเต้าก็กระเพื่อมไหวราวกับดอกบัวสะเทิ้นคลื่น ก็เลยเผลอไผลนวดเฟ้นเคล้นเคล้าซะด้วยมือตัวเอง...ซู่ ๆ ซ่า ๆ ดีไม่หยอก ยิ่งบดบี้เบา ๆ ตรงปุ่มปลายสองจุดนั่นด้วย อร่อยจนต้องซี๊ดปากเชียวล่ะ

แล้วหล่อนก็ลงมือจ้วงน้ำราดรดตัวเองอย่างสบายอารมณ์ จากนั้นก็ฟอกสบู่หอมจนฟองฟอดไปทุกซอกเนื้อโหนกเนิน ตั้งอกตั้งใจขัดสีฉวีวรรณเต็มที่เพราะอยากให้สะอาดมาก ๆ สมกับที่เฮียกุ่ยแกรักใคร่ใหลหลงชอบจูบชมดมดอมไปทุกส่วน

พอฟอกสบู่เล่นฟองเพลิน ๆ อยู่นั่นเองหล่อนก็ได้ยินเสียงก็อก ๆ แก๊ก ๆ ที่ฝาห้องน้ำแถบที่มีรู แสดงว่าไอ้ "ตาอัปรีย์" มาปฏิบัติการแล้ว แต่หล่อนก็ใจเย็นพอที่จะไม่ทำท่าให้เห็นว่ารู้...แถมขย่าเต้าเคล้าโหนกให้ดูชัด ๆ เป็นการประชดซะด้วย !?!

ไหน ๆ ก็จะฉีกหน้ากากมันแล้ว ก็ให้มันดู "โชว์สด" เป็นครั้งสุดท้ายให้ตาแฉะไปเลย...จะได้จำไว้บอกลูกบอกหลานว่าของดีของแม่บัวตูมน่ะมันแจ๋วแค่ไหน...แค่ไหน

หล่อนอาบน้ำชำระกายอย่างประณีตบรรจง อ้อยอิ่งยิ่งกว่าค่ำคืนก่อน ๆ แล้วก็นึกขำไปว่าป่านนี้ไอ้คนแอบดูอยู่คงจะเกร็งไปทั้งตัวแล้วล่ะ นั่นแหละหล่อนจึงได้เช็ดตัวแล้วนุ่งผ้าถุงผืนใหม่ เปิดประตูห้องน้ำกลับเข้าไปในร้านอย่างสง่าผ่าเผย

"เดี๋ยวกูจะชี้หน้าด่าให้หน้าแหกไปเลย ไอ้คนเวรตะไลตัวไหนที่ไปแอบดูกูอาบน้ำดีนัก...ลูกกะตามันฟ้องเป็นพยานอย่างดี" หล่อนคิดอยู่ในใจพลางก็สายตามองไปที่กลุ่มลูกค้าทีละคน

ทิดดาวเรือง ไอ้ย้อย ไอ้ห้อย เฒ่าโม่ง ลุงเทิ้ม ซินแสหนวดยาว ไอ้จุ่น...ไม่มีใครขอบตาเป็นสีครามซักคน

เอ๊ะ ! ยังไงกัน ? หล่อนชักเอะใจ เรอะว่าจะเป็นผีเจ้าที่เจ้าทางไปแอบดู ?

มันก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะผีอะไรจะลัปดนยังงั้น

พลันนั้นหล่อนก็สะดุ้งเฮือกเมื่อเฮียกุ่ยเดินรี่เข้ามาคิดเงินตามเสียงเรียกของลูกค้าโต๊ะใกล้บันไดขึ้นเล่าเต๊ง

"ว้าย ! ไอ้ชิบผาย ไอ้เฮียระยำ มึงนี่เองไอ้กุ่ย !" หล่อนโวยวาย กระทืบตีนเร่า ๆ เมื่อเห็นขอบตาผัวมีคราบผงครามติดเป็นวงสีน้ำเงินทั้งสองข้าง

"อาไรกัน...บัวตูม...ตาขาบกัดตูดเหรอ" เฮียกุ่ยถามงง ๆ

"มึง...มึงนะมึง!" หล่อนชี้หน้าผัว น้ำตาไหลพราก ๆ ด้วยความแค้นใจ "ที่จะนอนด้วยกันล่ะมึงขอให้ดับไฟบอกว่าอาย แล้ว...แล้วที่ไปแอบดูกูอาบน้ำไม่อายเรอะ ใช่...ไอ้ผัววิตถาร !"

คาวรัก

(ต่อจากหน้า 41)

การแต่งงานหลายครั้งถือว่าเป็นความอัปยศและเป็นข้อตำหนิของญาติมิตรและสังคม...ไม่เหมือนกับธรรมเนียมของชาวผิวขาวส่วนมากที่เห็นการแต่งงานเป็นเสมือนการเล่นเกมส์กีฬาชนิดหนึ่ง พอเบื่อหรือขัดใจกันก็เปลี่ยนคู่เล่นเอาง่าย ๆ กลิ่นคู่เล่นเก่ายังไม่ทันจางก็คว้าคู่ขาคนใหม่ได้อีกแล้ว และสังคมก็ยอมรับ เพราะฉะนั้นผมจึงอยากจะสรุปให้คุณเข้าใจว่าการแต่งงานของคนไทยถ้าจะให้ราบรื่นแล้วมันเกิดขึ้นได้ไม่ง่ายนัก เช่นเดียวกับความหวังดีที่คุณมีต่อผมและเยาวเรศนั่นแหละ"

แหม่มแพตคงรู้อยู่แก่ใจว่าผมวิจารณ์นิสัยชู้สาวของฝรั่งอยู่ในที หล่อนจึงหน้าม่อยนิด ๆ ดวงตาสีมรกตจ้องมองผมเหมือนขออภัย

"ฉันเสียใจที่พูดในสิ่งที่อาจจะ

กระทบกระเทือนจิตใจของเริง แต่ฉันขอยืนยันว่า ฉันพูดจากใจจริงที่ปรารถนาดี"

"ผมเข้าใจคุณดีแพต" ผมยิ้มให้หล่อนคลายกังวล แล้วเย้าทีเล่นทีจริง "บางทีผมอาจจะเป็นผู้ชายที่โชคดีอย่างที่คุณคิดก็ได้ เพราะว่าผมก็ไม่อับโชคนักหรอกเกี่ยวกับผู้หญิงและความรัก"

พอดีเรือกาแฟพายใกล้เข้ามา ผมจึงร้องเรียก แหม่มแพตตื่นเต้นอีกตามเคย หล่อนบอกว่าวันที่ไปเที่ยวตลาดน้ำก็เห็นอยู่แว็บ ๆ แต่ไม่มีโอกาสได้อุดหนุน คราวนี้เลยซดกาแฟร้อนแกล้มปาท่องโก๋ตุ้ย ๆ ส่วนผมนิยมโอยั๊วะเพียว ๆ ครับ

"อ้าว ทานกาแฟกันซะแล้ว" เยาวเรศก้าวลงมาในเรือนแพ ร้องทักเสียงใสแล้วหันไป "กู๊ดมอร์นิ่ง" กับแพต

"เอามั้ยเยาว์ ?" ผมถาม

"ไม่จ้ะเริง...จะมาบอกว่าที่ครัวกำลังทำข้าวต้มปลาบู่ อีกสักพักใหญ่ ๆ เด็กจะยกมาให้"

"บุ่งยากเยาว์เปล่า ๆ" ผมพูดไปยังงั้นเอง แล้วหันไปสั่งโอยั๊วะแก้วที่สองมาซดต่อ เจ้านี่กาแฟแท้ครับ ขมแต่หอมกลมกล่อม ไม่ฝาด ๆ เฝือน ๆ เหมือนพวกที่ผสมเม็ดมะขามคั่ว ซึ่งซดทีไรด่าแม่คนชงอยู่ในใจทุกที

"หลับสบายดีมั้ยแพตเมื่อคืน ?" เยาวเรศหันไปคุยกับแหม่มสาว "เสียงเครื่องเรือหางยาวคงไม่รบกวนบ่อยนัก"

"ผมก็ไม่ได้รบกวน" อดทะลึ่งไม่ได้ซินะผมน่ะ

"ไม่ได้ถามย่ะ !" หล่อนหันมาค้อน แล้วเหน็บว่า "แต่จ้างก็ไม่เชื่อ ดูซี่หน้าซีดยังกะปลาตายเพราะขาดน้ำ !"

ผมเลยก้มหน้าก้มตาซดโอยั๊วะซะให้หมดเร็ว ๆ เรือกาแฟเขาจะได้พายไปขายคนอื่นบ้าง

แต่ในใจผมน่ะนึกอาฆาตเยาวเรศขึ้นมารุม ๆ...ว่าผมดีนักเดี๋ยวก็รู้สึก ยิ่งนุ่งผ้าถุงยังงี้สบายมาก ตลบครอบหัวเท่านั้นก็สิ้นฤทธิ์

เยาวเรศหันไปคุยกับแหม่มแพตกระหนุงกระหนิง ส่วนใหญ่ก็ถามตอบกันถึงชีวิตประจำวันของชาวสวนริมคลองนั่นแหละ

สักครู่เด็กก็ยกถาดข้าวต้มลงมาให้ เยาวเรศตักส่งให้แพตพลางอธิบาย

"ข้าวต้มปลาบู่...ปลาบู่นี่เป็นปลาน้ำจืดที่ยกย่องกันว่าเนื้อละเอียดหอมหวาน คนจีนชอบปรุงเป็นแกงจืดหรือไม่ก็นึ่งกับซ้อส รสเลิศระดับขึ้นโต๊ะจีนเชียวนะ ลองชิมดูซี"

ผมน่ะตักจากหม้อใส่ชามโจ้เลยล่ะครับ ไม่ต้องรอการเชิญชวน

"หิวโหยมาจากไหนนะ เสียกำลังไปมากซีท่า ?"

ผมแทบสำลัก เงยหน้าขึ้นมองคนพูดเห็นยิ้มยัว ๆ ตาวาววับ

"ที่ผมสวาปามมาก ๆ นี่น่ะ ผมสร้างกำลังเตรียมไว้ช่วยเยาว์วิดน้ำเข้าสวนต่างหากล่ะ"

เงียบไปเลย !

พออิ่มข้าวต้มแหม่มแพตก็นึกสนุกขึ้นมาอีก บอกว่าอยากจะลงเรือพายเลียบฝากคลองแบบที่เคยลงเรือกอนโดล่าในเวนิช

"ที่นี่มีแต่เรืออีแปะ !" ผมบอก "ผูกอยู่ที่เสาท่าน้ำโน่นไง ถ้าสนใจก็เชิญเลย...เดี๋ยวผมจะวานเด็กในบ้านเยาวเรศพาคุณไป"

"แล้วเริงไม่ไปด้วยเรอะ ?" แหม่มถาม

"ผมอยากให้คุณได้ทัศนาชีวิตริมน้ำอย่างเสรีโดยไม่มีผมคอยขี้นำ" ผมว่าเข้านั่น "อ้าว ! เด็กมาเก็บหม้อพอดี เยาว์ครับช่วยไหว้วานให้พายเรือพาแพตไปเที่ยวในคลองหน่อยเถอะ...เรื่องหม้อเรื่องชามนี่เดี๋ยวผมจัดการให้"

เยาวเรศทำท่าเหมือนจะฉีกเนื้อผม แต่ก็หันไปบอกเด็กผู้หญิงตัวดำ ๆ แต่ข้อลำดูแข็งแรง

"บุญตา ไปแก้เรือโน่นมาแล้วพายพาแหม่มคนนี้เข้าไปเที่ยวในคลอง"

"ไปไกล ๆ นาน ๆ เลยนะหนู" ผมสำทับส่งท้าย

"เอ๊ะ ! เรื่องอะไรไปบอกเด็กยังงั้น ?"

"ผมจะได้อยู่ใกล้เยาว์นาน ๆ ไงล่ะ..." ผมตอบนิ่ม ๆ

ถ่านไฟเก่าพอได้ลมเป่า มันก็ย่อมลุกโพลงได้ไม่ยากหรอกครับ !?!

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ครองรัก ครองรส

(ต่อจากหน้า 34)

เพศเดียวกัน หรือที่เราเรียกว่า **"เลสเบี้ยน"** นั่นแหละ ส่วนใหญ่จะเป็นเด็กนักเรียน นักศึกษา ที่ยังไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายมาก่อน มีน้อยมากที่มีคู่ขาเป็นตัวเป็นตนและเป็นชายอยู่แล้ว แต่ยังชื่นชอบวิธีนี้อยู่....

อีก 25 เปอร์เซนต์บอกว่าชอบทำออรัลเซ็กซ์ในการ **"ปฏิบัติการหมู่"** ชาย 2 หญิง 1 ซึ่งเธอบอกว่าได้รับความสุขหลาย ๆ แบบพร้อมกัน ส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิงที่ค่อนข้างจะมีประสบการณ์ในเรื่องนี้มานานพอสมควร นอกจากนั้นประมาณ 15 เปอร์เซนต์บอกว่าเคยมีประสบการณ์ทางเพศกับสิ่งของ ขณะที่ 20 เปอร์เซนต์ในหมู่พวกเธอไม่ให้คำตอบ

คุณคงจะเข้าใจแล้วนะครับว่า...ผู้หญิงนั้นก็มีธรรมชาติทางเพศที่ต้องการความแปลกใหม่ของการแสดงความรัก...แต่เธอค่อนข้างจะขัดเขินในการที่จะเป็นฝ่ายเริ่มต้น คุณจึงควรเป็นฝ่ายที่นำทางให้เธอก่อน...การปฏิบัติการเหล่านี้จะช่วยเสริมแต่งความรักและผูกพันระหว่างคุณกับเธอได้มาก *...แต่อย่าลืมนะครับ ควรจะเป็นการแสดงความรักที่วางพื้นฐานอยู่บน "ความสะอาด" เท่านั้น*

นักรักฯ

(ต่อจากหน้า 47)

ยืนอยู่ครู่หนึ่งก็ลองผลักประตูห้องด้านขวา ปรากฏข้างในลงกลอนล็อคเอาไว้แน่นหนา

"งั้นก็แสดงว่าห้องนี้ต้องเป็นห้องของเจนนี่กับลุงเบิ้มแน่ ๆ"

ผมรำพึงเบา ๆ กับตัวเอง

"งั้นเราก็ต้องไปห้องด้านซ้ายน่ะสิ"

ค่อย ๆ เคลื่อนย้ายตัวเองไปที่ห้องด้านซ้ายมือ พอไปถึงหน้าประตูผมก็หยุดหายใจออกมาแรง ๆ เป็นการตั้งสติให้มั่นคง

"เอาล่ะวะกู"

ผมยกมือผลักประตูเบา ๆ

"อือม์...ห้องนี้แน่นอนว่ะ"

ประตูค่อย ๆ เปิดออก ผมโผล่

ศีรษะเข้าไปสำรวจภายในห้อง เตียงนอนตั้งอยู่ริมฝาผนังด้านใน ร่างหนึ่งนอนสงบนิ่งอยู่บนเตียง ขาวโพลนไปทั้งตัวเลยเชียวหล่ะ

"จุ๊..จุ๊...สบายป๊อล่ะลิซ่าเอ๊ย"

ผมก้าวเข้าไปในห้องทันที ร่างขาวโพลนนั้นขยับตัวลุกขึ้นนั่ง เรือนร่างส่วนบนของวัย 15-16 ของลิซ่านี่เปล่งไปทั้งร่างเลย

"ซาหวัดดีค่า"

เธอทักทายเสียงแปร่ง ๆ ออกมา

"ลิซ่ายินดีตอนหรับ"

"เอ้อ...ครับผม"

ผมยิ้มแห้ง ๆ เมื่อรับรู้ถึงสภาวะที่เกิดขึ้น แม่ลิซ่าต้อนรับผมถึงแบบนี้เลยหรือ แล้วนี่ผมจะเริ่มต้นยังไงดีล่ะ

"คัมเฮีย...มิสเตอร์ปอล"

เธอกวักมือเรียกให้ผมเข้าไปหา

"ไอไลค์ยู นิวเฟรนด์"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

แค้นวิญญาณฯ

(ต่อจากหน้า 43)

"หือ...นี่เธอ...เอ เธอไม่ใช่คนใช้ในบ้านของฉันนี่ ?"

"ค่ะ"

"เธอเป็นใคร มาจากไหน ?"

"หนูเป็นใครนั้น หมวดรู้จักดีอยู่แล้วนี่คะ"

"ฉันหรือรู้จักเธอดีอยู่แล้ว ?" ถามหน้านิ่วคิ้วขมวด เพราะใช้ความคิดอย่างหนัก และก็ชักหวั่น ๆ ใจขึ้นมา

"ค่ะ หมวดรู้จักหนูดีอยู่แล้ว" สาวลึกลับยืนยันหนักแน่น นายตำรวจหนุ่มค้านเสียงดัง

"แต่ฉันคิดว่าฉันไม่รู้จักเธอมาก่อนเลย"

"รู้จักค่ะ หมวดรู้จักหนูแน่ แต่หมวดไม่แน่ใจเท่านั้นเองว่าความคิดของหมวดจะผิดหรือถูก"

"เธอว่าฉันคิดอะไร ?"

ก่อนที่หญิงสาวลึกลับ ผู้มีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับนักศึกษาสาวเคราะห์ร้ายราวกับแกะออกมาจากพิมพ์เดียวกัน จะได้ตอบความข้องใจของเขาออกมา ไอ้บ๊อบบี้ สุนัขพันธุ์ปักกิ่งสีขาวขนปุยของเขา ที่เขาเลี้ยงมันเอาไว้เฝ้าบ้านและดูเล่น เพราะตัวของมันน่ารักดี มันเห็นเขาหายออกมาจากบ้านนาน เลยวิ่งออกมาดู พอมันมาเห็นเธอคนลึกลับเข้าเท่านั้น ก็มีอาการถอยหน้าถอยหลังแสดงอาการหวาดกลัว แล้วหอนเสียงเย็นขึ้นมาทันที

"ไอ้บ๊อบบี้ นี่เพื่อนของฉันเอง หอนทำไม" นายตำรวจหนุ่มร้องบอกกล่าวมันด้วยเสียงตวาด ไอ้บ๊อบบี้หมาแสนรู้ ได้ยินเสียงของเขามันจึงหยุดหอน แล้วก็หันหลังวิ่งหนีกลับเข้าบ้านด้วยอาการอันลนลาน อย่างผิดปกติ

"แปลก" พึมพำมองหน้าหญิงสาวผู้มีพฤติการณ์น่าสงสัยด้วยอาการอันสะบัดร้อนสะบัดหนาว

"ไม่แปลกหรอกค่ะ หมวด หมามันเห็นผี มันก็หอนเป็นของธรรมดา" เธอผู้มาหาเขาในยามวิกาล ว่าออกมาเสียงเย็นเบาหวิว

"หมามันเห็นผี ผีที่ไหน ?"

"หนูนี่แหละผี"

"บ้า ! พูดบ้า ๆ เป็นคนอยู่ดี ๆ ไม่ชอบ อยากเป็นผี !" บ่นอย่างฉุนเฉียว

เธอผู้ประกาศตัวว่าเป็นผียิ้มเศร้า ๆ

"ไม่มีใครอยากจะเป็นผีหรอกค่ะหมวด แต่เมื่อมันมีเหตุการณ์ที่ทำให้เป็นผี มันก็ไม่มีทางหลีกเลี่ยง หนูเป็นผีไปแล้วจริง ๆ หมวดเองก็ได้ไปเห็นมาแล้วกับตา"

"ถ้าอย่างนั้น ก็หมายความว่า..."

"ค่ะ"

ก็ถึงคราวที่นายตำรวจหนุ่มจะต้องนั่งตะลึงไปอีกครั้งด้วยไม่เคยคิดเคยฝันมาก่อนเลยว่า จะมีเหตุการณ์อันพิลึกพิลั่นเหลือเชื่อมาเกิดขึ้นกับตัวเอง

เงียบงันกันไปอีกครู่ใหญ่ แล้วท่ามกลางความเงียบเชียบที่แฝงเอาไว้ด้วยความน่าสะพึงกลัว เพราะยิ่งผีสาวอยู่นานเท่าไหร่ ความเยือกเย็นของอากาศที่นั่น มันก็ได้ทวีมากขึ้นเรื่อย ๆ เท่านั้น ผีสาวที่มีความสวยและน่ารักมากกว่าน่ากลัว ได้เอ่ยออกมาว่า

"หนูมาขอความช่วยเหลือจากหมวด ซึ่งกว่าจะเข้ามาปรากฏตัวให้หมวดเห็นอยู่นี้ได้ มันแสนยากอย่างเหลือหลาย เพราะต้องอ้อนวอนขอให้ผีเจ้าที่เจ้าทางของที่นี่เปิดทางให้ก็ต้องกราบแล้วกราบอีก"

"ฉันไม่อยากจะเชื่อเลย..."

"เชื่อเถอะค่ะหมวด นั่นค่ะผีเจ้าที่เจ้าทางของที่นี่ ที่หนูกราบขอร้องให้เขาปรากฏตัวให้หมวดเห็น เป็นการยืนยันคำพูดของหนู ได้ปรากฏขึ้นแล้วค่ะ"

เพื่อให้มันเห็นดำเห็นแดงกันลงไป นายตำรวจหนุ่มหันไปทางที่ผีสาวนักศึกษาชี้ให้ดูทันที

คุณพระช่วย !

ถ้าหากเขาไม่รู้ตัวมาก่อนว่าจะมีผีเจ้าที่เจ้าทางปรากฏตัวขึ้นมาให้เห็นแล้ว เขาคงได้แผดร้องออกมาด้วยความตกใจขอให้คนช่วยเสียงหลงออกไปแล้ว

ร่างของผีเจ้าที่เจ้าทางที่ยืนถือไม้กระบองตระหง่านอยู่ที่หน้าประตูเข้าบ้านของเขานั้น มันช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ขอหนุน

(ต่อจากหน้า 49)

"อ้าว...แล้วร้องละดุ้งทำไมเสียงสั่นกระเส่าไปหมด"

"ขะ-ของท่านประธาน..."

"แน่น๊อน...ต้องของผมอยู่แล้ว ไม่ใช่ของลิงที่ไหนร๊อกก๊ก...หรือคิดว่าเป็นของช้าง ?"

"คล้าย ๆ กะของน้อง ๆ ม้ามากกว่าค่ะ อุ๊ยย์ย์...ยืดขยายออกมาได้ยังไง...ทำไมเมื่อตะกี้นี้ไม่เห็นเป็นอย่างงี้..."

"คงยังงัวเงียอยู่ล่ะมั้งก็เลยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น แต่เมื่อเขอยากรู้อยากเห็นจริง ๆ ก็อย่าเอาไปเลยแค่แวบเดียว"

"แขอยาก..."

"เมื่ออยากทั้งทีก็เอาไปเลยหลาย ๆ แวบ !"

"แบบไหน..."

มาถามมาใถ่ซะแบบนี้ตอบไปเลยก็คงจะเกะกะเก้งก้างไม่สะดวก สู้รวบรัดตัดบทไม่ได้ว่องไวกว่าเป็น

ไหน ๆ บอกพลางผมก็โอบรั้งเอาร่างอวบอัดขึ้นมาอยู่บนตักไว้เลยไม่ต้องไปเอ่ยไปเอื้อนให้เสียจังหวะแม้แต่น้อย พอบอกเรียบร้อย ผมก็จับเอาอ้อมขาขาวผ่องให้ปักหลักตรงทางตรงทิศ และละกิดทันที

"ท่านประธาน..."

"ไม่ต้องรีบร้อนก็ได้ ค่อย ๆ ขยับลงมาทีละนิด"

"แขอยากเปลี่ยนเป็นแบบอื่น..."

"แบบนี้แหละวิเศษที่สุดแล้ว ได้รู้ทั้งขนาดความลึกและกว้างยาวเบ็ดเสร็จ อยากจะบริหารเอวตัวเองแบบไหนก็สามารถเคลื่อนย้ายได้เลยไม่ต้องมาเรียกมารอผมทั้งสิ้น เริ่มเลยซิจ๊ะอย่ามัวตาค้าง"

"กะลังตาเหลือก..."

"ไม่ต้องไปเกรงไปกลัวอะไรหรอก ค่อย ๆ ครูดตัวลงมาเลยเหมือนทาร์ซานสาวโหนเถาวัลย์ลงมานั่นแหละ เป็นมั้ย ?"

"ไม่เป็นน์น์..."

"โหนลงมาตรง ๆ ไม่เป็นหรอ ?"

"ไม่..."

"ถ้างั้นก็ข้ามขั้นตอนเป็นแบบนี้"

"แบบไหน..."

มาไถ่มาถามซะอีกแล้ว ผมก็เลยรวบละโพกสดสะพรั่งให้หนักแน่น แล้วก็กดบังคับทีเดียวไม่พูดไม่พล่าม ทำเอาแม่เลขาเคียงแขอ้าปากหวอเหมือนเจอะเจอเอาพริกเผ็ดร้อนเข้าไปเต็มกอบเต็มกำอย่างงั้นแหละ

ค่อยร้องออกมาได้ในตอนหลัง

"ทะ-ท่านประธาน...ไม่ไหวแล้วค่ะ...แน่นไปหมดแล้ว...หะ-หายใจไม่ออก...คล้าย ๆ กับจะระเบิดยับเยินไปหมดทั้งเนื้อทั้งกายเลยนะคะเนี่ย..."

"อีกซักวูบสองวูบจะคลี่คลายไปได้ตลอด"

"แขคงปกคลุมอยู่แบบนี้ไม่ไหวไม่ได้นานแน่ ๆ อู๊ยย์ย์...ขยายกว่าเก่าอีกแล้วค่ะท่านประธาน..."

"ไม่ต้องร้อง ไม่ต้องกังวล ทุกอย่างจะเรียบร้อย !"

"แขอยากให้แยกแยะซักเดี๋ยว..."

"จะเอายังไงกันแน่ เดี๋ยวอยากจะเห็น อยากจะสัมผัสแป๊บ ๆ ก็ให้พิสูจน์กันเต็มเนื้อเต็มหนังไปเลยจะมาเปลี่ยนแปลงกันอีกเหรอ หรือว่าจะเลิกล้มร่ำลากันไปเลยให้รู้แล้วรู้เรื่อง"

"ไม่เอ๊า..."

"ถ้าไม่ต้องการอีกแล้วผมจะได้ไถ่ถอน..."

"ไม่ใช่...แขหมายความว่าไม่ต้องล้มเลิก...ไม่ต้องร่ำลากัน...ผสานกันอยู่แบบนี้แหละไม่ต้องไปไหน"

"แต่ก็อยากจะให้พัก ?"

"แขหมายถึงว่าขอให้เขได้ตั้งหลักซักนิ๊ด...เดี๋ยวค่อยว่ากันใหม่..."

"เสียเวลา !"

"โอ๊ยย์ย์...ตายแน่..."

"ถ้าอึดอัดนักก็ต้องแก้ไขกันแบบนี้ซะแล้ว"

"แบบไหนหรือคะ ท่านประธานเจ้าขา...รีบ ๆ แก้ให้แขเร็ว ๆ อย่าช้า...อู๊ยย์ย์...จะปริอยู่แล้ว...ว์...ว์..."

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เทพบุตร

(ต่อจากหน้า 45)

"ฮัลโหลดิฉันกรองแก้วพูดค่ะ" หล่อนคว้าหูโทรศัพท์ขึ้นมากรอกเสียงไปตามสาย

"นี่แอ๋วเองนะคะพี่" เสียงหวานแจ๋วตอบกลับมาทางโน้น

"มีธุระอะไรเหรอเดี๋ยวก็เจอกันที่บาร์อยู่แล้ว" หล่อนถามถึงธุระ

"ก็อย่างงี้ซีคะ คืนนั้นพี่จำเด็กหนุ่มคนนึงได้มั้ยล่ะที่มาขอสมัครงานแล้วแอ๋วบอกให้กลับไปเอาหลักฐานทางการศึกษามาใหม่ เขาเงียบหายไปหลายวันนึกว่าไม่มาแล้ว แล้วเมื่อบ่าย ๆ เขามาที่ออฟฟิศ"

"ก็หน้าตาใช้ได้ไม่ใช่หรือให้เธอจัดการตัดสินใจเองก็แล้วกัน" กรองแก้วปล่อยให้เป็นหน้าที่ของแอ๋วเอง

"หน้าตาทุกอย่างใช้ได้หมดแต่..."

"แต่อะไรเหรอ" เธอถามด้วยความอยากรู้

"แต่ที่ไอ้นั่นเค้านะซีฝังมุกเม็ดเบ้อเริ่มเลย"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

บันทึกรัก อ. ต. ร.

(ต่อจากหน้า 33)

"ทำไมเหรอครับ"

"รอให้พี่นันกลับมาก่อนดีกว่าค่ะ รัตน์อยู่คนเดียวแล้วมันกลัว ๆ ยังไงก็ไม่รู้สิ"

นายยุ่นพยักหน้ายิ้ม ๆ

"ก็ได้ครับคุณรัตน์ ผมตามใจคนที่ผมพึงใจอยู่แล้วครับ"

"ถ้าคุณยังพูดเล่นอยู่แบบนี้ก็กลับไปดีกว่าค่ะ"

"ครับ_ครับ_ไม่พูดเล่นแล้วครับ"

ฉันนั่งเงียบเฉย เขาก็เอาแบบฉัน ฉันขยับตัวไปทางไหน เขาก็เอาแบบฉัน ฉันทำอะไรเขาก็เอาฉันเอ๊ยเอาแบบฉันทั้งนั้น

"นี่คุณโมริตะ"

เลยตะคอกเสียเลย

"เราไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วนะ"

"ใช่ครับ"

"แล้วคุณมาทำเล่นแบบเด็ก ๆ ทำไมล่ะ"

"ก็ผมเล่นแบบผู้ใหญ่ ๆ ไม่เป็นนี่ครับ"

เชอะ...เล่นไม่เป็น ก็ที่แสดงคอนเสิร์ตปึ๊กกับพี่นันไปนั่นล่ะ แบบนั้นน่ะเรียกเล่นแบบเด็ก ๆ หรือแบบผู้ใหญ่ ๆ กันล่ะยะ

"กริ๊ง..."

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ฉันหันไปมองทางโทรศัพท์

"กริ๊ง..."

แล้วก็หันกลับมามองเขา

"อ้าว ! รับโทรศัพท์สิครับคุณรัตน์"

นั่นแหละฉันถึงลุกขึ้นไปรับโทรศัพท์ (หมายถึงยกหูขึ้นแนบหูคู่กับปากนะคะ)

"ฮัลโหล..."

ฉันกรอกเสียงยัดลงไปในหูโทรศัพท์

"รัตน์เหรอจ๊ะ"

เสียงพี่นันนี่หว่า !

"กลับมาแล้วเหรอ"

"ค่ะ"

"สนุกไหม"

"เอ้อ...ก็สนุกดีค่ะ"

"แล้วสเนี่ยวล่ะมีบ้างไหม"

"แหม...พี่นัน"

ฉันเผลอยิ้มเขิน ๆ ขณะที่นายโมริตะส่งสายตาเป็นประกายแวววาวมาทางฉัน เจ้าหมอนี่มันรู้หรือว่าพี่นันเขาพูดอะไรบ้างถึงได้ทำตาแวววาวแบบนั้น

"พี่ยังไม่กลับไปที่ห้องนะจ๊ะตอนนี้ รัตน์อยู่คนเดียวไปก่อนนะ"

"อ้าว ! ทำไมล่ะคะ"

ฉันรีบยัดเสียงถามลงไปในหูโทรศัพท์

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ดาวลิขิต

ประจำวันที่ 15-21เม.ย.30

เมษ 21 มีค.-19 เมย.

มีเรื่องราวใหม่ ๆ ให้คุณหรือหวาพอสมควร ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนหรือญาติมิตรก็ขอให้สนุกกันนะ การเงินไม่ควรดูดายแล้วก็เก็บให้เป็นที่เป็นทางจะมีการหลงลืมเกิดขึ้น มีดหรือกรรไกรควรห่าง ๆ ไว้เป็นดีที่สุด สีเขียวอ่อน, ฟ้า มีความสนุกสนานรออยู่ ความรักคุณจะมอบให้แก่คนที่ถูกใจ

สิงห์ 23 กค.-22 สค.

ตามดวงดาวคุณยังมีโชคฟลุ๊ค ๆ จากญาติผู้ใหญ่เสมอ ๆ การเข้าโรงพยาบาลไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ ก็ดีกว่าโรงพักน่ะ เดินทางกับบุตรหลานปลอดโปร่งไม่มีอุปสรรค เพศตรงข้ามยังให้ความช่วยเหลือดี สีขาวมีเสน่ห์ การเจรจาระวังจะทำให้คนข้างเคียงเหล่เอาล่ะ ความรักจะต้องช่วยกันปรุงแต่ง

ธนู 23 พย.-21 ธค.

ยังมีเครดิตสำหรับคุณดีอยู่ การกู้หนี้ลงทุนอยู่ในระหว่างที่คุณกำลังตัดสินใจ การเดินทางกับคนสูงผิวสองสีจะมีลาภแถมพกมาด้วย เพศตรงข้ามก็ช่วยเหลือดี ต้องอายุแก่กว่าคุณมากเชียว การศึกษาอยู่ในระหว่างตัวคุณและทางผู้ใหญ่ ความรักยังไม่เข้าข้างคุณหรอก ตั้งใจเรียนไปก่อนเถอะ

พฤษภ 20 เมย.-20 พค.

มีความสามารถพิเศษเฉพาะตัว คุณจะใช้ให้เป็นประโยชน์ในหน้าที่การทำงาน เพื่อนฝูงขอคำแนะนำปรึกษา ทำตัวให้เป็นพ่อพระและแม่พระให้ดีเน้อ รายได้ก็ดีแต่ทำไมใช้ไม่ยักพอ เที่ยวให้ทั่วเมื่อมีเวลารีบหากำไรชีวิตไว้ซะเถอะ การมอบความรักกับญาติมิตรไม่เป็นพิษเป็นภัยหรอก

กันย์ 23 สค.-22 กย.

คุณอาจจะมีอะไรอยู่ในใจมากเกินไปก็ได้ เลยทำให้เลื่อน ๆ ลอย ๆ พิกล การเที่ยวเตร่ควรให้น้อยหน่อย เข้าวัดวาไหว้พระสะเดาะเคราะห์บ้าง ลาภผลจะได้ไม่ติดขัด สุขภาพเริ่มทำให้คุณปั่นป่วนในกระเป๋าแล้วละ สีเขียว, เหลืองดึงดูดใจเพศตรงข้ามดี คนที่หัวใจยังว่างระยะนี้คงจะต้องคิดหนัก

มังกร 22 ธค.-19 มค.

ออกจะบานปลายอยู่พอสมควร ทั้งลูกเล็กเด็กแดงยังแบมือกันให้วุ่นไปหมด ช่วงนี้ถ้าลองเสี่ยงล็อตเตอรี่บ้างก็จะเป็นเศรษฐีย่อม ๆ การงานยังมีความขัดแย้งในสายงานเดียวกันอยู่ เดินทางจะมีอาการป่วยด้วย ถ้ายังไม่พร้อม อย่าลุย...ดีกว่า ความรักระหว่างครอบครัวเป็นความสุขอย่างยิ่ง

เมถุน 21 พค.-21 มิย.

คงยังจะหนืด ๆ อยู่กับการทำงานทำการ อย่ามัวรีรออยู่นะคุณ ชาวบ้านชาวช่องเขาจะแซงหน้าไปก่อน ลาภจะได้รับเป็นของฝากของขวัญจากเพศตรงข้าม สีชมพู, เขียวสมัครงานและงานมงคลดี การเงินยังคงพูดยากอยู่ เพื่อนฝูงคอยจ้องแต่จะยืมเสียเรื่อย สุขภาพจะทรุดเนื่องจากการเดินทาง

ตุลย์ 23 กย.-23 ตค.

ไม่ควรที่จะหลงลืมอะไรง่ายดาย เจ้านายจะตำหนิคุณได้ มีการเดินทางไกลอาจถึงต่างประเทศ การศึกษามีผลออกมาพอใช้ได้ คนร่างขาวสูงจะคอยช่วยเหลือคุณดี ค้าขายหายห่วงนอกจากรับทรัพย์ลูกเดียว การคบคนแปลกหน้าจะนำโชคลาภมาสู่คน คนรักจะขาดหายหน้าหายตาไปล่ะ

กุมภ์ 20 มค.-18 กพ.

อย่าไปเศร้าอะไรมากนักเลย การเงินการทองถึงแม้ว่าจะถูกลดลงไปบ้างสักระยะก็ต้องยิ้มออกแน่ เที่ยวทางไกลได้เรื่อย ๆ โดยไม่ต้องเดือดร้อนเพราะมีคนเปย์ เพื่อนฝูงจะนำเรื่องไปนินทา ก็ถือซะว่าทำบุญไปก็เท่านั้น สีส้ม, สีฟ้าใส่ซิ่งส์ซ่าส์ไปเลย ความรักไม่ต้องไปหึงหวงให้มากนัก

กรกฎ 22 มิย.-22 กค.

สนุกสนานกับการเดินทางท่องเที่ยวมามากแล้ว การงานควรที่จะเอาใจใส่มากหน่อย อย่าเฉยเมยนัก การใช้จ่ายพอมีแต่ก็จะได้จากงานพิเศษ ทรัพย์สินจะมีการหลงลืม ทำเอาประสาทยุ่งไปเลย เด็กและบริวารจะทำการย้ายหรือพลัดพรากจากกัน ความรักคอยดูใจกันไปก่อน เดี๋ยวจะเสียใจ

พิจิก 24 ตค.-22 พย.

การเปลี่ยนแปลงสำหรับคุณทำความตื่นเต้นให้กับครอบครัว เรียกว่า เซอร์ไพรส์กันน่าดูชม เดินทางยังคงเป็นปรกติ คบคนต่างชาติให้ระวังพวกเขี้ยว ๆ ไว้บ้าง เพศตรงข้ามจะพากันมารุมมาตุ้ม อย่าจ่ายทำหน้าใหญ่เกินตัว สุขภาพระวังการหกล้ม, สะดุดได้ ความรักซ้ำซ้อนจะเกิดขึ้น

มีน 19 กพ.-20 มีค.

มีการงานดี ๆ เข้ามาจนคุณต้องใช้ความคิดจนเกิดอาการเครียด ต้องไปลงทะเลเล่นน้ำซะบ้าง แต่จะไปกับใคร ก็แล้วแต่เถอะ การศึกษากำลังโรจน์ถ้าไม่ไปเที่ยวมากเกินไป ญาติผู้ใหญ่คอยเพ่งเล็ง ต้องประพฤติให้อยู่ในกรอบเข้าไว้ สีขาว, สีเขียวให้โชคคุณดี ความรักจะมีการเปลี่ยนคู่เชยชมล่ะ

เวลาแห่งความสุขสบายและมีอิสระภาพ
ได้ผ่านไปรวดเร็วนัก เวลาแห่งความ
คับแค้นขมขื่นกลับอ้อยอิ่งเนิ่นนาน
ไม่ว่าจะเป็นเวลาเยี่ยงใด
ในที่สุดต้องผันผ่านไป!
ความรักเกิดขึ้นได้ปุบปับฉับพลัน
ความแค้นต้องให้เวลาสะสม ยิ่งเนิ่น-
นานยิ่งสะสมได้มาก

แต่กับอิโยะเวลาแห่งความคับแค้น
ยิ่งเนิ่นนานกว่า ขมปาก ขมใจนานกว่า
ไม่มีทีท่าว่าจะผ่านไปโดยง่าย
โอ..ตัวเล่ห์ เจ้าคงเคยกัด
ผักบุ้ง ไม่เคยกัดคน
ฮะ-อ้า- เจ้าว่า
ข้าจุ้มจ่ามหรือ ?

ความแค้นที่ยังชำระไม่ได้ เนื่องเพราะไม่มีโอกาส
ดังนั้นจำต้องรอคอยเวลา การรอคอยย่อมมีวิธีการ
แสร้งมีความสุขร่วมกับมัน
แสร้งพอใจที่จะร่วมรักกับมัน
หากมุ่งหวังให้มันตายไป
ไม่ว่าผู้ใดตายไป--
ย่อมมีทางตายจริงๆ
งั้นข้ากัดเจ้าแทน
ผักบุ้งคืนหนึ่ง!
อึ อึ!

อา- นึกไม่ถึง
เจ้ากลับสนุกด้วย
ใครว่าจะไม่สนุก
ลืมเรื่องรุนแรง
เมื่อคืนเถอะ
196

ข้าลืมไปแล้ว ว่าเจ้าต่อยห้

ข้าจะจัดการกับตองยี และผู้หญิงนั่น เพื่อไถ่โทษ

ดื่มให้ความสำเร็จ !!

แน่นอน..!

เหล้ารสยอดเยี่ยม

แก้วสุดท้ายด้วย!

หือ?

เอื๊อ-ก-ก!

ยาพิษ---นรก-- ยาพิษ...อี๊กก!

อ๊ากกก!

นังปีศาจ เจ้า-เจ้าโกน ต้อง--

อ๊ากก-ก- ข้าจะ จัดการกับเจ้า ----เอ่อก!

ยาพิษนี้ออกฤทธิ์เร็ว มาก--- เจ้าจะตาย อย่างรวดเร็ว!

เจ้าจะทรมาน ไม่เร็วหรือ ข้าก็ทรมาน อย่างยิ่ง!!

ความแค้นบางทีก็เกิดได้อย่างพลัน ความแค้นฉับพลันที่ต้องนติหน้ำค่อยสะสาง

ไปนรก เสียเถอะ

ชไมพร ฉอเลาะ

ต้นเดือนพฤษภาคมนี้จะมีหนังสือออกใหม่หนึ่งเล่ม ชื่อ "หัวใจรัก" ภายในจะอัดแน่นไปด้วยสาระบันเทิงอย่างครบถ้วน โดยเฉพาะคนที่มีความรักความหลังอยู่ในหัวใจและความทรงจำนั้น พรขอบอกว่าไม่ควรพลาดหนังสือเล่มนี้โดยเด็ดขาด นิยายเพียบ เรื่องชุดพร้อม เรื่องสั้นของคนเหงาคนมีความรักความหลังมีให้คุณอ่านอย่างคุ้มค่าคุ้มราคา 12 บาท แล้วหนังสือเล่มนี้พรก็จะขอโชว์ฝีมือเขียนนิยายเป็นครั้งแรกในชีวิตด้วยนะคะ คอยอ่านฝีมือก็แล้วกันว่าพรน่ะพอจะมีชื่อเสียงอยู่ในบรรณพิภพกับเขาบ้างได้หรือเปล่า ต้นเดือนพฤษภาคมอย่าลืม "หัวใจรัก" นะคะ ผู้ชายอ่านแล้วปิ๊ง ผู้หญิงอ่านแล้วกริ๊ก อ่านกันวันละนิด เพราะหนึ่งอาทิตย์ออกหนึ่งเล่มค่ะ

อ้อ! นวลนางก็ยังคงสดใสไร้เทียมทานอยู่เหมือนเดิม กลยุทธที่พริ้วไปแต่ละเพลงมักจะมีคนเลียนแบบกันอยู่เสมอ แต่ของจริงก็ย่อมจะเป็นของจริงค่ะ ชไมพร ศรีสำราญ ประจำอยู่ที่นวลนางที่เดียว (อ้อ! หัวใจรักอีกหนึ่งเล่ม) ไม่เคยใช้ชื่ออื่นไปประจำที่ไหนเลย ขอยืนยันนะคะ

หวัดดีครับ...พี่พร

คือ...เริ่มเลยนะ ตั้งแต่ผมได้รู้จักนิตยสารนวลนาง ผมก็รู้สึกอยาก... แฮ่!...อยากอ่านอีกน่ะ ตามปกติผมไม่ค่อยได้อ่านหนังสือแบบนี้เท่าไรหรอก แต่พอเข้ามาอยู่บ้านเพื่อนในกอหอมอ จึงได้อ่าน แต่ผมไม่ได้ซื้ออ่านเองหรอกครับ เล่มแรกที่ดู (แค่ดูเท่านั้นนะ) ก็เป็นของเพื่อนที่อยู่ด้วยกัน (แมนเต็มตัวครับ) แต่พอเล่มที่สอง เพื่อนเอามาให้อีก คราวนี้ลองอ่านดู ฮึ! ("แน๊ะ! ดีเหมือนกันนี่") รู้สึกว่าน่าสนใจ และอ่านได้ทุกระดับ ผมเลยติดตามมาตลอด แต่ไม่ทุกเล่มนะ เพราะเพื่อนซื้อ ทั้งหมดนี้เป็นความคิดเห็นของผมที่มีต่อนวลนาง...แต่ผมก็ยังมีความอยากอีก...อยากขอความกรุณาพี่พรสักหน่อย หวังว่าพี่พรคงช่วยได้ คือ...ผมมีความปรารถนาที่จะเรียนต่อในระดับปริญญา แต่ขาดทุนทรัพย์ จึงอยากได้ผู้อุปการะ และอยากให้พี่พรช่วยลงหาผู้อุปการะให้ด้วย จะเป็นหญิงโสด, ม่าย หรือแม่ม่ายก็ได้ ที่สามารถอุปการะได้ดี มีเมตตา ผมยินดีตกลงตามเงื่อนไขทุกอย่าง พร้อมที่จะซื่อสัตย์ตลอดไป ผมเป็นคนโสด อายุ 22 ปี สูง 162 ไม่มีพันธะใด ๆ ทั้งสิ้น ถ้าใครจะอุปการะ ผมขอให้พี่พรช่วยเป็นสื่อกลางให้ด้วย โดยที่ติดต่อมาที่พี่พร แล้วพี่พรก็แจ้งมาให้ผมทราบ ผมขอด่วนนะครับพี่ และผมหวังว่าพี่พรจะให้ความกรุณากับผมน่ะครับ

ท้ายสุด ขอให้นวลนางขายดียิ่ง ๆ ขึ้นไป พร้อมกับอยู่คู่ตลาดและแผงหนังสือไปตลอดกาล

ขอแสดงความนับถือ
อ้อ รัตนวานิช
เลขที่ 299/255 ม. 4 ซอย 3
พงษ์เพชร 2 ถ.แจ้งวัฒนะ
หลักสี่ บางเขน
กรุงเทพ ฯ 10210

ตอบคุณอ้อ

อยากอ่านก็อ่านสิคะ พรไม่ห้าม ไม่หวงหรอก อ่านแล้วก็อ่านอีก อ่านอีกก็อ่านแล้ว หนังสือที่แจ๋ว ๆ แบบนี้มีให้คุณอ่านไปอีกนานเท่านานค่ะ สำหรับเรื่องที่คุณต้องการให้พรช่วยนั้น ไม่มีปัญหาค่ะคุณ พรลงจ.ม.พร้อมรูปถ่ายของคุณให้แล้วนะคะ

ชไมพร

สวัสดีคุณ ชไมพร ที่รักและ...

ผมอีกคนหนึ่งที่ติดตามนวลนางมาก็นานแล้ว แต่ไม่เคยเขียนจดหมาย ฉบับนี้เป็นฉบับแรก หวังว่าคงได้รับการต้อนรับจากคุณพรด้วย ไม่มากก็น้อย มีอยู่คำหนึ่งที่คุณพรว่าลมพายุแรงนั้น เขากวดขันทุก ๆ ฉบับในแนวเดียวกันทั้งหมดหรืออย่างไร มิน่า ผมถึงเที่ยวหาซื้อไม่ได้ตั้งนาน เลยอดอ่านไปหลายอาทิตย์เลย เพราะบ้านอยู่ไกลตลาด นาน ๆ ถึงจะได้เข้าไปตลาดสักทีหนึ่ง แต่พอเข้าตลาดเที่ยวนั้นก็ผิดหวัง ที่เขียนมานี่ก็ได้ข่าวว่าคุณพรแจกรูปโป๊ะเชะ ก็เลยได้เขียนจดหมายมาเพื่อจะขอกับเขาบ้างในฐานะผมก็เป็นแฟนนวลนางคนหนึ่งเหมือนกัน ผมคิดว่าคุณคงให้ทาน ถ้าไม่ได้ผมก็จะรู้และก็สิ้นสวาทขาดกันไป ขอรูปคุณพรด้วยเอาชนิดที่เจ๋งที่สุด

ท้ายสุดนี้ผมขอให้คณะผู้จัดทำ

พร้อมทั้งคุณพรจงโชคดี นอนหลับฝันเปียกกันทุกคน และขออย่าได้มีลมพายุบ้า ๆ นั้นเข้ารบกวนอีกตลอดกาล

ด้วยความรักและ...

ส.เมืองช้าง

ตอบคุณส.เมืองช้าง

ที่และน่ะมันและอะไรล่ะคะ ชอบมีปริศนาให้พรเง็งกันเรื่อยเลยคุณหนุ่ม ๆ พวกนี้ แน่นอนค่ะ พรตอบจ.ม.ของคุณแล้ว ดีใจไหมเอ่ย เรื่องลมพายุนั้นเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับบ้านนี้เมืองนี้ค่ะ เราก็เลยต้องปฏิบัติตัวให้อยู่ในกรอบเสียหน่อยนึง ตอนนี้หนังสือนวลนางออกวางจำหน่ายทั่ว ๆ ไปตามเดิมแล้ว ถ้าคุณต้องการจะให้ชัวร์ ๆ ล่ะก็ลองสนิทกับทางร้านประจำเอาไว้สิคะ สำหรับรูปแจกนั้นถ้าคุณสอดซองติดแสตมป์พร้อมชื่อที่อยู่มาก็ได้รับรูปแน่นอนค่ะ นอนหลับฝันเปียกน่ะพรไม่เคยหรอกค่ะ ถ้าฝันแฉะล่ะก็เคยบ่อย ๆ

ชไมพร

จ๊ะ ! เอ๋
สวัสดีครับพี่สาว (ชไมพร) ที่น่ารัก

พี่อย่าเขินนะครับที่ผมเรียกว่าพี่สาว ก็แฟน ๆ "นวลนาง" เป็นกันเองไม่ใช่รึ ! ผมติดตามนิตยสาร "นวลนาง" มาตั้งแต่เดือนตุลา 2529 โน้นแน่ะ ถึงจะไม่นานเท่าไหร่ พี่สาวอย่าว่ากันนะนี่เป็น ฉบับแรกของผมที่ได้เขียนจ.ม.มาคุยกับพี่สาว และก็อยากถามพี่สาวว่ามีหนังสือที่เห็นทุกซอกทุกมุมขายหรือเปล่าครับ โดยเฉพาะหนังสือญี่ปุ่น ถ้ามีราคาเล่มละเท่าไหร่ครับ เออ ! ผมได้สอดซองเปล่าเพื่อขอรูปลับเฉพาะของนางแบบที่ชื่อทัศนาพร วังจันทร์ เอาชนิดเห็นแล้วหัวใจวายไปเลยนะพี่สาวที่น่ารัก ขอสัก 2 รูป หวังว่าพี่สาวคงจะจัดส่งให้นะครับ

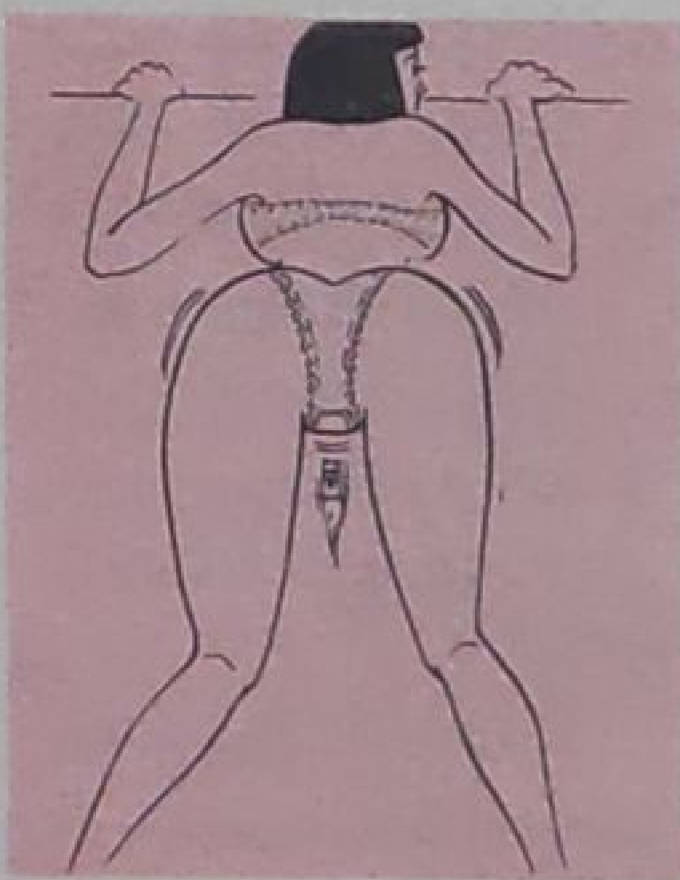
สุดท้ายนี้ก็ขอให้พี่สาวที่น่ารักของผมอยู่คู่กับ "นวลนาง" ไปนาน ๆ จนกว่า "นวลนาง" จะหายไปจากโลกนี้ และผมก็เช่นกัน

เด็กจักรยาน No.8 (สิทธิโชค)

ตอบคุณเด็กจักรยาน

อุ๊ย...พรไม่เขินหรอกค่ะเรื่องแค่นี้เอง ขนาดยิ่งกว่านี้พรยังไม่เขินเลยนี่นา (ชัดช้า...) แต่พอคุณถามอีตรงที่ว่ามีหนังสือที่เห็นทุกซอกทุกมุมขายหรือเปล่า แหม...อีตรงนี้ล่ะค่ะที่พรชักเขินนิด ๆ พรไม่รู้จะติดต่อที่ไหนค่ะ แต่เรื่องรูปของหนูป้อม (ทัศนาพร วังจันทร์) นั่นน่ะ ขืนคุณได้รับไปแล้วเกิดหัวใจวายขึ้นมาจริง ๆ หนูป้อมเธอมิบาปแย่หรือคะ

ชไมพร

สวัสดีครับเจ๊พรที่ใจดี

ผมอีกคนหนึ่งครับที่หลงใหลในรูปแบบฉบับของนวลนาง ผมติดตามมาเป็นประจำเลยชอบมากครับ ยอมรับเลยครับเหนือกว่าหนังสือราคาเท่ากันทุกเล่มเลย (ไม่ได้ยอนะครับพูดจากความรู้สึกจริง ๆ) รู้ไหมเจ๊ ผมอ่านหนังสือมาก็มาก แต่พอได้อ่านนวลนางฉบับที่ 24 ผมก็ทิ้งหนังสือที่เคยอ่าน มาติดตามนวลนางเลย ก็นางแบบก็มีแต่คนน่า (...) ทั้งนั้น เจ๊ก็ตอบจ.ม.ได้มันดี เจ๊ครับตอนต้นปีใหม่ทำไมนวลนางถึงออกช้าจังครับ ผมรอตั้งนาน และอีกอย่าง ฉบับที่ 98 ทำไมไม่มีบัตรสั่งภาพเลย แหมเสียดายจัง พอเห็นรูปผมก็ชอบ และอยากเห็นชัด ๆ ถ้าจะสั่ง ๆ อย่างไรครับ เจ๊ไม่มีบัตร เอาเป็นว่าขอไปดูก่อนซักแผ่นสองแผ่นแล้วแต่เจ๊กรุณาก็แล้วกัน และจะกรุณาส่งที่อยู่ของทัศนาพร วังจันทร์ (98) มาด้วยก็ขอขอบคุณ อ้อ ของนางแบบญี่ปุ่นพอมีไหมครับ ขออีกแผ่นก็แล้วกัน รบกวนเจ๊มากไปนะครับ ผมสอดซองติดแสตมป์มาด้วย ผมจะรอนะครับ เจ๊ผู้น่ารัก

ขอรบกวนแค่นี้นะครับ

ขอให้เจ๊พรและนวลนางจงคู่ผมตลอดไป

เคารพครับ

น้องคนสารคามนามทิวา

ตอบคุณทิวา

คุณบอกว่าคุณเป็นน้องคนสารคามนามทิวา งั้นก็แสดงว่าคุณชื่อทิวาใช่ไหมคะ ขอบคุณมากนะคะสำหรับคำชมของคุณ เราทำหนังสือตามที่แฟน ๆ นิยมชมชอบค่ะ นิยมยังไงเราก็ทำให้อย่างนั้น ชอบยังไงเราก็ทำให้อย่างนั้น ช่วงที่นวลนางออกช้าน่ะเป็นเพราะต้องฝ่าคลื่นลมค่ะ แต่ตอนนี้ก็เข้าสู่ร่องรอยเดิมแล้วนะคะ เชิญทัศนาติดตามกันได้ต่อไปอีกเหมือนเดิม เรื่องบัตรสั่งภาพนั้นเราไม่ต้องการที่จะขัดนโยบายของเบื้องบนก็เลยของดเอาไว้ก่อนสักพักหนึ่งค่ะ ส่วนภาพแจกนั้นยังพอมีอยู่มากพอสมควรค่ะ ถ้าคุณมีทุกอย่างมาตามเงื่อนไขของเราก็รอรับได้เลย

ชไมพร

สวัสดีครับ พี่พรที่น่ารักของแฟน ๆ นวลนาง

ที่ผมเขียน จ.ม.มานี้ ก็มีเรื่องที่จะมาขอรบกวนพี่พรหน่อย ก่อนอื่นผมขอบอกว่าหนังสือนวลนางนั้นเยี่ยมจริง ๆ เลย อ่านทีไรทำเอาแทบจะทนไม่ไหว แต่ผมก็ไม่ได้ติดตามทุกฉบับหรอก เพราะบ้านผมอยู่ห่างอำเภอนานทีจึงได้ไปครั้ง เรื่องที่ผมขอรบกวนก็คือ ผมอยากจะถามพี่ว่า พี่พรพอจะมียาอะไรที่คุณผู้หญิงกินเข้าไปแล้วเกิดอารมณ์มากที่สุด ทำให้เกิดความต้องการ ทนไม่ไหวว่างั้นเถอะ ถ้ามีก็กรุณาส่งจ.ม.และระบุราคาไปหาผมด้วย แล้วผมจะส่งเงินมาซื้อ ราคาเท่าไรผมไม่เกี่ยง ว่าแต่ยานั้นดีจริงชนิดที่กินปุ๊บติดปั๊บ ผมยิ่งชอบ ถ้ารักแฟนนวลนางจริง คงจะตอบไปให้ทราบ สำหรับค่าซองค่าแสตมป์นั้น ผมหวังว่าทีมงานนวลนางคงจะไม่ถึงกับเจ๊งเป็นแน่แท้นะครับ...

ท้ายนี้ผมขออวยพรให้พี่พรและทีมงานนวลนางทุก ๆ คนจงประสบกับความสุขตลอดปี 2530 และขอให้หนังสือทุกฉบับจงขายดิบขายดี

จาก อัมพร ปราบพาล

(อ่านต่อหน้า 54)

จดหมายร่วมสนุกทุกรายการ
ส่งถึง ชไมพร ศรีสำราญ
142/10 ถนนบางกอกน้อย-ตลิ่งชัน
แขวงบางขุนนนท์ บางกอกน้อย
กทม.10700

ชไมพร

ร่อนสะโพก

เป็นยังไงบ้างคะลีลา **ร่อนสะโพกของพรเมื่อเล่มที่แล้ว** ไก่เปลือยผัดเผ็ดกับยำไข่คนทำให้คุณเมากันหัวทิ่มบ่อบ้างหรือเปล่าคะ พรว่าถ้าไม่เมาจนหัวทิ่มบ่อก็ต้องมีการเมากันจนหัวทิ่มหอยเอี่ยทิ่มห้วยกันบ้างล่ะจริงไหมคะคุณ ๆ

วันนี้พรขอร่อนสะโพกไขยกกับแกล้มให้คุณทานแกล้มเหล้ากันต่ออีกสัก 2-3 อย่างดีกว่าค่ะ จะได้ไม่เสียเวลาเมาของคุณไงล่ะคะ

อย่างที่หนึ่งชื่อว่า "ขิงสะดุ้งกุ้งสะดิ้ง"

เครื่องปรุง

ขิงอ่อน 3 แง่ง (ไม่ใช่ 3 งัง นะคะ)

กุ้งนางสด ๆ 1 ถ้วยย่อม ๆ

หนังหมู

พริกขี้หนู

น้ำปลา

มะนาว

ผักกาด ผักกะหล่ำตามแต่จะชอบ

วิธีทำ แกะเปลือกกุ้งออกแล้วนำไปลวกน้ำพอเกือบ ๆ สุก จากนั้นก็ปอกเปลือกขิงอ่อน เสียนิดหน่อย ซอยให้เป็นแว่นบาง ๆ เอาขิงกับกุ้งใส่ลงไปในจานเดียวกันปล่อยให้มันพักผ่อนอยู่สองคน ส่วนคุณก็จัดการหั่นหนังหมูให้เป็นชิ้นบาง ๆ เอาไปใส่ในจานเดียวกับกุ้งและขิง

ใช้อะไรก็ได้คนให้เข้าทะเลาะกันจนแน่นจาน จากนั้นก็หั่นพริกขี้หนู บีบมะนาว เหยาะน้ำปลาลงไปตามแต่จะชอบใจ คลุกเคล้าให้ได้รสตามที่ต้องการ พอได้ที่แล้วก็ยกไปเข้าวงเหล้าได้เลย เวลากินน่ะมันได้รสชาติที่ขิงมันสะดุ้งแล้วกุ้งมันก็สะดิ้งค่ะ คือเวลาเราเคี้ยวไปโดนขิงก็จะสะดุ้งนิด ๆ พอเคี้ยวไปโดนกุ้งก็จะนุ่มเนื้อมีอาการสะดีดสะดิ้ง

ส่วนที่จะชูรสชาติมากที่สุดก็คือหนังหมูค่ะ เคี้ยวหนึบ ๆ แล้วก็หลุดไปสะดุ้งกับขิงบ้าง สะดิ้งกับกุ้งบ้าง กินเคียงกับผักกาดหอมเมาดีนักแล

กับแกล้ม อย่างที่สองชื่อว่า "ปีกไก่ใบคะน้ำ"

เครื่องปรุง

ปีกไก่จำนวนเหมาะสมกับเพื่อนร่วมวง

แป้งโกกิ

ซอสพริก (ไม่ใช่ซอสมะเขือเทศนะจ๊ะ)

เกลือ (ห้ามใช้น้ำปลาเด็ดขาด)

พริกไทย

ใบคะน้ำ

วิธีทำ เอาแป้งโกกิมาละลายในน้ำ ผสมซอส เกลือ พริกไทยลงไปให้พอดี จากนั้นจึงเอาปีกไก่ลงไปหมักในแป้งที่ผสมไว้

หั่นใบคะน้าให้เป็นฝอย ๆ เอาใส่ในกะทะที่ตั้งบนไฟจนน้ำมันเดือดพล่าน ทอดให้ใบคะน้ากรอบแล้วตักลงใส่จานพักไว้

เอาปีกไก่ที่หมักแป้งไว้ลงไปทอดในกะทะบ้างจนเหลืองกรอบน่ากินแล้วตักลงใส่บนจานที่มีใบคะน้าทอดกรอบอยู่ จากนั้นก็ยกไปเข้าวงได้เลยค่ะ อ้อ ! เกือบลืมน้ำจิ้มแน่ะ

วิธีทำน้ำจิ้ม ก็เอา พริกขี้หนู มะนาว เกลือ กระเทียม กุ้งแห้งป่น มาโขลกรวมด้วยกันทั้งหมด ชิมรสตามชอบใจแล้วเอาไปจิ้มกับปีกไก่ใบคะน้า

ถ้าต้องการให้ได้รสชาติอร่อยไปอีกแบบหนึ่งก็ต้องเหยาะเหล้านอกลงไปในแป้งที่หมักปีกไก่ถึงจะได้รสชาติเนี๊ยบขึ้นค่ะ เอ้า ! กรึ๊บ ละกระลึ๊บ กรึ๊บ กรึ๊บ

กับแกล้ม อย่างที่สามชื่อว่า "ยำไส้ตัน"

เครื่องปรุง

ไส้หมูตัน 1 มื้อย่อม ๆ

ใบคื่นฉ่าย

หัวหอมใหญ่

พริกขี้หนู

มะนาว

วิธีทำ เอาไส้ตันมาหั่นให้เป็นชิ้นเล็ก ๆ พอคำแล้วเอาลวกในน้ำร้อนให้สุก ๆ สักหน่อยนะคะจะได้ไม่เหม็น แล้วก็เคี้ยวได้อร่อย ๆ

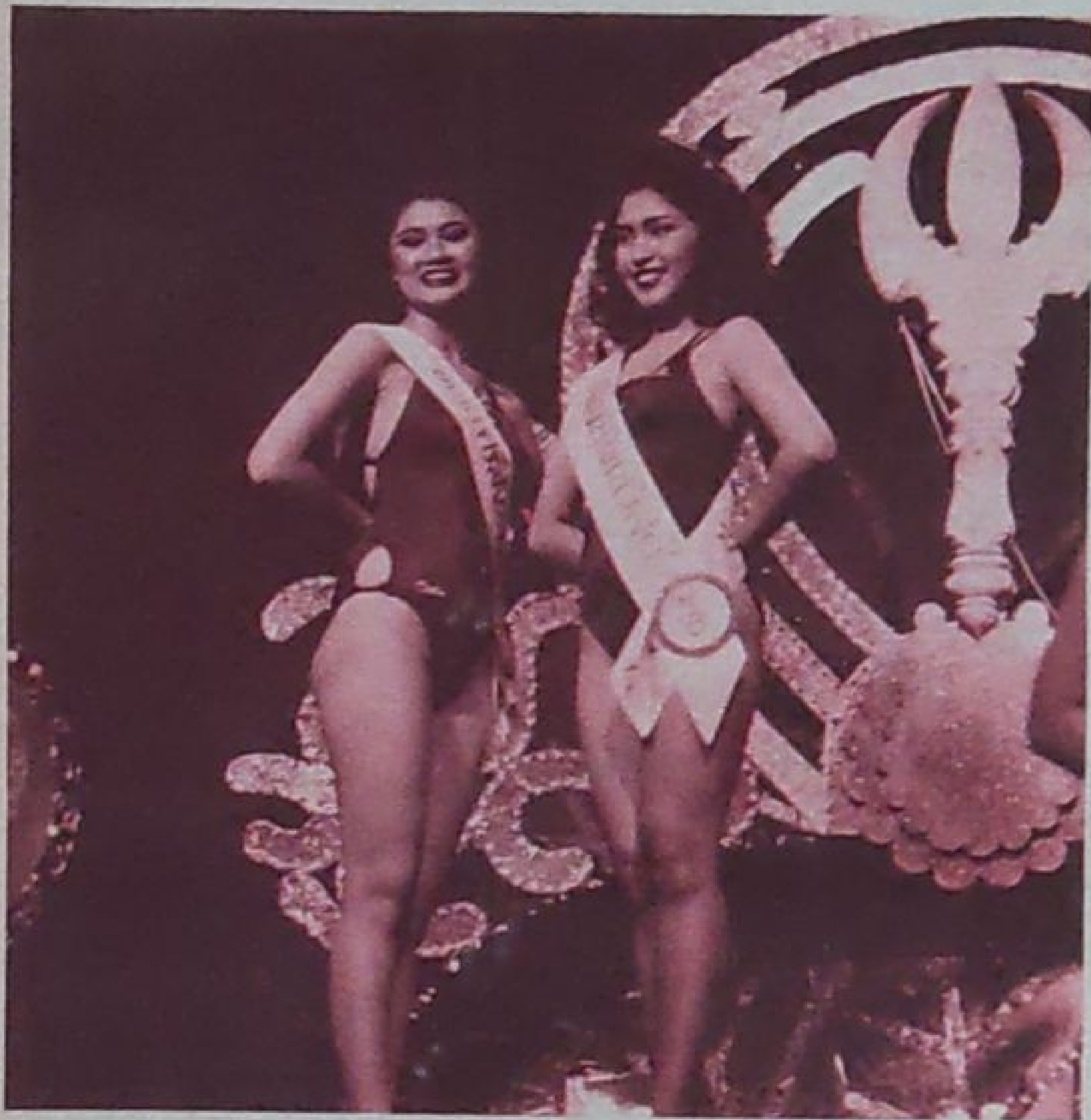
ซอยหอมใหญ่ลงผสมกับไส้ตัน แล้วก็ใบคื่นฉ่ายต่อไปอีกหนึ่งอย่าง พริกขี้หนู มะนาว น้ำปลา ใส่ตามที่ลิ้นของคุณต้องการ ปรุงรสให้แซ่บ ๆ แล้วยกไปเข้าวงร่วมเฮฮากับเพื่อน ๆ โดยมีเหล้าสักกลม โซดาสักสี่ โพลารีสสักสอง น้ำแข็งสักกระติก จาน ช้อน ช้อนส้อม ตะเกียบพร้อมเพรียงกันทุกคน จากนั้นก็รินได้เลยพวกเราเอ้าเฮ ! เอิ๊ก...เอิ๊ก....

เฮ้อ...ตั้งแต่มาเป็นแม่บ้านคอยทำกับแกล้มให้พวกคุณนี่ พรเมาแล้วเมาอีกเลยล่ะค่ะ นี่ก็สงสัยว่าจะต้องไปกรึ๊บสักหน่อยเหมือนกัน เพราะได้เวลาแล้วค่ะ

ชไมพร

บันทึกของคนผ่านทาง

-สงกรานต์ปีนี้คงจะทำให้คลายความร้อนลงไปได้บ้างนะครับ นางสงกรานต์ที่พึ่งได้ตำแหน่งตามเวทีต่าง ๆ ก็เป็นตัวยืนของการประกวดมิสไทยแลนด์เวิร์ล และนางสาวไทยในครั้งต่อไป เส้นทางของคนสวยมีปลายทางกันหลาย ๆ รูปแบบด้วยนะจะบอกให้-

-สวยที่สุดในประเทศไทยก็นับว่ายิ่งใหญ่แล้ว แต่กลับยิ่งใหญ่ยิ่งขึ้นเมื่อไปเป็นคนสวยที่สุดในโลก หนูปุ๊กได้ตำแหน่งนางสาวไทยแล้วก็ไปได้ตำแหน่งนางงามจักรวาล จะมีนางสาวไทยคนใดอีกบ้างหนอที่โชคดีและมีวาสนาเช่นหนูปุ๊ก ซึ่งปัจจุบันเธอใช้ชื่อในทะเบียนสมรสว่าอาภัสรา จิราธิวัฒน์

-อกหักซ้ำสองสำหรับดวงเดือน จิไธสงค์ ประกวดมิสไทยแลนด์เวิร์ล เธอได้ตำแหน่งรองอันดับหนึ่ง ด้วยสาเหตุที่ใครต่อใครกระซิบกันว่าเธอโดนเส้นมาพันไม่ให้เธอได้ตำแหน่งมิสไทยแลนด์เวิร์ล พอเข้าประกวดนางสาวไทยเธอก็ได้ตำแหน่งรองอันดับหนึ่งอีกแล้ว ครั้งนี้ใครต่อใครก็กระซิบกันอีกว่ามันมีสาเหตุอีกเหมือนกัน-

-สาเหตุครั้งนี้มีเสียงกระซิบว่าไม่ใช่เส้นแต่มันเป็นใบสั่ง โดยมีคำอธิบายมาว่าขืนให้ดวงเดือน จิไธสงค์ได้ตำแหน่งนางสาวไทย คนทั่วประเทศก็จะพากันคิดว่านางสาวไทยปีนี้สวยน้อยกว่ามิสไทยแลนด์เวิร์ล เพราะว่าดวงเดือน จิไธสงค์นั้นเป็นแค่รองมิสไทยแลนด์เวิร์ล เอ้า...เขาว่ามา ผมก็ว่าไป-

-มุขตลกที่ชวนขำมากที่สุดในการประกวดนางสาวไทยก็คือ พอโฆษกประกาศให้ชุติมา นัยนา ได้ตำแหน่งนางสาวไทยแล้วก็มีการสวมมงกุฎให้กับนางสาวไทยนั้น กว่าจะสวมได้สำเร็จเสร็จเรียบร้อยก็เสียทั้งเวลาเสียทั้งกิ๊ปไม่รู้ต่อกี่ตัว ใคร ๆ เลยทายออกว่ากลัวมงกุฎจะ (ถูกปัด) หล่นอีกล่ะมั้งเลยต้องใช้กิ๊ปถึงขนาดนั้น อ้อ ! แล้วยังจะบุญเดิมร้านเดิมเจ้าเก่ามาได้ตำแหน่งรองอันดับหนึ่งอีกด้วย ขืนไม่ใช้กิ๊ปเดี๋ยวก็ยุ่งตายห่ะ (สำนวนประสิทธิ์ กาญจนวัฒน์) อีกน่ะสิ-

-นี่ก็อกหักซ้ำสองอีกเหมือนกัน แคร์รีนโลชั่นส่งสรารัตน์ หรุ่มเรืองวงศ์เข้าประกวดเมื่อปีที่แล้วก็ได้แค่รองอันดับหนึ่งเพราะโดนใบสั่ง (เขากระซิบมาครับ) มาปีนี้ส่งดวงเดือน จิไธสงค์ข้าประกวดก็ได้รองอันดับหนึ่งอีก แถมยังมีคนกระซิบกันอีกว่าโดนใบสั่งอีกเหมือนกัน เฮ้อ...ปีหน้าหาของใหม่ ๆ มาบ้างสิจะได้ไม่ต้องโดนใบสั่งอีก-

-อุตส่าห์สละสิทธิ์การเป็นตัวเก็งในการประกวดนางแบบรอบสุดท้ายดาราทองทางช่อง 3 วรุณศิริ ศรีเมือง มุ่งหวังการประกวดนางสาวไทยอย่างเต็มที่ แต่แล้วหวังนั้นก็พลันสลายหมดสิ้น เธอไม่ติดในรอบสิบคนสุดท้าย อ้อ ! ส่วนประกวดนางแบบรอบสุดท้ายดาราทองทางช่อง 3 นั้นปรากฏว่า วนัสนันท์ ไกรนรา ได้ตำแหน่งไปครองครับผม-

-ว๊าว ! เสียงว๊าวในโทรทัศน์ดังลั่นเมื่อหนูปริ้นซ์ ศรัญญา นิยมศิลป์ สวมชุดว่ายน้ำสีชมพูเข้มนวยนาดด้วยมาดสวยในภาพยนตร์โฆษณาของซูซูกิ ลีลาของหนูปริ้นซ์คราวนี้เล่นเอาซาวเออร์ทูซาวเออร์ในชุดว่ายน้ำครั้งแรกจ๋อยไปเลย ใครอยากเบิ่งโฉมของหนูปริ้นซ์ให้ชัด ๆ ก็รอดูในโทรทัศน์แล้วกัน ส่วนคนที่เห็นหนูปริ้นซ์ในพาราไดซ์เมื่อหลายวันก่อนน่ะก็นับว่าโชคดีไปก็แล้วกันเนาะ-

-หนูจอย แฟลตรวมโชค เกิดนึกสนุกอะไรขึ้นมาก็ไม่รู้นะถึงได้บุกไปโชว์ลีลารอยเล็บเหน็บเนื้อกับหนูป้อม พีเอสเฮาส์ที่หน้าฟาโรห์ เฮ้อ... คนกลุ้มก็คือช่างภาพหนุ่มที่มีนามว่า...อื๊อย์ ! คนกันเองไม่บอกดีกว่าครับ เดี๋ยวหนูจอยจะลุยมาถึงนวลนางน่ะ-

-เดือนพฤษภาคมนี้จะมีนักเรียนพาณิชย์ไปอยู่ในความอุปการะของติ๋ม ชีตรอง ประมาณ 4-5 คน หนึ่งในจำนวนนั้นบอกว่าขอเรียนแค่ปีเดียวก็จะลาออก เหตุผลของเธอก็คือไม่ต้องรอให้จบป.ว.ช.ก็มีเงินเก็บมากพอแล้วล่ะ อ้อ...เรียนพาณิชย์นี่ก็มีเงินเก็บด้วยเหมือนกันนะ-

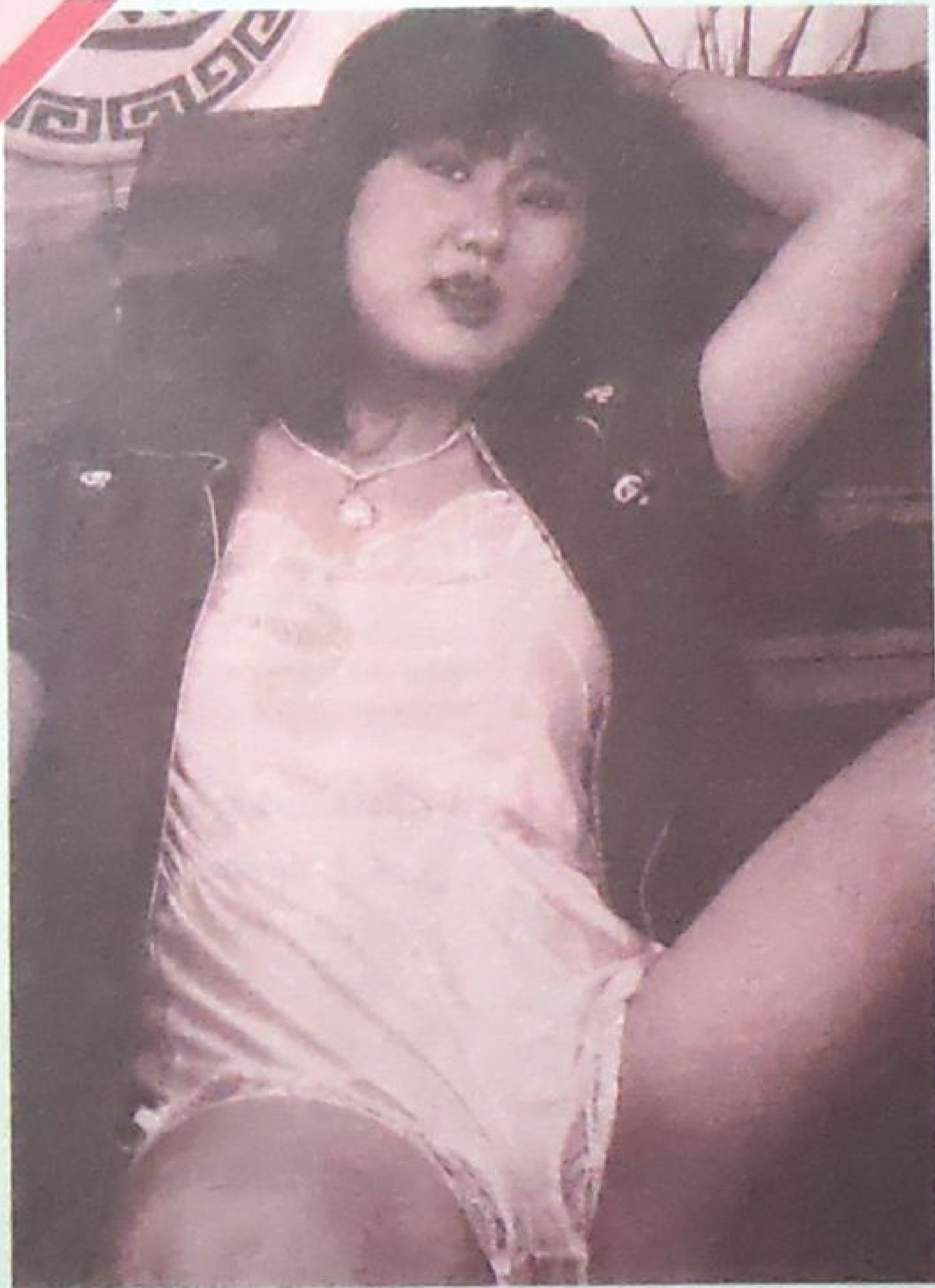
-ข่าวโทรพิมพ์จากหลังสวน วาสนา เพชรยาหน ย้อนคืนกลับสู่หลังสวนแน่นอน น้อง ๆ ทั้งหลายติดต่อขอร่วมงานด่วน ข่าวคืบกว่า ๆ จะเสนออีกต่อไป ต๊อด ต๊อด-

-ผมขอลาไปเล่นสงกรานต์กับนางแบบเอ๊าะ ๆ สักหนึ่งวันนะครับ หัวหายเปียกตัวหายแฉะแล้วจะกลับมาพบคุณอีกรออีก 7 วันครับผม-

ชัย ชดช้อย

ชไมพร
สอนอึ๊ง

วันนี้พรขอเปลี่ยนบรรยากาศให้เป็นการคลายความร้อนรุ่มของดินฟ้าอากาศในระยะนี้ด้วยการนำจ.ม.มาลงให้แฟนนวลนางอ่านสักฉบับหนึ่ง เขาเขียนมาว่าเรียนคุณนวลนาง เพราะฉะนั้นแฟนของนวลนางก็น่าจะได้อ่านกันทุกคนนะคะ เอ้า! อ่านได้เลยค่ะ

เรียน คุณนวลนาง

ตามที่หลาย ๆ คนเคยเล่าให้เธอฟังว่าเธอเป็นคนขี้งอน ใจน้อย เอาแต่ใจตัวเอง เพราะเธอ หนูป้อมเป็นลูกคนสุดท้อง พ่อแม่ตามใจมาแต่เด็ก พอโตขึ้นก็เลยอดติดนิสัยเด็ก ๆ ไม่ได้และเธอเป็นคนชอบความโรแมนติค ชอบความมืดที่มีเสียงเพลงเบา ๆ คลออยู่ข้าง ๆ

ผมได้รับฟังข้อความข้างต้นและได้ยลภาพของเธอ "ทัศนาพร วังจันทร์" แล้วขอสารภาพเลยนะครับว่า เธอเป็นคนช่างมีเสน่ห์อย่างร้ายแรงบนดวงหน้ารูปร่าง เป็นที่สุด เรื่องที่ผิดมากหรือครับ ก็เรือนร่างอันน่า...สวยงามของเธอนั้น ช่างหรมานใจของผมเสียเหลือเกิน เธอเป็นคนน่ารักมากที่สุดคนหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นรูปหน้าที่แสนซื่อและหวาน ๆ ท่าทางที่เธอแสดงออกนั้นช่างน่าทะนุถนอมเสียเหลือเกิน ช่วงหน้าอกของเธอ บรื๋อ...อย่าให้บอกเลยนะครับว่าช่างมีมนต์เสียเหลือเกิน ช่วงขาหรือ โอ้คิดแล้วมันป่วนในท้องน้อยเสียเหลือเกินครับ ดูแล้วผมต้องครางมาเบา ๆ เลยว่า "สูญสิ้นความรักในชาตินี้ ตรมเหลือดี ชาตินี้น้อยวาสนา เอื้อมไม่ถึง จึงต้องช้ำวิญญา เพราะเธอนั้นเป็นดอกฟ้า สูงเกินที่จะหมายปอง...แม่เอยงามจริง งามเหนือสิ่งเปรียบเปรย เกินเหลือคำจะเอ่ยมาฉลยคำอ้าง แม่อรชรงามเหมือนกินนรเยือนร่าง ยลภักแม่แลค้างทรวงสล้างเต่งตึง ถันแสระรัวเหมือนบัวลอยอยู่ในบึง งามเหมือนหนึ่งเทวี แม่คงลอยฟ้ามา เป็นขวัญตาบุญพี่ ท่าทางอย่างนี้เหมือนเทวีแปลงกาย..."

นี่ถ้าผมได้รู้จักเธอและได้คุยกับเธอบ้างเป็นครั้งคราวนะ ผมคงจะมีความสุขที่สุดเลยครับ นี่เป็นความคิดช่วงสั้น ๆ ที่ผมพอจะบรรยายให้คุณฟังได้เท่านี้ เพราะไม่เคยเขียนจดหมายมาร่วมสนุกด้วยเลย แต่นิตยสารนวลนางนั้นผมได้อ่านมานานแล้ว จนกระทั่งประมาณเดือนสองเดือนที่ผ่านมานั้นทำให้อารมณ์เสียไปบ้างเหมือนกันที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปเล่มและเนื้อหาสาระที่สมาชิกส่วนมากชอบทำให้หายซู่ซ่าไปบ้าง แต่ผมจะพยายามติดตามอ่านจนกว่าจะหมดความพอใจนะครับ

ด้วยความรัก ทัศนาพร วังจันทร์

จาก เด็กแดง

....กรมประชาสงเคราะห์....

(อำไพ พวงผกา)....

....ถนนกรุงเกษม...สะพานขาว..

กรุงเทพมหานคร... 10100...

พรอ่านจ.ม.ของคุณเด็กแดงจบแล้วก็เลยนึกสงสารขึ้นมาอย่างสุดแสน เพราะคุณเด็กแดงนั้นแกบรรยายมาแบบสุดซึ้งจริง ๆ เลยค่ะ พรเอาจ.ม.ของคุณไปให้หนูป้อมอ่าน เธออมยิ้มแก้มตุ่ยเลยค่ะทันทีที่อ่านจ.ม.ของคุณจบ

คุณเด็กแดงคะ หนูป้อมเธอก็อยากรู้จักคุณเช่นเดียวกันค่ะ โดยที่พรได้รับตำแหน่งเป็นคนชี้นำความสุขให้ค่ะ คุณเด็กแดงจะว่ายังไงก็รีบติดต่อมาด่วนนะ ประเดี๋ยวหนูป้อมเธอเปลี่ยนใจจะหาว่าพรไม่เตือนนะคะคุณ

ก่อนจบและก่อนจากในวันนี้พรมีข่าวหนังสือใหม่มาบอกค่ะ **หัวใจรัก**เป็นหนังสือที่พรลงมือเขียนนิยายเรื่องยาวเป็นเรื่องแรกในชีวิต **หัวใจรักเป็นหนังสือสำหรับทุกคนที่มีความรักความหลังอยู่ในความทรงจำ** ทุกคนย่อมมีหัวใจรักได้ทุกคนค่ะ ถ้าคุณมองโลกสวยใบนี้ด้วยความรักที่มีอยู่เต็มเปี่ยมในหัวใจ **หัวใจรัก**เป็นหนังสือที่ผู้หญิงอ่านได้ ผู้ชายอ่านดี อ่านกันแล้วก็สนุกสนานกันไปทั้งปีเลยเชียว

อีก 7 วันเจอกันใหม่ค่ะ

ชไมพร

ซูตี้ สาวอกหลายโลก

เพื่อนรักนักอ่านเห็นแล้วอย่าเพิ่งตึกกะใจน่ะ นี่แหละเขาเรียกว่า "บิ๊ก บูบ" (เตาะภาษาปะกิดซะหน่อย) หรือประเภทเด็กประถมนมมหาวิทยาลัย เหนือกว่าบรรดาบิ๊กทั้งหลายในเมืองไทย ของจริง ของแท้ ของน่าเจี๊ยะ ยิ่งใหญ่และใหญ่ยิ่ง ด้วยพื้นที่ 38 × 24 × 36 เป็นตารางเนื้อเท่าไหร่ ก็คิดคำนวณเอาเองก็แล้วกัน ก็ขอแนะนำให้รู้จักกันซะเลย เธอคือ ซูตี้ ที่ใคร ๆ เรียกหรือชื่อจริงที่ขึ้นทะเบียนไว้ โซติรอลล่า เทอร์เนอร์ น้องหนูวัย 19 เผาะ ๆ จาก มุสเวลล์ ฮิล ในนอร์ธ ลอนดอน ฟังดูชื่อคงจะทะแม่ง ๆ หูหน่อย ก็อย่าให้แปลกใจเลย เพราะเธอเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข กรีก ร้อยเปอร์เซนต์ แต่ปัจจุบันถือเป็นคนในสกุลผู้ดีอังกฤษเสียแล้ว

"ก็เพราะไม่ใช่เป็นญาติกับท่านอภิมหาเศรษฐี โอนาสซิส ซิคะ พ่อกับแม่หนูเลยต้องระหกระเหินมาเปิดร้านอยู่ที่นี่ อ้อ! ตอนนั้น หนูยังเป็นวุ้นอยู่เลยค่ะ"

แล้วมันเป็นไงมายังไงจึงมาเริดในแวดวงของนางแบบล่ะหนู หนังสือหนังหาไม่ไปเรียนเหรอ ?

"โอ๊ย พี่ อย่าพูดถึงมันเลย หนูเกลียดที่สุดเลยคือโรงเรียน มันเหมือนกับว่าเราต้องไปทำงาน 5 วันต่ออาทิตย์ยังงั้นแหละ เลยเกมาตลอด เมื่อ 2 ปีที่แล้วก็พึ่งเลิกกับผัว จะถือว่าเป็นบทเรียนก็ได้ ที่แต่งงานอายุยังน้อยอยู่ ผัวเฮงซวย มันไม่เอาอ่าวเลย มันปิ๊งแต่หนูไม่เคยกริ๊กเลยสักครั้ง ทำแต่ละทียังกะกลัวว่าจะไปเข้าห้องน้ำไม่ทัน" ซูซี่ หยุดนิดเมื่อเรายื่นบุหรี่เบนสันให้ ควันขาวอ่อนโรยตัวเป็นทางยาวออกมา

"แต่ก่อนก็เดินแบบ แสดงแบบที่ชิเชสเตอร์ล่ะค่ะ ไม่หวือหวาหรอก ก็เป็นแบบเรียบ ๆ ยิ่งกว่าผ้าพับซะอีก แบบก็โบราณ ๆ ยุคของวิคตอเรียนที่โชว์เนินอกนิดหน่อย กระโปรงแบบสุ่มไก่ไงพี่ โอ้ยอึดอัดจะตาย วันหนึ่งเดินแบบอยู่ดี ๆ เจ้าบูบเกิดดันทะลึ่งเสือกพรวดออกมา หนูก็ขายหน้าซิคะ มิหนำซ้ำยังถูกต่อว่าจากผู้ใหญ่ หาว่าทำให้ภาพพจน์พระนางวิคตอเรียเขาเสียหมด"

ยามว่าง นี่ไปทำอะไรที่ไหนล่ะ

"ไปเธคซิพี่ ดิสโก้เนี่ยของชอบเลยล่ะ ถือว่าเป็นงานอดิเรกก็ว่าได้ เต้นแบบกรีกหนูก็เต้นได้นะ เต้นไม่เป็นก็เสียชื่อหมดซิ"

ซูดี้ คงได้มีโอกาสไปเต้นรำสไตล์ซอร์บา แบบชาวกรีกจริง ๆ หรอก เพราะเธอได้จองรายการทัวร์ไปพักผ่อนที่เกาะครีท ซึ่งได้ชื่อว่าสถานที่ที่สวยงามแห่งหนึ่งในแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน อยู่ตอนใต้กรีซ บ้านเกิดเมืองนอนของบรรพบุรุษเธอเอง

ก็มาถึงคำถามที่สำคัญ ก่อนที่เราจะจากกัน เกี่ยวกับทัศนคติเรื่องผู้ชาย-ซูดี้ฉอเลาะว่า

"พวกประเภทรักปอน ๆ คงไปด้วยกันไม่ได้แน่ หนูชอบมาดของสุภาพบุรุษอยู่ในชุดสูท ตะโพกต้องสวย อกผายไหล่ผึ่ง มีมัดกล้ามนิด ๆ แต่ไอ้ดูดปอดยอดขุนพลไปห่าง ๆ เลย ต้องบอกพี่อีกหน่อยว่า หนูชอบดูความตุงที่เป้ากางเกงมากที่สุด ถ้าเป็นรูปกล้วยหอมแล้วยิ่งดีใหญ่ จริง ๆ น่ะพี่ ถามผู้หญิงทุก ๆ คนได้เลย"

แฮ่ะ ๆ เราชักเขิน...เซย์ กู๊ด บาย เสร็จต้องเดินกุมเป้าหันหลังไปโดยไว แหม่ก็ของพี่มันแค่กล้วยไข่เองโว้ย.

ละครย่อยสุดหยิว

พ่อปลาไหล

จัดเสนอโดย
สมาคมหน่ายเมียแห่งประเทศไทย

ตอน...

พิดนัดเพราะถูกปล้น

ผู้แสดง ตู่ศักดิ์
เกษรา ดาวัน ยี่หวา ชลาลัย
จาก ปาลาติโน่ คอกเทลเลานจ์
ศูนย์รถปรับอากาศสายใต้

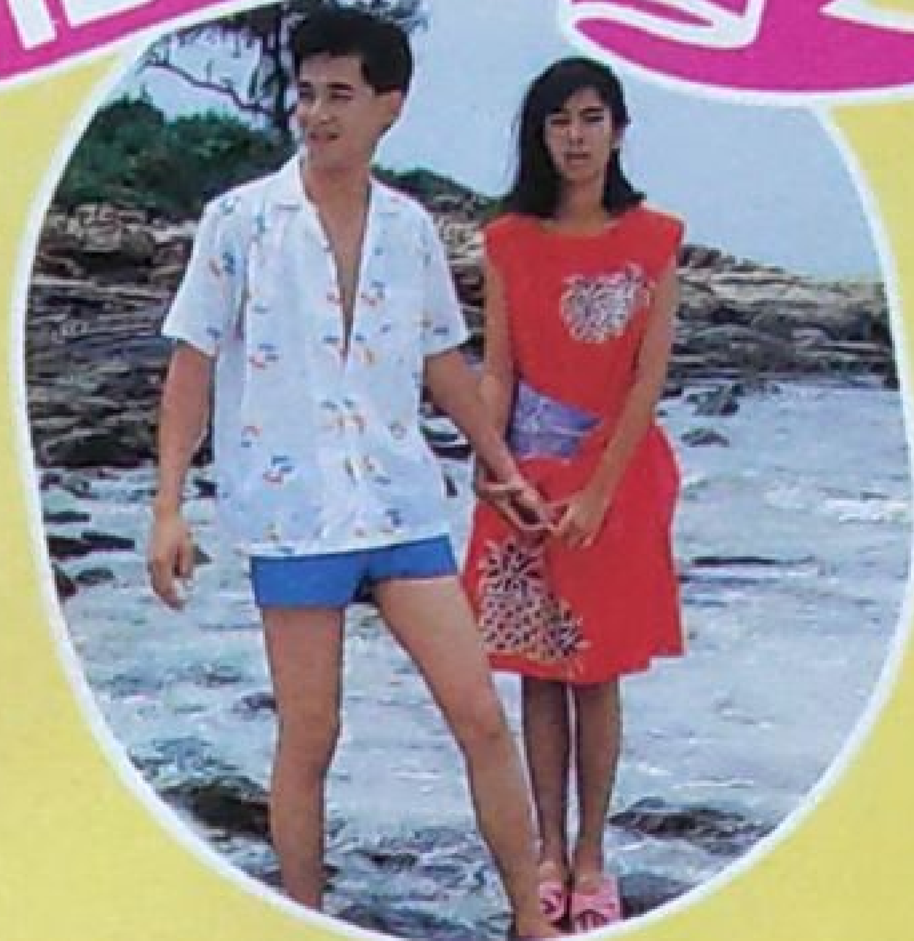

นางนวล
ฉบับหน้า

ทิพย์สุดา วรรณะดี
35.23.36
เธอจะช่วยให้พี่ๆคลายร้อนแบบซาบซ่าเชียวล่ะ

ไซ้ซอกคอ

เอาก็เอาวะ

ถ้าเอ่ยชื่อ ตั้มกับโอ๋ **เมื่อสิบกว่าปีที่แล้วล่ะก็คุณเอ๋ย** เป็นได้กิ๊บก๊าบเจี๊ยวจ๊าวกันไปตาม ๆ กันเชียวล่ะ ก็หนุ่มสาวคู่นี้น่ะเป็นขวัญใจวัยรุ่นของเด็กวัยเอ๊าะในสมัยนั้นน่ะสิ

ตั้มกับโอ๋เป็นชื่อของพระเอกนางเอกในภาพยนตร์เรื่อง**วัยอลวน** ซึ่งภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ทำให้**ไพโรจน์ สังวริบุตร** กับ**ลลนา สุลาวัลย์** จุติขึ้นในวงการภาพยนตร์และกลายเป็นดาราทองคู่ขวัญไปในที่สุดในยุคนั้น ถ้าบังเอิญใครที่มีชื่อเล่นว่าตั้มหรือชื่อโอ๋ล่ะก็เป็นได้แอ็คกันขาดใจไปเลย

ทศวรรษที่ผ่านพ้นได้มีการขุดกรุทุบโกดังนำวัยอลวนออกมาปัดฝุ่น ขัดสีฉวีวรรณ ให้เรี่ยมเร้เพื่อเตรียมเรไรอีกหนหนึ่ง ซึ่งปรากฏว่า**ช่อง 3** ได้ลิขสิทธิ์ในการปัดฝุ่นขัดสีฉวีวรรณครั้งนี้ไป

ตอนแรกก็มีการตกลงกันว่าจะทำเป็นละครให้นักเรียนการแสดงรุ่นล่าสุดของช่อง 3 เป็นผู้แสดงทั้งหมด โดยมีการวางตัวบุคคลกันคร่าว ๆ ไว้แล้วว่าใครจะเป็นตัวอะไร เท่าที่มีเสียงกระซิบแว่วมานั้นผู้ที่จะได้สวมวิญญาณของตั้มก็คือ **ไอ้โด** ในละครเรื่อง**คนดีศรีอยุธยา**นั่นเอง ส่วนโอ๋นั้นก็เป็นนักเรียนการแสดงรุ่นล่าสุดของช่อง 3 เหมือนกัน

แต่แล้วเหมือนดั่งคมมีดมากรีดดวงใจให้นักเรียนการแสดงรุ่นล่าสุดของช่อง 3 ให้ต้องอกหักไปตาม ๆ กัน เพราะว่าวัยอลวนได้เกิด**อลเวง**กันขึ้น แล้วในที่สุดก็มีการเปลี่ยนแปลงดารานำแสดงทั้งหมดโดยตกลงว่าจะใช้ดารานอกสังกัดมาแสดงแทน

วิญญาณของหนุ่มตั้มมีการเฟ้นหาตัวผู้เหมาะสมกันยกใหญ่ ดาราหนุ่มทั้งหลายถูกทาบทามให้สวมวิญญาณตั้มกันเป็นแถว ๆ แม้แต่นายแบบหล่อ ๆ ทั้งหลายก็ได้รับการทาบทามด้วยเช่นเดียวกัน

ข่าวของหนุ่มตั้มมีออกมาเรื่อย ๆ ว่าจะให้คนนั้นคนนี้แสดง แต่เอาเข้าจริง ๆ ก็กลายเป็นข่าวลือข่าวโคมลอยกันเสียทั้งนั้นเลย เพราะว่าใครก็ตามที่ได้รับบทหนุ่มตั้มจะต้องรุ่งโรจน์อย่างแน่นอนที่สุด

แล้วข่าวล่าสุดก็เปิดเผยมาว่าหนุ่มตั้มนั้นคือ **ตฤณ เศรษฐโชค** ส่วนสาวโอ๋คือ **เพ็ญ พิสุทธิ์** เอ้า! ข่าวนี้ไม่ใช่ข่าวลือข่าวโคมลอยอย่างแน่นอน นอกจากจะมีสองพระเอกนางเอกนั้นแล้วก็ยังมี**หนูปริ๊นซ์** รับบทเป็นพี่สาวของหนูเพ็ญอีกเสียด้วยสิ บ๊ะ...งั้นช่อง 3 ก็กวาดหนุ่มสาวไปนั่งอยู่หน้าจอหมดน่ะสิ ถ้าละครเรื่องวัยอลวนออกฉาย

สำหรับ**หนุ่มอ๋อ** ผู้รับบทไอ้โดแห่งคนดีศรีอยุธยานั้นก็ขอให้คอยรับบทครูหนุ่มในเรื่องชีวิตบัดซบที่**สรพงศ์ ชาตรี** เคยแสดงเอาไว้ดีกว่านะ รับรองว่าสัมฤทธิ์ผลแน่นอนเลยจ้ะ

เฮ้อ ! แต่สงสัยอยู่นิดเดียวว่า ทำไมคนอายุ 20-21 ถึงเป็นน้องสาว ส่วนคนอายุ 16-17 ถึงเป็นพี่สาว สงสัยว่าคงจะเป็นเพราะระบบความดังต้องมาก่อนความเหมาะสมนั่นเอง เอ๊า ! เอาก็เอาวะ

"ยองแยง"

เหิรเวหา คว้าอดีต

บนนภาฟ้าสีคราม เหนือนครซิดนีย์ เสียงเครื่องยนต์ของบารอนแดงซึ่งมีเครื่องหมายกางเขนเหล็กติดอยู่ข้างลำตัวดังกระหึ่ม มันบินร่อนเด่นเป็นสง่าและสุขุม มันอวดโฉมให้ชาวซิดนีย์ได้เห็นอยู่บ่อย ๆ นั่นแหละคือ "บารอนแดง" อายุ 46 ปี อดีตเจ้าแมงเม่าปีศาจ เวหาเครื่องบิน ครั้งสงครามโลกครั้งที่ 1 ของท่านบารอน แมนเฟรด วอน ริชโทเฟ่น นั่นเอง

ใคร ๆ ก็คงไม่คิดอุตริเอาอดีตเครื่องบินรบปีก 2 ชั้นรุ่นลายครามมาหาผลประโยชน์ และดำเนินเป็นธุรกิจแปลกแหวกแนวได้ แต่เดวิด ว้อยท์ ก็เป็นผู้พลิกสภาพเจ้าแมงเม่าอดีตปีศาจเวหา ให้กลับกลายเป็น "ท่านบารอนแดง" ที่นอบน้อมรับใช้นักท่องเที่ยวขึ้นชมวิวทิวทัศน์เหนือนครซิดนีย์และรอบข้างแล้วในวันนี้

เดวิด ได้ซื้อมันเป็นกรรมสิทธิ์เมื่อ 3 ปีที่แล้วนี้เอง ส่วนมากธุรกิจของเขาจะบริการในช่วงปลายสัปดาห์ หรืออาจจะถึง 5 วันต่อสัปดาห์ก็ได้ ถ้าสภาพอากาศเอื้ออำนวย

จริง ๆ แล้วเขาได้รับแนวความคิดมาจาก บรูซ แมคกาวี อีกที ซึ่งเป็นผู้เปิดปูมประวัติศาสตร์คนแรก และทำมาหากินรับใช้นักท่องเที่ยวแถบโกลด์ โคสท์ หลายปีดีดักมาก่อน เริ่มแรกก็หากินบินบริการ แค่ภายในท่าอากาศยานในซิดนีย์ แต่หลังจากนั้นปีเดียวต้องอพยพพาเจ้าแมงเม่ามาอยู่ที่แบงค์สทาวน์ซึ่งก็อยู่ชานเมืองห่างจากที่เดิมไปไม่เท่าไหร่ เพราะแบกสภาพค่าใช้จ่ายที่นั่นซึ่งเพิ่มขึ้นกว่าเดิมไม่ไหว *แม้ว่าท่านบารอนแดงจะมีอายุเกือบค่อนศตวรรษก็ตามที แต่สมรรถนะได้รับการยอมรับจากเดวิดเองว่ายังเยี่ยมและแข็งแกร่ง "ผมไม่ห่วงหรอกกับเจ้าแมงเม่าตัวนี้ คุณเชื่อมั้ย ผู้โดยสารเขาห่วงตัวผมเองว่าจะนำเจ้าแมงเม่าตัวนี้พาพวกเขาขึ้นไปได้รึเปล่า" เดวิดพูดด้วยความภาคภูมิใจกับท่านบารอนที่มีมูลค่าถึง 4 หมื่นเหรียญออสเตรเลีย*

บทสรุปข้อมูลเกี่ยวกับลูกค้าส่วนใหญ่ของเดวิด มักจะพบว่าเป็นคนสมัยเก่า มีความนิยมชมชอบกับรูปแบบและความจำครั้งก่อน การที่ได้ท่องเที่ยวแบบเหิรเวหากับท่านบารอนทำให้คล้ายกลับไปสู่ยุคอดีตที่ยังตราตรึงฝังใจ และแน่นอนทุกคนมีความประทับใจ สุขสดชื่นและสมหวังกับการบริการ เดวิดยังให้รายละเอียดเพิ่มเติมอีกว่า "ลูกค้าของผมขุดมาจากตลาดวันเกิดครับ ส่วนใหญ่ก็เป็นคนที่มีอายุ ซึ่งพวกลูก ๆ หลาน ๆ ซื้อรายการนำเที่ยวของผมให้เป็นของกำนัล คือเด็ก ๆ ก็ไม่รู้ว่าอะไรจึงจะเหมาะสมเป็นข้าวของก็จะดูเชย ๆ แล้วล่ะ" *หลายคนคงสงสัยที่ว่าตลาดวันเกิดเป็นไง ฟังเดวิดโอ่ต่อซิ "อย่างที่ผมคำนวณไว้จากจำนวนประชากรเฉพาะในซิดนีย์ เฉลี่ยด้วย 365 วัน จะพบว่า วันหนึ่ง ๆ จะมีวันเกิดในวันเดียวกันถึง 8,300 ราย ไม่ต้องถึงกับนอนถ่ายหน้าผาก ก็รู้ว่าตลาดลูกค้าของผมมันกว้างปานนภากาศเพียงใด นี่แหละครับขอบเขตสมาชิกของแมงเม่าแอร์ไลน์ แต่จะได้ลูกค้าหรือไม่ มันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง"*

